

Giới thiệu Dưỡng Thê Bảy Năm Suýt Thất Bại

Truyện Dưỡng Thê Bảy Năm Suýt Thất Bại, hân cũ năm xưa chưa trả giờ thành thù mới, năm xưa hai người đã làm gì mà trở nên căm thù nhau đến vậy.

Anh là một thiếu gia nhà giàu, còn cô chỉ là một cháu gái của người làm vườn. Có những lúc cô vô tình ngồi trên xe hân, hân không nói gì thì nàng nghĩ hân muốn bắt cóc nàng. Tính cách cô quá thẳng thắn nên anh ta rất thích và tự nhiên hơn khi nói chuyện với cô. Anh quyết định vạch ra một kế hoạch dạy cho nàng biết tất cả những gì hân biết, đào tạo nàng thành một người hoàn hảo.

Anh chờ cô lớn lên rồi sẽ biến cô thành vị hôn thê của hân, ngoan ngoãn làm con mèo hay làm nũng bên cạnh hân và sẵn sàng ăn tươi nuốt sống cô bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suýt Thất Bại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời điểm lần đầu tiên thấy Lương Tử Bái là như thế nào? Ngụy Tuyền Triệt không xác định lắm.

Điều này làm cho trí nhớ siêu phàm cảm thấy vạn phần tự hào của hân vô cùng kinh ngạc.

Mặc cho hân trải qua khổ tu, quỹ đạo thời gian trong nháy mắt có chút mơ hồ, cái này phải lưu lại khái quát giai đoạn thời gian “Tiểu học”.

Chỉ nhớ rõ thời tiết khi đó cực kì tốt, là một tuần mây mưa liên tục kéo dài khó được trời nắng, ánh mặt trời không gay không gắt, xuyên thấu cây cối, trong lúc đó vật thể cùng nguồn sáng chiếu lẫn vào nhau, vừa đúng lúc cảnh vật si sái nhất...

Ngụy Tuyền Triệt ngồi trong phòng ốc thủy tinh chứa đàn trong phòng, vui đầu luyện dương cầm.

Đàn dương cầm diễn tấu to như vậy hình tam giác, linh hoạt đầu ngón tay toát ra thần kì ở những phím bấm trắng đen, giai điệu dễ nghe nhẹ nhàng vang lên, nhưng trong lòng hân lại cảm thấy không hoàn mỹ, một lần lại một lần nữa không ngừng luyện tập, tính toán chỉ lí từng khúc mục đích chỉ tiết xử lí.

Đáng giận, không hài lòng, không hài lòng...

Trong khung theo đuổi tính cách hoàn mỹ tuyệt đối, làm cho luyện tập lặp lại vẫn không đạt được yêu cầu của mình, hân càng ngày càng phiền chán, cuối cùng sau một lần luyện tập, hân thất bại phần nộ đánh vào phím đàn dương cầm quý giá, sau đó cầm lên quyển phổ nhạc hung hăng quăng đi –

“Ngươi vì sao lại tức giận?”

Hít thở không khí yên tĩnh, tiếng nói kiều thủy đột ngột vang lên, Ngụy Tuyền Triệt ngẩng đầu đưa ánh mắt –

Góc cửa sổ sát đất bên kia bị đẩy ra, một cái tiểu cô nương lạ mặt ngồi ở đó, không biết đến đây đã bao lâu, hân bởi vì chuyên tâm luyện đàn mà hồn nhiên không phát giác.

Nàng xem thấy bộ dáng tập đi tập lại của hân, cũng thấy bộ dáng không không chế được mà tức giận, điều này làm cho lòng tự trọng cao cường của Ngụy Tuyền Triệt cảm thấy thực mất hứng, giống như chính mình trắng trợn bị vạch trần, người tùy ý kiểm tra. Hân không thích như vậy, thậm chí có thể nói là chán ghét.

“Ngươi là ai? Ai cho ngươi vào đây?” Rõ ràng hân là một học sinh tiểu học, tâm cao khí ngạo lại là của một độc tài tiểu đại nhân, thanh âm ác khí chất vấn.

Bất quá, địch ý tựa hồ không có kinh sợ người nào đó.

Đuôi ngựa cùng dây đeo màu hồng nhạt của Lương Tử Bái, đưa đôi mắt sáng ngời không chút sợ hãi nhìn lại hân, đối mặt với gương mặt xấu xa của hân tuyệt không sợ hãi.

“Ta gọi là Lương Tử Bái, năm nay năm tuổi nhe! Mẹ nói, chờ nghỉ hè qua đi, ta sẽ bắt đầu học tiểu học.” Nàng trừng đôi mắt thủy mâu lớn, miệng mang đậm tính khí trẻ con biểu thị công khai chính mình lớn lên.

Ta, thấy của nàng kiều ngạo, bất quá vẫn còn là tiểu nha đầu nhà trẻ. Ngụy Tuyền Triệt khinh miệt, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một cái.

Bất quá, hân tựa hồ đã quên, chính là hân nhiều nhất bất quá cũng là học sinh tiểu học thôi.

“Ngươi không đánh đàn sao?” Nàng nháy ánh mắt to tròn hỏi.

“Không cần người quản!” Thân là đại thiếu gia kiêu ngạo, hắn nói chuyện không có một bộ dáng uyển chuyển.

“Người đánh đàn nghe rất rất hay, là ta nghe qua tốt nhất nha.”

Mỗi người đều thích ca ngợi, nhưng bị một cái nha đầu không hiểu ca ngợi, thật sự không có gì vui vẻ.

“Tốt nhất là người biết cái gì dễ nghe, cái gì không tốt nghe.” hắn bỏ qua không tin.

“Ta đương nhiên biết...Người thực sự không tiếp tục đàn sao?” nàng cảm thấy đáng tiếc.

“Đánh đàn cái rắm!”

“Ta cũng đánh đàn nha! Không tin lời nói của ta, ta đánh đàn cho người nghe nha.” nàng cời giấy của chính mình ra, đứng dậy, liền theo lối mở cửa sổ sát đất đi vào.

Tựa hồ chỉ cần nói về chính mình, nàng liền không nhận được thói quen thêm từ “nha” kéo dài âm cuối, Ngụy Tuyền Triệt nghe được cảm thấy thật chói tai.

“Ta đây không cần.” hắn quả quyết cự tuyệt.

“Vừa nãy người mới đánh đàn cho ta nghe, hiện tại đến lượt ta đánh đàn cho người nghe.” nàng vẫn chính mình kiên trì.

Không nhìn thấy xung quanh Ngụy Tuyền Triệt phát ra hơi thở màu đen, Lương Tử Bái ngồi thẳng lên ghế dựa, đưa ngón trỏ béo đoan điển tấu, một bên dùng ngữ âm tiếng nói không đầy đủ xướng lên danh khúc nổi tiếng thế giới “Ngôi sao nhỏ”, bộ dáng còn có một chút tự đắc.

Chợt loé chợt loé sáng trong suốt, bầu trời đầy ngôi sao nhỏ...

“Đồ ngu ngốc” nghe được tiếng ca, hai hàng lông mày Ngụy Tuyền Triệt nheo lại.

Rốt cục là nha đầu này làm sao, cư nhiên dùng loại đàn dương cầm có giá trị xa xỉ nhất thế giới tấu nhạc thiếu nhi già cỗi, còn mặt dày vô sỉ dùng tiếng ca thâm hiểm của nàng độc hại lỗ tai hắn, thật đáng chết!

Ca khúc xướng xong, nàng xoay người lại meo meo cười nói: “Dễ nghe sao? Papa nói, ta tương lai nhất định trở thành âm nhạc gia thực vĩ đại nha.”

Âm nhạc gia?

Ngụy Tuyền Triệt hung hăng liếc mắt xem thường. Thực sự lợi hại như vậy, kia có muốn hay không vỗ tay cổ vũ? Người này đại khái bệnh cũng không nhẹ, nhỏ như vậy cảm giác mình đàn hay, thật là nhìn không được.

Hắn một lần nữa ngồi trên ghế dựa, không nói hai lời liền tấu một đoạn ngôi sao nhỏ của Mozart.

Lương Tử Bái kinh ngạc nhìn hắn “Người thực sự lợi hại nha..”

Lại tới nữa, nàng cũng không thể không nói từ “nha” kia? Cảm giác thực sự siêu chán ghét.

Lương Tử Bái suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhanh chóng bắt lấy tay hắn, tiến đến trước mặt hắn cẩn thận xem xét, muốn nhìn bên trong có cơ quan gì thần kỳ hay không, về nhà kêu mẹ mua cho nàng.

“Buông ra!” hắn chán ghét trừng mắt nàng. Cư nhiên dám chạm vào tay hắn, bộ không muốn sống hay sao?

Hoàn toàn không nhận ra được sự tức giận của Ngụy Tuyền Triệt, Lương Tử Bái vừa mừng vừa sợ cười meo meo nhìn hắn, “Ta thích người vừa đàn lúc nãy, dạy ta! Dạy ta!”

“Không cần!” hắn xoay người rút tay ra.

Nàng nhướng mi lên, bộ dáng suy nghĩ, rồi từ trong túi nhỏ y phục rút ra cây kẹo mút hương hoa quả, một bộ dạng giống đứa trẻ nhin đau đưa đến trước mặt hắn, “Ta mời người ăn kẹo mút, người dạy ta đánh đàn.”

“Ta vì sao muốn ăn kẹo mút của người?” Đã mấy tuổi rồi mà còn ăn kẹo mút? Khư, thật ngây thơ. “Người xem người, sâu răng hết rồi mà còn ăn đường.” Liếc mắt nàng một cái, hắn thân thủ chỉ vào chiếc răng cửa vô cùng thâm hiểm của nàng.

Mặt nàng đỏ lên, chu miệng ngập ngừng uly khuất...

Ngụy Tuyền Triệt ngắt ra. Kỳ quái, vì sao hắn cảm thấy tội ác? Hắn chính là nói thật nha!

Nhưng là xem mặt nàng sắp hồng đến nổ mạnh, lương tâm hắn toát ra đây, hơn nữa so với đánh giá của hắn còn lớn hơn, một cổ tự trách cùng cảm giác rầu rĩ bao phủ ngực hắn.

Thật là nha đầu phiền toái. Quên đi, hần xem như hôm nay làm việc tốt vậy.

“Đưa đây.” vươn ngón tay phục phịch ra.

“Cái gì?” Nàng khó hiểu.

“Ngươi giả ngu, kẹo mút chứ cái gì, chẳng phải ngươi mời ta hay sao?”

Kỳ quái, không phải là không cần sao? Giấy giữa giấy lát, Lương Từ Bái nhin đau đưa kẹo mút ra “...Nha.”

Ngụy Tuyền Triệt xé bao gói kẹo ra, trước mặt nàng liền đưa kẹo vào trong miệng

–Chắc, thật sự là ngọt nha! Xứng đáng răng của nàng nha. Ngụy Tuyền Triệt nói với chính mình là xuất phát từ lòng hảo tâm, miễn cho nha đầu kia ngậm kẹo không ai dám ăn.

“Vậy ngươi có thể dạy đánh đàn cho ta sao?” nàng bộ dạng đáng thương hề hề hỏi.

Xem vẻ mặt thật sự của nàng, hần đột nhiên muốn cùng nàng chơi trò đùa dai, đôi mắt xinh đẹp thoáng chốc hiện lên một giút giảo hoạt...

“Ai nói ta muốn dạy ngươi đánh đàn?” hần thực sự tà ác hỏi.

“A ngươi gạt ta...”

Ở Ngụy gia, mọi hành động của Ngụy Tuyền Triệt đều là tiêu điểm, trong lời nói của hần, không có người nào có thể nghi ngờ, hần làm gì, cũng tự nhiên giống như vậy. Có thể bị hần trêu chọc, là phúc lớn của nàng. Nghe, là phúc lớn!

Hần nhíu mày “Lừa ngươi là lừa như thế nào?” hần hề hề hỏi.

Mặt nàng vừa nhíu, hốc mắt đỏ lên. Hần còn chưa có ý thức, một trận kinh hồn động địa tiếng khóc đã bùng nổ.

Mồm há hốc. “Ai, ngươi đủ rồi nhe, sẽ không thật sự khóc đi?” Hần không hề nghĩ nàng sẽ sử dụng chiêu này.

“Ngươi lừa kẹo mút của ta, ngươi là đồ trướng thối! Kẹo mút là lễ vật lão sư tặng cho ta, ta muốn kẹo mút của ta...”

Ngụy Tuyền Triệt thật sự không dự đoán được nha đầu kia vừa khóc vừa nói, nhưng lại là âm siêu lớn.

Vừa mới này không phải thực sự dừng cảm hay sao? Mặc kệ hần dữ tợn như thế nào, nàng đều một bộ dạng không sợ hãi. Không nghĩ tới chỉ vì một cây kẹo mút, nàng liền tunh hoàng nước mắt giống như bị chịu khổ ngược đãi.

“Ai, ngươi đừng khóc. Có nghe hay không? Ta bảo ngươi đừng khóc!”

Hần đưa mệnh lệnh nàng, nàng vẫn bộ dáng như cũ, chưa từng gặp qua loại tình huống này, Ngụy Tuyền Triệt bắt đầu có vẻ tay chân luống cuống.

Vài giây tiếp theo, cửa phòng bị đẩy ra---

“Thiếu gia, phát sinh chuyện gì?” nghe tiếng nữ giúp việc khẩn trương hỏi.

“Ta...” về mặt hần quần bách, nói không ra lời.

Phát hiện tiểu cô nương ngồi bên cạnh thiếu gia, nữ giúp việc trẻ tuổi kinh ngạc hỏi: “Đi? Bái Bái ngươi như thế nào lại chạy đến đây? Mọi người đều đang tìm ngươi a. Đến đây, ngoan không được khóc, nói cho Hiểu Quyên tỷ tỷ chuyện gì đã xảy ra?”

“Ô ô...Hiểu Quyên tỷ tỷ, hần lừa kẹo mút của ta, hần là đại phôi đàn.”

Nàng vừa khóc vừa hít thở không khí, nhưng tốc độ chỉ ra và xác nhận hung thủ phi thường nhanh chóng.

Gì? “Trướng thối” Ngụy Tuyền Triệt bị lên án trướng thối biểu tình khó coi vô cùng, kẹo mút còn nằm trong miệng hần, hần quả thật hết đường chối cãi.

Trộm dò xét sắc mặt âm trầm của thiếu gia liếc mắt một cái, Hiểu Quyên nghĩ rằng, xong rồi xong rồi, Bái Bái chọc ai không chọc, cư nhiên chọc thiếu gia tôn quý nhất của Ngụy gia!

“Hừ, Bái Bái, không được vô lễ, hần không phải là đại phôi đàn, hần là Tuyền Triệt thiếu gia. Phải có lễ phép, biết không?” Hiểu Quyên nhanh chóng trấn an tiểu cô nương, miễn lại chọc giận thiếu gia cao cao tại thượng Ngụy gia, đáng yêu tiểu Bái Bái lần nữa nhướng mí.

“Ta không cần đối xử lễ phép với hần! Hần là trướng thối, trướng thối, trướng thối.”

Lương Từ Bái bắt đầu đứng lên, còn một hơi nói ba lần chữ “trướng thối”. Nàng tránh ra Hiểu Quyên tỷ tỷ, xông lên phía trước, không nói hai lời liền

hướng tay Ngụy Tuyền Triệt cắn một ngụm.

“Nha, trời ạ! Bái Bái không thể...”

“A, tay của ta!” Bất ngờ không kịp phòng thủ, Ngụy Tuyền Triệt đương nhiên đau đến nổi kêu to.

Không còn kịp rồi.

Thấy toàn bộ quá trình, Hiểu Quyên tâm bắt đầu lạnh đi...Xong rồi, cái này chết chắc rồi.

Đám can đảm cắn kim tôn của Ngụy gia, tiểu Bái Bái xác định chạy không thoát.

Vừa sinh ra chắc chắn bền vững là mệnh quý, nói ra Ngụy Tuyền Triệt là người như thế.

Phụ thân Ngụy Vĩ Quốc, là một thương gia Đài Loan lừng lẫy thế giới, mẫu thân Ôn Như Mai là viên ngọc dương cầm quý trên tay, đám hôn thê gia kia, có thể nói là gia đình Đài Loan môn đăng hộ đối nhất thế kỉ, vương tử cùng công chúa hoàn mỹ kết hợp, rồi sau đó mười mấy năm, không ai không biết đến.

Thân là con một duy nhất của hai người, vừa sinh ra đã lộ vẻ chữ vàng loé sáng, Ngụy Tuyền Triệt thân thể đắt tiền, trình độ tuyệt đối không hề giống với người dân bình thường, cũng khó trách hần tuổi còn nhỏ mà nuôi dưỡng cá tính kiêu ngạo.

Nghe nói năm đó chỉ vì nghênh đón hần sinh ra mà tạo ra một quân đoàn bác sĩ chữa bệnh, Ngụy gia liền một hơi tiêu huỷ hàng ngàn vạn tệ, khí thế sử dụng tiền không một chút nương tay hoàn toàn được ghi lại trong lịch sử chữa bệnh Đài Loan.

Càng đừng nói là chi phí nuôi dưỡng sau khi hần sinh ra, hoàn toàn là các quy cách xử lí cao quý nhất, bất luận là ăn hay làm việc gì, đều sử dụng là hàng cao cấp nhất.

Bất quá rõ ràng là tiểu oa nhi mấy tháng tuổi, chẳng những được ba cô bảo mẫu cẩn thận chăm sóc, còn có bác sĩ chuyên gia định lo cho sức khoẻ hần. Đúng là trên người hần một dạng này nọ, tất cả đều là sản phẩm nước ngoài có số lượng hạn chế. Đối với tình hình mỗi ngày lo ba bữa cơm ấm no trong mắt dân chúng tầm thường, thật sự là hâm mộ cùng ghen tị, một đám người hận không thể nhảy lầu để cầu lấy một lần nữa đầu thai.

Bất quá, đừng vội, càng đừng nghĩ rằng Ngụy Tuyền Triệt sinh ra chỉ phụ trách mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, nghe một chút về cuộc sống của hào môn thiếu gia như thế nào, lo lắng một lần nữa đầu thai cũng không

muộn có phải hay không.

Bởi vì thân là con một trong nhà, lại là người nối nghiệp duy nhất của gia tộc, từ khi bắt đầu có trí thức, Ngụy Tuyền Triệt bắt đầu nhận thức giáo dục tinh anh nuôi dưỡng.

Bất luận là ngôn ngữ, trao đổi kiến thức, lãnh đạo thống trị, nghi lễ xã giao, tài nghệ, vận động...Bởi vì, tạo ra người nối nghiệp hoàn mỹ tinh thông mọi kỹ năng, Ngụy gia toàn tâm chú ý, không thể khinh thường. Không chỉ muốn người dạy học ở các lĩnh vực danh sư giáo luyện, hàng năm vào nghỉ hè nghỉ đông, các tiểu hài tử cùng tuổi khác đều vui vẻ chơi đùa, còn tuổi nhỏ Ngụy Tuyền Triệt đã phải hi sinh ngày nghỉ, giấc ngủ cùng một đoạn thời gian, đáp máy bay tư nhân đến các trường đại học nổi danh trên thế giới học tập các loại chương trình học.

Không được khóc nháo, chỉ được tiến bộ, tiến bộ càng tiến bộ.

Mỗi người vừa khen vừa chê hình thức giáo dục tinh anh dày đặc này, cũng không phải đối với mỗi cái tiểu hài tử đều rất tốt, nhưng đây là cái giá phải trả mà Ngụy Tuyền Triệt trải qua.

Thời gian thấm thoát, nháy mắt một cái, mười tám tuổi Ngụy Tuyền Triệt nay đã trở thành mỹ thiếu nam trung học, so với đứa nhỏ cùng tuổi bộ dạng cùng đầu óc anh khí cao ngất, nhu hợp ưu điểm mặt mũi của cha mẹ, ngũ quan tuấn mỹ, một người vô cùng đẹp mắt, cùng với khí chất quý tộc vốn có, càng làm phảng phất bản chất tôn quý của hần như đến từ quốc gia khác. Tóm lại mặc kệ hần đi đến đâu làm sao, đều là một đám người không nhận được muốn xem mặt hàng siêu cấp bằng hai con mắt.

Hôm nay, quý công tử Ngụy Tuyền Triệt đang một chọi một với khoá học đàn dương cầm.

Thân là người nối nghiệp vĩ đại, được bồi dưỡng tốt nhất, bất cứ tình huống nào tài nghệ vẫn là chủ yếu, đúng là tự cho là thú vui tiêu khiển, cũng không phải sử dụng khoe khoang kĩ năng.

Lại lịch lão sự dạy đàn dương cầm cũng không nhỏ, là nhà phê bình đàn dương cầm lớn chỉ định của quốc tế tiểu bang này.

Ngụy Tuyền Triệt ban đầu đàn lưu loát, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy dấu vết cũ trên cánh tay, một cái thoáng qua, suy nghĩ từ từ truyền ra xa, tốc độ đầu ngón tay đánh đàn không kịp, danh khúc ca trường kinh điển cư nhiên vì lạc nhịp mà rối loạn.

Hần mê mải suy nghĩ...

“Eric? Eric?”

Nghe thấy lão sư nhủ mày gọi, Ngụy Tuyền Triệt ý thức được thất thường của mình, vội vàng lấy lại tinh thần, “Sorry”

Đáng chết, hần hôm nay làm sao vậy, làm sao lại đột nhiên phân tâm?

Ngụy Tuyền Triệt là người theo đuổi hoàn mỹ đối với sai lầm của mình, có vẻ ảo não không thôi.

Biểu hiện hướng lão sư xin lỗi, hần lại khởi động tinh thần, cường bức chính mình chú ý tập trung, nhưng mà khi ca khúc đàn xong, hần biết hôm nay chính mình biểu hiện cực kì không xong.

Khoá học đàn dương cầm kết thúc qua loa, lão sư lác đầu rời đi, Ngụy Tuyền Triệt ngồi yên trên ghế, phiền chán đến nỗi một chút động lực luyện tập cùng cảm xúc đều không có.

Ánh mắt nhìn không được liếc về vết thương trên tay...Nhiều năm như vậy, dấu vết thương tích vẫn còn rõ, có thể thấy được hần bị cắn lúc đó thâm như thế nào.

Nhưng mà sự kiện ngoài ý muốn này kết thúc như thế nào, nói thực ra, hần cũng không ấn tượng lắm.

Sau khi sự việc phát sinh, hần một lần cũng không nhìn thấy nha đầu kia – đương nhiên hần tuyệt đối không thừa nhận mình tưởng nhớ nàng, thậm chí còn chờ mong nàng xuất hiện.

Bất quá hần đương nhiên muốn báo thù nhớ mãi không quên với nàng, ai bảo nàng cứ nhiên dám cắn hần!

Đợi rồi chờ, hy vọng lần nữa thất bại, hần không phải không bị thương...

Thẳng đến khi hần giả bộ hảo tâm hỏi, mới từ trong miệng nữ giúp việc Hiểu Quyên biết tiểu nha đầu to gan lớn mật kia kêu là Bái Bái, là cháu gái bảo bối của Phúc bá.

Phúc bá là người làm vườn của Ngụy gia, cảnh vật hoa cỏ xung quanh sân nhà, tất cả đều là một mình Phúc bá tự tay làm. Bởi vì năm đầu mất vợ, hần cơ hồ nhiều năm ở nơi này, suốt ngày chỉ cùng hoa cỏ làm bạn, chỉ có thời điểm tết đến mới có thể về nhà cùng con cháu đoàn tụ, cùng chung niềm vui.

Tuy rằng Phúc bá thân phận là hạ nhân của Ngụy gia, nhưng là Ngụy lão gia đã đem hần trở thành người bạn tốt, hơn nữa còn ra lệnh tất cả mọi người không được đối xử vô lễ đối với hần.

Mặc dù tác phong làm việc của Phúc bá khá chậm, lão gia vẫn cứ việc ban lễ ngộ, hần lại vài lần nhắc nhở thân phận. Ngụy Tuyền Triệt vài lần nhìn đến hần, hần vẫn luôn giữ vững cương vị công tác không bao giờ lười biếng, kia khuôn mặt khắc đầy bao năm tháng, thái độ với người khác hòa ái bình tĩnh.

Ngụy Tuyền Triệt nâng tay lên, không tự giác sờ sờ vào vết thương trên cánh tay...

“Không biết nàng hiện tại như thế nào?” Hần thì thảo tự hỏi.

Không phải vô tình mà nhớ lại chuyện cũ, mà thời điểm hôm kia đến phòng bếp, lơ đãng nghe thấy được cuộc nói chuyện của người giúp việc...

“Lương thẩm, sao hai ngày nay như thế nào không thấy Phúc bá?” Hiểu Quyên ở phòng bếp hỗ trợ hỏi.

“Ra ngoài. Ngày hôm qua trời chưa kịp sáng, liền vội vàng muốn xuống núi, nói là muốn đến Cao Hùng.” Lương thẩm vừa chọn đồ ăn vừa trả lời.

“Phát sinh sự tình gì sao?” Hiểu Quyên về mặt tò mò hỏi.

“Biết Bái Bái không?”

“Biết a, là cháu gái Phúc bá, mới ngày trước đây còn đến đây chơi luôn kêu ta tỷ tỷ, đáng yêu vô cùng. Nha đầu kia từng vì cây kẹo mút mà cáu kỉnh với thiếu gia, cắn thiếu gia một ngụm đau đớn, ta sợ tới mức chảy ra mồ hôi lạnh. Bái Bái nàng làm sao vậy?”

“Ai, nói đến cũng đáng thương, mẫu thân mất không đến nửa năm, ba ba liền cưới mẹ kế. Từ trước đến nay có bao nhiêu mẹ kế tốt bằng mẹ ruột? Khi mang thai đứa nhỏ của mình, liền đem Bái Bái ném đến trường học kí túc xá, vài tuần chẳng quan tâm, rõ ràng là muốn đuổi nàng ra ngoài. Phúc bá nghe được tin tức lại vừa tức vừa đau lòng, ngày hôm qua liền vội vàng đến trường, nói là muốn đem đứa nhỏ về sống bên cạnh.”

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy?”

“Cho nên mới nói đứa nhỏ này thật đáng thương nha.” Lương thẩm thương cảm thở dài.

“Cái kia... đáp ứng rồi sao?” Hiểu Quyên cảm xúc hỏi.

“Đương nhiên là nhờ tài ăn nói của lão gia, Phúc bá mới có thể vội vàng đón đứa nhỏ.”

“Hò, vậy là tốt rồi...” Hiểu Quyên xoay người, hé ra khuôn mặt trầm mặc nghiêm túc không báo trước, mặt sợ hãi nhảy dựng “Thiếu gia.”

Ngụy Tuyền Triệt nghe cái tên đã lâu, ngực nhảy lên một chút. Hần chẳng hề nghĩ tới, tiểu cô nương hạnh phúc lúc trước miệng luôn nói “Mẹ nói, papa

nói.”, cư nhiên gặp gỡ sự cố gia đình như phim nhiều tập.

Hắn hẳn là phải cảm thấy vui mừng khôn xiết khi thấy nàng như vậy xứng đáng, nhưng hắn lại không thể giải thích vì sao lại đau lòng vì cái gì?

Ý thức được ánh mắt nghi hoặc của nữ giúp việc Hiểu Quyên, hắn thu lại ánh mắt, ra vẻ bình tĩnh nói “Cho ta một ly nước.”

“Vâng, ta sẽ đem ly nước đến phòng khách cho ngài.”

Trời ạ, không biết thiếu gia đứng bên kia bao lâu, nàng cư nhiên không phát hiện! Hiểu Quyên thực bất an, bởi vì tâm tình thiếu gia thoát nhìn không tốt lắm, không biết tán gẫu chuyện phiếm có thể hay không bị sa thải?

“Không cần, trực tiếp đưa cho ta là được rồi.”

“Vâng.” Hiểu Quyên chạy nhanh rót ly nước sôi.

Hắn tiếp nhận ly nước, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó còn mang theo phần nước còn lại trong ly, bước đi ra ngoài...

Lơ đãng nghe được tin tức này, Ngụy Tuyền Triệt tuy rằng ngoài miệng chưa nói gì, nhưng vẫn chặt chẽ ghi nhớ trong lòng, thậm chí liên tục hai buổi tối, hắn đều nằm mộng sự việc đã trải qua, hôm nay liên quan đến khoá học dương cầm cũng bị ảnh hưởng...

Hắn là hôm kia nghe thấy, như vậy hôm nay...Người đã được mang về đến đây đi?

Tính ra hắn cùng Lương Tử Bái cũng có một chút quen biết, nhưng nàng còn chưa nói câu “Thực xin lỗi” với hắn đâu. Nếu nàng đến đây, hẳn hẳn là nên kêu một tiếng đi?

Không biết từ đâu, một cỗ ý niệm muốn nhìn thấy nàng này ra trong đầu, Ngụy Tuyền Triệt không chút nghĩ ngợi, xoay người đi ra khỏi phòng luyện dương cầm, thẳng tới hướng phòng nhỏ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ánh mắt Ngụy Tuyền Triệt bị cây đại thụ rậm rì đứng trước cửa phòng hấp dẫn.

Chỉ cần xem qua các loại hoa kì dị thảo do Phúc bá trồng, một gốc cây đại thụ tầm thường căn bản không có gì đáng xem, nhưng Ngụy Tuyền Triệt lại kinh ngạc, giờ phút này thất lung đại thụ lộ ra thân ảnh oai phong.

Nhìn xem, tư thế dữ dội chặt vật như vậy? Người nào mà bỏ qua cảnh này là những người tầm thường không biết trèo cây, tùy thời đều có thể nguy hiểm ngã xuống.

Ngụy Tuyền Triệt trong lòng vô cùng căng thẳng, vội vàng bước nhanh qua tám thảm cỏ xanh to lớn, rất nhanh đi vào dưới gốc đại thụ, đối với tư thế vận vẹo của tiểu nữ sinh quốc trung trước mắt, bắt lấy thân ảnh trên cây hỏi

“Người đang làm cái gì?”

Như hắn mong muốn, động tác giãy giụa của đối phương đột nhiên ngừng lại.

Nghe được thanh âm của người lạ Lương Tử Bái nghiêng đầu nhìn, giọng nói khó khăn gian khổ giải thích, “Có con chim non rơi xuống, ta muốn đem nó thả lại trên cây oa...”

Lương Tử Bái vừa mới giải thích xong, bỗng nhiên chân phía dưới trượt xuống –

“A!”

Ngụy Tuyền Triệt nhanh chóng xông lên phía trước, không nghĩ ngợi gì vurun tay đón lấy nàng.

“A, người làm gì bắt mông ta? Sắc lang, nhanh mau buông tay! Có nghe hay không? Buông tay!” Đối với mười lăm tuổi tiểu nữ sinh quốc trung mà nói, chân tay đụng chạm với người khác phải thực sự miễn cảm, huống chi đối phương lại nắm chặt cái mông nho nhỏ của nàng.

Nghe thấy âm thanh cô gái kêu to, Ngụy Tuyền Triệt bây giờ mới ý thức được chính mình vừa làm cái gì.

Đáng chết! Hắn làm sao có thể...

Hiện tại làm sao bây giờ? Muốn thu tay lại sao? Không được, nếu thu tay lại nàng sẽ ngã xuống. Hơn nữa, bị sờ mông so với việc ngã xuống bị thương vẫn là tốt hơn đi?

“Câm miệng.” Vì an nguy của nàng, hắn đành phải nhẫn nhịn bị hiểu lầm tội danh sắc lang, dùng tay nâng nàng lên phía trên, miệng đưa ra mệnh lệnh nói: “Còn không mau đem chim thả lại đi!”

Tuy rằng cái thanh âm “Câm miệng” kia làm cho người ta thật bất mãn, bất quá cũng nhờ hắn nhắc nhở, nàng mới nhớ lại sự việc muốn làm.

“...Nha...” Lương Tử Bái tạm thời phải bỏ qua cặp cánh tay kia dán lấy mông nàng, cầm lấy một cành nhánh cây, dùng sức đưa chú chim non trở về tổ ấm áp.

Ép buộc nửa ngày, nàng rốt cuộc đối với người phía dưới kêu to: “Thả xong rồi.”

“Đếm tới ba ta sẽ buông tay. Một, hai, ba!”

Ngụy Tuyền Triệt vừa thu tay lại, Lương Tử Bái cứ như vậy từ thân cây trượt xuống dưới.

Vừa rơi xuống đất, nàng nhanh chóng phúi phúi quần áo, sau khi xong xuôi ngẩng đầu, ánh mắt liền như vậy hé ra gương mặt trẻ tuổi.

Lông mi, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi... Đợi chút, ánh mắt người này có thể hay không có điểm rất đẹp?

Không, hắn là như vậy, cả người hắn đều tỏ ra cực kì xinh đẹp tuấn mỹ. Nhất là cặp ánh mắt kia, thâm thúy mà mê người, hai hạt đồng tử đen giao hoà giống như hai hạt thủy tinh sáng chói mất, trong ngực không khỏi một trận thất kinh.

Ngụy Tuyền Triệt đem bộ dạng sợ hãi của nàng đưa vào trong mắt, khoé miệng hơi hơi gợi lên, lộ ra bộ dạng cười như không cười.

Hắn nhanh chóng nhìn chăm chăm nàng làm cho nàng có điểm không tự nhiên, nhớ lại lúc nãy hắn còn sờ lấy cái mông của nàng, cô gái ngượng ngùng từ hiện lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ bừng.

“Làm chi nhìn chăm chăm ta...” Nàng nhỏ giọng kháng nghị.

“Ngươi không nhìn chăm chăm ta, làm sao biết ta nhìn chăm chăm ngươi?” Ngụy Tuyền Triệt vô tư nói. Chính là ý muốn nhắc nhở nàng kẻ tám lạng người nửa cân.

Trước mặt hắn bây giờ là khuôn mặt đỏ hồng có thể luộc được trứng gà, không giống trong trí nhớ mượt mà, bất quá ngũ quan khéo léo thật sự rất đáng yêu, nhìn kĩ phía dưới, ánh mắt có vài phần giống sự kiện năm đó.

Lương Tử Bái nhăn mi lại, bộ dạng như muốn rời đi, hắn lập tức đem thân thể chặn ngay trước mặt cản không cho nàng đi.

“Còn có chuyện gì sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta đang đợi ngươi nói cảm ơn.” hắn hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Nàng giương cao đôi mi thanh tú, “Cảm ơn? Nhưng là ngươi sờ soạng mông của ta nha...” Muốn nàng nhân đạo đa tạ đối với kẻ sờ mông của mình? Thật xin lỗi, nàng làm không được.

“Nếu ta không nâng mông của ngươi, ngươi hiện tại đã từ trên cây ngã xuống, roi gãy tay gãy chân rồi. Và lại, sờ mông cũng không mang thai, ngươi sợ cái gì?” hắn ra vẻ ngạo nghễ trước mặt tiểu quốc trung nữ sinh.

“Ngươi...” Phương thức nói chuyện vô lễ nha! Lương Tử Bái khinh thường hắn. Mặc dù nắm chắc tám phần nàng là người mà hắn muốn tìm, Ngụy Tuyền Triệt vẫn là xuất phát từ từ cuối cùng cẩn thận xác định “Ngươi là ai? Vì sao lại ở nơi này?”

“Ta ở nơi này.” Từ ngày hôm qua nàng sẽ ngủ ở nơi này, sau này, chỉ cần gia gia ở trong này một ngày, nàng cũng sẽ ở trong này ngày đó.

“Đây là nhà của ngươi?” Hắn giương mi không cho là đúng.

“Đúng.” Nàng đương nhiên trả lời.

“Ngươi họ Ngụy?”

“Đương nhiên không phải.”

“Nếu không phải, làm sao có thể là nhà của ngươi?”

“Ta ở nơi này, đương nhiên nơi này là nhà của ta.” Nàng đưa tay chỉ vào căn phòng nhỏ, không chút nào sợ hãi hỏi lại hắn. “Đúng rồi, ngươi là ai?”

Hắn nhủ mi, “Người không nhớ rõ ta?”

“Thật là buồn cười, ta hẳn là phải nhớ rõ người sao?” Lương Tử Bái nghịch ngợm le lưỡi.

Ngụy Tuyền Triệt trừng hai tròng mắt, hướng về phía nàng tiến từng bước...

“....Người, người làm cái gì? Nói chuyện thì nói chuyện, làm chi dựa vào gần nhau vậy?” Trên người người này có bản khí chất độc tôn khiến nàng cảm thấy không hề dễ chọc.

Không nhìn thấy khoảng cách của nàng, hắn nâng cánh tay lên, chậm rãi đưa ra vết thương cũ, hướng về phía vết mặt phòng bị của nàng, có ý tứ hàm súc sâu xa lộ ra một chút cười, sau đó nói: “Lương Tử Bái, thiếu gia nhiều năm như vậy, chúng ta có thể hay không nói đến việc bồi thường?”

Đi? Hắn làm sao biết được nàng gọi là Lương Tử Bái?

Còn có, vết thương trên cánh tay là chuyện gì xảy ra? Có điểm giống dấu răng. Ngô, có thể cắn rõ ràng như vậy, xem ra thù oán kết rất sâu nha.

Về phần hắn nói việc bồi thường... Đợi chút, chẳng lẽ vết thương trên cánh tay hắn là nàng tạo thành?

Lương Tử Bái nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên, bóng đèn trong đầu loé sáng, cái hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ nàng hiện lên trước mắt...

Vài giây tiếp theo, nàng nhanh chóng nhảy nhanh ra, hai mắt mở to đến cực hạn, vươn tay chỉ chỉ, biểu tình kinh hãi chỉ về phía tiểu nam hài so với mình nhiều tuổi, run giọng hỏi: “Người là....Ngụy, Ngụy thiếu gia?”

Ngụy Tuyền Triệt cười mà không đáp, khoé miệng nhẹ nhàng khẽ nhếch, đương nhiên đưa cho nàng biểu tình “Người nói đi.”

Sét đánh ngang tai!

Xong rồi xong rồi, nàng vừa mới ở trong này dần xếp, tuổi còn nhỏ mà kẻ thù liền khẩn cấp tìm tới cửa. Cho nên nói ngạt sự trăm ngàn không thể làm, ngạt lộ không thể đi nha!

“Xem ra, người đã nghĩ tới.” Ngụy Tuyền Triệt đem đôi mắt đẹp hẹp thành một đường nhỏ.

“Hắc, hắc hắc, hắc hắc hắc,...” Lương Tử Bái không ngừng cười ngây ngô, trong lòng chột dạ vô cùng, khoé miệng giật giật thành khuôn mặt tươi cười, hai ánh mắt nhanh như chớp nhìn bốn phương tám hướng, cước bộ chậm rãi lùi về sau.

“Đi? Gia gia ông đã về rồi!”

Nàng thỉnh linh hướng phía sau hắn nhìn, nhiệt tình vung mạnh tay.

Ngụy Tuyền Triệt không nghĩ ngờ quay về phía sau.

Đúng, chính là bây giờ! Thời gian không thể bỏ qua, Lương Tử Bái đột ngột xoay người, hướng phòng chạy đi...

Phanh!

Trong phòng nhỏ của Phúc bá phát ra tiếng đóng cửa, không lâu phía trước Lương Tử Bái còn đứng trước mặt Ngụy Tuyền Triệt, nháy mắt đã biến mất không thấy người.

Ngụy Tuyền Triệt giật mình, nhìn cửa sổ phía trước đóng chặt, vài giây tiếp theo, hẳn cả người bị phản ứng khoa trương của Lương Tử Bái chọc buồn cười, cười đến ngực không ngừng chấn động.

Là nàng, thật là nàng!

Hắn như thế nào cũng không hề nghĩ đến, nguyên lai hai người gặp lại, cư nhiên lại thú vị như vậy. Nàng càng chột dạ, hắn lại càng muốn trêu chọc nàng.

Hào Lương Tử Bái, cư nhiên dám đùa giỡn ta, mấy ngày tiếp theo người chờ xong đời đi!

Ngụy Tuyền Triệt xoay người tao nhã rồi đi, trên khuôn mặt tuấn đạt lộ ra một chút sung sướng, hai bên miệng cười yếu ớt.

Hắn đang cười!

Đề tay lên ngực tự hỏi, đã bao lâu rồi nội tâm hắn phát ra cảm giác khoái hoạt? Có lẽ, đã rất nhiều năm rồi...Lâu đến nỗi hắn đã quên cảm giác khoái hoạt là như thế nào.

Dọc trên đường đi trở về, Ngụy Tuyền Triệt còn không có bước vào đại trạch xa hoa lớn lên từ nhỏ, quần gia hề hề khăn trương vừa nhìn thấy hắn, nhẹ nhàng thờ ra chạy đến tiếp đón hắn, “Thiếu gia, ngài chạy tới đây làm sao?”

“Không có, chỉ đi vòng vòng ở ngoài thôi.” Hấn cười cười trả lời còn vỗ bả vai quản gia, muốn tạo không khí thoải mái.

Lưng quản gia cứng đờ, bộ dạng cổ quái liếc mắt nhìn hấn. Xem ra tâm tình thiếu gia hôm nay tốt lắm.

“Buổi chiều trà đã được chuẩn bị tốt, ngài muốn thưởng thức trà ở nơi nào?”

“Thư phòng. Ta nghĩ muốn đọc sách.”

“Thư phòng... Thiếu gia, ta thấy hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm, không bằng uống trà ở hoa viên có thể thuận tiện ngắm hoa.” Hấn không hi vọng tâm tình tốt đẹp hôm nay của thiếu gia bị hủy đi.

Ngụy Tuyền Triệt thu mắt lại, liếc mắt nhìn quản gia một cái. Ý định của quản gia chính là thu lại quyết định của hấn, làm quản gia đưa ra đề nghị cho hấn, liền đại biểu có điều kì quái.

“Vì sao?” hấn hỏi lại.

“Ách...” Quản gia một bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Nói.” Hấn đơn độc đưa mệnh lệnh một cách uy lực.

“...Tiên sinh cùng phu nhân đã trở lại.”

“Sớm như vậy? Chẳng lẽ lại cãi nhau?” sớm biết được khoái hoạt sắp mất, hấn trào phúng hỏi.

Quản gia trầm mặc không nói.

Ngụy Tuyền Triệt nhếch nhếch môi, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Đối với nhiều người mà nói, hôn lễ thế kỉ “môn đăng hộ đối” của cha mẹ hấn năm đó tựa như một câu chuyện cổ tích xinh đẹp, vương tử cùng công chúa thần thánh kết hợp, mà không hề hay biết, vương tử cùng công chúa trừ bỏ ngoài mặt người khác ân ái ái ái, một cái hứng thú khác chính là cãi nhau.

Hấn từ nhỏ đến nay, cũng không biết oa oa khóc lớn đến bây giờ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, có thể lạnh như thế, nghiêm khắc như thế cũng phải thực cảm tạ ơn huấn luyện của cặp vợ chồng này.

Cái gì là môn đăng hộ đối!

Theo hấn mà nói, thứ mà hai người kia môn đăng hộ đối chính là tính tình, lấp miệng anh anh em em, đưa mình làm trung tâm, mặc danh kì diệu cũng giống nhau.

Hấn hỏi bọn họ vì sao không ly hôn rõ ràng mà lại bỏ qua lẫn nhau? Mặt mũi cùng danh vị đã trở thành cái gông xiềng buồn cười, cứ nhiên gắn chặt hai người với nhau. Ngụy Tuyền Triệt không hề mọn cũng khó.

Khuyên can? Không, trăm ngàn lần không được làm như vậy, trong khung cảnh cha mẹ hấn đều có dự vọng biểu diễn, khuyên can không thể nghi ngờ chính là châm ngòi thổi gió cho tranh chấp của hai người. Điều duy nhất hấn có thể làm chính là đứng làm người xem.

Một môi, bọn họ tự nhiên sẽ im lặng, liền cùng trẻ con giống nhau, khóc đến một môi sẽ cảm miệng.

“Không sao cả, cứ ở thư phòng. Loại chuyện này sớm đã thành thói quen không phải sao?”

“Vâng.” quản gia đẩy cửa ra.

Ngụy Tuyền Triệt bắt đầu tươi cười, vẻ mặt tiêu sái bước vào nhà.

Vừa vào cửa, một màn huyền ảo tranh chấp chui vào lỗ tai, lay động màng nhĩ, còn chưa kịp bước tới cầu thang xoay tròn, một chiếc bình hoa Đức có giá trị xa xỉ bên dưới chân hấn biến thành mảnh nhỏ.

Ngụy Tuyền Triệt bất động như núi, nhưng thật ra tình thương của mẫu thân hấn dần dần làm khó dễ.

“Ngụy Vi Quốc, ông có cái gì bất mãn cứ hướng tới tôi mà đến, làm chi dùng bình hoa này ném tới con tôi? Nếu ông làm bảo bối của tôi bị thương, tôi liền với ông thù không dứt.”

Nam nhân bị lên án cực kì bất mãn, liền theo cảm xúc, “Bà điên rồi sao? Tôi không có.”

“Ông có! Chính ông làm.” Nữ nhân lên tiếng phản bác.

Kế tiếp, một tràng “có”, “không có” vang lên không dứt, hấn nhìn hai người trong lúc đó cãi nhau thật ngây thơ mà vớ vẩn.

Trí nhớ Ngụy Tuyền Triệt từ khi bắt đầu nhận thức, lúc nào canh giữ bên người luôn là bảo mẫu, giáo sư gia đình, quản gia, lái xe, người hầu,...Nơi này

đều không có ai cùng hắn có quan hệ huyết thống, mà trước mắt Ngụy tiên sinh và Ngụy phu nhân, trên danh nghĩa chỉ cho hắn làm đại thiếu gia của Ngụy gia, chưa từng chú ý trên người hắn, cho dù chính bọn họ không kịp là một hồi tranh chấp.

Ngụy gia có rất nhiều tiền, giới truyền thông tuyên truyền hắn là con người trị giá trăm triệu, nhưng giàu có lại không thể mua tình thương cha mẹ, mua không được phương pháp không còn cô đơn. Hắn không hiểu, rốt cục hắn có cái gì đáng giá để hâm mộ?

Có đôi khi hắn suy nghĩ, cùng với cuộc sống xa hoa, hắn thà rằng có một cuộc sống đơn giản, gần gũi.

Hôn nhân cũng vậy. Nếu là một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, hôn lễ oanh oanh liệt liệt, lại chỉ đổi lấy tranh cãi âm ỉ tranh chấp nửa đời sau, như vậy hắn thà rằng chọn một gia thế bình thường mà lại có thể có bạn đồng hành chân thành tha thiết mà chống đỡ. Ít nhất nửa đời sau, hắn không cần hai ba ngày lại giống bệnh nhân thần kinh đối với người bên cạnh là rít gào tê rống.

Xem, hai cái này làm cho nhiều thống khoái nha...

Ngụy Tuyền Triệt ngay cả khí lực mắt trợn trắng cũng không có, cước bộ lướt qua đóng mảnh vỡ, hướng đi lên lầu.

Dù sao một hồi người hầu sẽ thu thập sạch sẽ, mua một cái bình hoa mới lần lượt bổ sung, trong phòng hết thầy sẽ bình thường.

Đi vào thư phòng, tiếng ồn ào bị ngăn cách bên ngoài, hắn nhìn không được đập cái ghế một cái, đẩy ra cửa sổ sát đất mòm to hô hấp.

Hắn chán ghét loại cảm giác này, hắn chán ghét bầu không khí này!

Bỗng dưng, hắn lại nghĩ tới Lương Tử Bái, khi còn nhỏ Lương Tử Bái...

Hắn đột nhiên ý thức được, lúc ấy chính mình đối với nàng không thân thiện, có lẽ không hoàn toàn tài nghệ đánh đàn thất bại bị nàng thấy được, ngược lại có vẻ như ghen tị, ghen tị bởi vì nàng đương nhiên có thể biểu thị công khai mẹ nàng giỏi, ba nàng tốt, hắn lại không thể.

Lương Tử Bái...Nhớ tới bộ dáng vừa chạy trời chết của nàng, đôi mắt đen láy chứa đựng ý cười.

Hắn bắt đầu có điểm mong đợi, chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của bọn họ.

Biệt thự sang trọng Ngụy gia tọa lạc tại một khu sườn núi thanh u, phong cách kiến trúc văn hoá phục hưng cổ điển, chiếm rộng phần lớn khí thế kiến trúc bàn bạc, mà may mắn gặp vị trí thuận lợi kết hợp cảnh đẹp thiên nhiên, mặc kệ là tràn ngập ánh nắng, mây mưa kéo dài, trời vẫn là ráng màu, rừng rậm rì rào, tuy tiện đứng khắp ngõ ngách, đều có thể thoải mái thu vào tầm mắt.

Kết quả của vị trí độc lập chính là giao thông ở đây không được thuận lợi.

Bất quá, việc này đối với Ngụy gia mà nói căn bản không phải là vấn đề, cùng lắm là mua nhiều xe, cùng với nhiều người lái xe. Cảm giác thoải mái là quan trọng nhất, dù sao đồ dùng không nhiều lắm, tiền là nhiều nhất.

Bởi vì cảm nhận giao thông không được thuận tiện, hắn duy nhất chỉ có Lương Tử Bái.

Lương Tử Bái chuyển trường sang quốc trung công lập, mỗi ngày đều đi xe trường đã làm thành thói quen của nàng.

Cố tình, khoảng cách từ Ngụy gia đến trạm xe trường cũng phải mất lộ trình mười phút, hơn nữa xe trường ngoại ô thành phố vốn không nhiều, bỏ lỡ sẽ có chuyến phiếu lưu muộn, sáng sớm này liền trở thành sự kiện quan trọng nhất trung tâm cuộc sống của nàng.

Ba ngày đầu bắt đầu hoàn hảo, có thể bởi vì hoàn cảnh mới, nàng ngủ không say, tối hôm qua vì lo chuẩn bị kiểm tra

Đừng nghi ngờ, chính là kiểm tra! Tuần vừa rồi nàng vừa mới đến lớp học mới, căn bản không hoàn toàn thích ứng, đến liền báo danh. Đòi mạng chính là, nàng cư nhiên tan học ngày hôm qua từ miệng bạn học mới biết hôm nay kiểm tra?

Có câu “lâm trận mới mài gươm, không lượng cũng quang”, việc cứ hiệu quả hữu hạn. Vì thế sau khi ăn bữa tối, nàng liền ôm sách vở, tinh thần thấy chết không sợ diên cuồng cần.

Quả nhiên, nàng hôm nay thật sự ngủ muộn.

Phúc bá mỗi ngày năm giờ bắt đầu công tác, hôm qua thấy cháu gái ngủ trễ, cũng không biết có rời giường đúng giờ không, lão nhân gia có điểm lo lắng, tự mình đến phòng xem, trên giường quả thực hé ra thân hình chứng minh nha đầu kia không nghe thấy đồng hồ báo thức, vẫn đang nằm ngủ oa oa trong ổ chăn ấm áp.

“Bái Bái, như thế nào còn chưa rời giường? Coi chừng đến trường muộn!” Phúc bá chạy nhanh đến vỗ ổ chăn cháu gái, “Bái Bái!”

“A!” Gia gia kêu gọi làm cho Lương Tử Bái đang ngủ mơ đột nhiên tỉnh lại, nàng bản năng giật lấy đồng hồ lên xem, “Nha, đồng hồ báo thức như thế

nào không vang? Xong rồi xong rồi, không còn kịp rồi.”

Một trận rửa mặt chải đầu kinh thiên động địa diễn ra, nàng cầm lấy bữa sáng do gia gia chuẩn bị cho nàng, đem túi xách đeo lên vai liền chạy ra ngoài cửa như điên.

Bình thường, nàng cảm thấy đường xe chạy bên ngoài biệt thự Ngụy gia cây cỏ bên đường rất đẹp, sương sớm vẫn còn đọng lại trên lá cây trong suốt lại gọi cảm, làm cho nàng luôn luôn dừng bước chân mà thưởng thức Đến ngày hôm nay, nàng một chút thưởng thức nhàn hạ thoải mái một chút cũng không có, chỉ cảm thấy đoạn đường này thật là dài.

Thật vất vả để thoát khỏi đoạn đường vùng núi trên đường, Lương Tử Bái ngay cả thời gian để dừng chân cũng không có liền tiếp tục cất bước đi nhanh, trong lúc đó nàng không ngừng liên tiếp nhìn đồng hồ trên cổ tay, lần đầu tiên mãnh liệt hiểu được cái gì gọi là “Gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng”.

Đến khi có một chiếc xe màu đen quý báu tỏa sáng chạy qua, nàng thật sự hi vọng người ngồi ở trên xe đó là mình, khiến nàng không cần phải đau khổ như vậy chạy như điên.

“Kia không phải là Bái Bái của Phúc bá hay sao? Đã vào giờ này, nàng như thế nào còn ở đây?” Lái xe Trần thúc qua kính chiếu hậu nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đang đâm đầu chạy như điên.

Ngồi ở phía sau Ngụy Tuyên Triệt bỗng nhiên nghe được tiếng lẩm bẩm của Trần thúc, trái tim vốn đang vững vàng đột nhiên dâng trào...

Hắn vẫn chờ mong được gặp lại nàng, nghĩ đến hai người bọn họ ở cùng dưới một mái nhà gặp nhau là không khó, nhưng trên thực tế đã nhiều ngày trôi qua, hắn cứ nhiên một lần cũng không gặp được nàng!

Tình huống như vậy quả thực làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Đối với nỗi đau bị nàng cắn một ngụm trước đây, đối với hảo tâm muốn giúp nàng không bị ngã từ trên cây xuống, hợp tình hợp lý, nàng ít nhất cũng phải lên tiếng kêu gọi, không phải sao? Nhưng nàng lại không có, điều này làm cho lòng thương nhớ thủy chung của Ngụy Tuyên Triệt cảm thấy khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám đối nghịch hắn, hắn không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận – Lương Tử Bái là người duy nhất dám đối nghịch hắn.

Bề ngoài hắn luôn ra vẻ lạnh lùng hờ hững, nhưng căn bản không không chế được khát vọng nội tâm, hắn ngẩng đầu đưa mắt nhìn thoáng qua ---

Thật là nàng!

Xem ra nàng hắn là từ Ngụy gia một đường chạy đến. Nhìn xem, mới sáng tinh mơ, ánh nắng mặt trời không đến nổi, mà khuôn mặt nàng đã đỏ bừng, giống bộ dạng vận động viên tham gia thi chạy một trăm mét vận động quá độ mà phải nằm sấp xuống.

Ngụy Tuyên Triệt trong lòng không có gì là thông cảm, nhưng hắn hiện tại cảm thấy có cái gì đó không ổn, chưa ý thức được gì đã không cần nghĩ ngợi dĩ nhiên thốt ra mệnh lệnh

“Trần thúc, dừng xe!”

“Vâng.” Trần thúc đem chân nhấn ga, nguyên bản xe đang chạy trên đường, đột nhiên giảm tốc độ dừng lại ven đường.

Lương Tử Bái chú ý đến cái xe màu đen đột nhiên dừng lại ở khoảng cách trước đó không xa, nàng cũng buồn bực dừng lại bước chân.

“Kì quái, chiếc xe kia không có chuyện gì sao lại dừng lại?” nàng thầm nói.

Cửa kính thủy tinh của xe đối phương màu đen ngịt kín không có khe hở, căn bản người bên ngoài không thể nhìn trộm vào bên trong. Đột nhiên, trong lòng nàng có linh cảm mãnh liệt .

Trên bản báo tin tức xã hội có đề cập đến sự kiện mấy vụ bắt cóc tổng tiền , kẻ bắt cóc luôn luôn lựa người sống ở vùng núi thưa thớt này tùy cơ lựa chọn đối tượng gây án, bắt cóc người sau đó hãm hại, lại hướng đến người bị hại vợ về hết của cải tài sản tiền chuộc.

Một cỗ khí lạnh từ dưới bàn chân đi đến, nàng bất an nhìn về phía trước... Đáng chết, dừng nói là người ngay cả bóng còn không có!

Nàng đưa mắt nhìn bốn phương tám hướng, tự mình đánh giá nên chạy đi hướng nào.

“Di, Bái Bái như thế nào lại dừng lại? Không lẽ là quên mang theo đồ sao?” điều khiển cửa sổ Trần thúc nhất thời buồn bực nói.

Ngụy Tuyên Triệt quay đầu nhìn về phía sau nàng, phát hiện nàng chậm chạp không có đi về phía trước, con người không tự giác nhướng mi, “Trần thúc, đem xe đỗ bên người nàng”

“Vâng, thiếu gia.” Tuy rằng không hề hiểu rõ tâm tư của thiếu gia, nhưng Trần thúc vẫn nhận mệnh lệnh thay đổi vị trí xe, đem xe lùi về phía sau.

Ngô? Cái gì, xe cứ nhiên bắt đầu lùi về phía sau?

Kẻ bất cóc chẳng lẽ nghĩ làm nàng là con của kẻ có tiền đi? Làm ơn, nếu nàng thật sự là con của kẻ có tiền, nàng làm chi còn ở đây đón xe trường? Thân thể chạy khoẻ mạnh nha?

Xong rồi, đợi cửa xe mở ra, bên trong nhất định là vài tên hung thần sát khí ngời vừng chắc, một phen đem nàng tha lên xe...

Lương Tử Bái sợ tới tim đập đều phải đình chỉ, ước chừng vài giây thất thần sau, nàng bắt đầu hoàn hồn muốn chạy đi, vài giây tiếp theo, nàng đã bị người vây lại trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Cửa kính thủy tinh thâm sắc hạ xuống, bên trong lộ ra khuôn mặt tuổi mười tám mười chín, cùng với khuôn mặt kinh hoàng của nàng hình thành một cổ mảnh liệt đối lập.

Nàng bắt khả tư nghị nhìn người bên trong. “Thiếu gia?”

Rồi sau đó nàng dùng mồm to hô hấp. Tuy rằng khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục chính là vài giây ngắn ngủi, nàng đã khắc sâu được cảm giác tế bào trong thân thể của chính mình đã chết phần nửa như thế nào.

Nàng xuất hiện biểu tình vô cùng kinh ngạc, làm cho trong lòng Ngụy Tuyền Triệt thoáng có cảm giác tốt lắm. Hắn không tiếng động hướng nàng nhủ mi như trả lời, tiếp theo đó thân hình hướng bên kia lùi lại tạo ra một khoảng trống để ngồi.

“Lên xe.”

Đợi chút, nàng không có nghe lầm đi? Hắn bảo nàng lên xe?

Thấy nàng chậm chạp không hề phản ứng, chính là dùng cặp mắt kia chớp chớp nhìn hắn, Ngụy Tuyền Triệt nhin không được nhủ mi nói “Lương Tử Bái, lỗi tai ngươi nghe không rõ sao?”

Đương nhiên là không phải. Nàng nhưng lại là cô gái xinh đẹp có tai thính mắt tinh.

Chính là, chuyện hắn muốn nàng lên xe...Giống như không được thích hợp. Dù gì nàng cũng là cháu gái của người làm vườn mà hắn lại là cao cao tại thượng đại thiếu gia.

Thời điểm gia gia tiếp nhận nàng, bất quá cũng có dặn dò vài đạo lý, nhất định muốn nàng phải hiểu lễ phép, nhớ rõ bổn phận, không thể làm mất thân phận chủ tớ.

Nếu nàng cứ nghe ngang như vậy ngồi trên xe đến trường chuyên của đại thiếu gia, không phải là vi phạm đáp ứng của nàng với gia gia sao?

Trong lòng cứ như vậy có phần dao động, nhưng nàng vẫn là nghe theo đạo lý mà gia gia đã dạy nàng từ chối đề nghị của thiếu gia, “Thiếu gia, không cần phiền toái, ta chính mình đi nhờ xe là được rồi. Thiếu gia đi thông thả, Trần thúc tái kiến.”

Thấy nàng cự tuyệt, hình như là cố ý lờ ra khoảng cách giữa hai người, điều này làm cho Ngụy Tuyền Triệt thực không thoải mái. Bất quá nàng đương nhiên không hề biết mình đã phạm vào tội kị nhất của hắn ---

Ngụy Tuyền Triệt ghét nhất là có người từ chối đề nghị của hắn.

Hắn chờ không được, cũng không ngần đầu lên, cảm nghiệm nghị “Trần thúc!”

“Vâng, thiếu gia.” Lái xe Trần thúc vội vàng xuống xe, lập tức mở cửa xe, “Bái Bái, nhanh lên xe đi, đừng làm cho thiếu gia đợi lâu hội làm thiếu gia muộn học.”

“Cháu...”Oa, tội danh này có thể hay không nghiêm trọng? Tuyệt không bại dưới vòng kim cô của Tôn Ngộ Không.

“Nếu ngươi không sợ trễ học, chúng ta liền tiếp tục ở đây.” trong xe vang lên tiếng lật sách hỗn độn, Ngụy Tuyền Triệt chậm rãi không phản bác nói.

Lương Tử Bái lập tức hoàn hồn. A, không được nàng hôm nay muốn kiểm tra

“Yên tâm, chỉ cần là thiếu gia công đạo chuyện tình, Phúc bá sẽ không mắng cháu. Cháu cũng đừng làm cho thiếu gia đợi nữa, nghe lời, nhanh lên xe đi.” Hiểu được cấm kị của nàng, Trần thúc nói.

Giấy dựa giấy lát, Lương Tử Bái đành phải kiên trì, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

“Thiếu gia, thực xin lỗi đã quấy rầy.” Nàng cúi đầu nện nói.

Chương 3

Trong xe có một cỗ hương vị mới tinh của da xe, Lương Tử Bái liền nhanh chóng ngồi ở vị trí gần cửa sổ, không dám ngồi gần. Sự việc cứ xảy ra như thế, trong lòng nàng nhẩn nại không được tò mò, khoé mắt nhìn không được liếc nhìn sang nam nhân bên cạnh...

Hôm nay Ngụy Tuyền Triệt mặc đồng phục đi học, hoa văn trên áo sơ mi được may cắt rất đặc biệt lưu loát thành quần áo cùng với chiếc quần đen dài thâm sắc, phối hợp trên cổ áo sơ mi là một chiếc nơ hình con bướm, nhưng một chút cũng không có nữ tính, ngược lại có một cỗ quý phái tao nhã nói không nên lời.

Thật không hổ danh là trường quý tộc tư nhân, ngay cả đồng phục đều tinh xảo không hề qua loa, quả nhiên loại đồng phục quốc trung bình thường không thể của bọn họ làm sao có thể bằng được.

Nàng không biết bộ đồng phục này mỗi người mặc trên người có phải đẹp hay không, nhưng mặc trên người Ngụy Tuyền Triệt quả thật đặc biệt xuất sắc. Trước mặt nàng, hần giống như là người từ thế giới truyền tranh đi ra, lại vừa suât vừa phong tình, nàng khẳng định rằng khi hần đi đến trường học sẽ rước lấy tiếng thét chói tai như trời nổi bão của các nữ đồng học.

Hần dường như không thấy ánh mắt xem xét của nàng, vẫn cứ như cũ tiếp tục nhìn quyển sách cầm trên tay.

Trần thức trở lại ghế lái xe, một lần nữa khởi hành động cơ, xe lại trở lại trên đường chạy, tiếp tục hướng đến trường học đi tới.

“Đưa cô ấy đến trường.” Ngụy Tuyền Triệt tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhã đưa tay lật từng trang sách.

“Vâng.”

Lương Tử Bái một lần nữa không khỏi vùng trộm liếc mắt nhìn hần một cái, lần này mục tiêu là những ngón tay trên trang sách.

Chắc chắn, thực sự nàng không phải là yêu thương hần mới nói, nhưng ngón tay hần thật sự là thon dài nha. Bàn tay đẹp quả thực có khác, ngay cả lật sách đều tràn đầy hương vị đặc biệt.

Nàng neho neho mắt lại, theo khe hở hần thấy một đồng chữ nghìn nghịt bằng tiếng Anh, nàng chỉ cảm thấy nhất thời choáng váng. Không hề nghĩ tới hần cư nhiên có thể đọc một trang giấy như vậy, thực sự rất tài giỏi.

Ngụy Tuyền Triệt chú ý tới ánh mắt tò mò của nàng, mỉm cười yếu ớt, hần quay đầu sang nhìn nàng “Đây là quyển sách *The weight of silence* của Heather Gudenkauf có hứng thú không? Có cần cho cô mượn không?”

Khuôn mặt nàng nghiêm tay lại vững mạnh “Không, không cần! Toàn bộ đều là tiếng Anh... Tôi xem không hiểu.” Nói xong bốn chữ cuối cùng, nàng nói với âm thanh ngưng ngừng.

“Đó là cái gì?” Hần đột nhiên neho mắt lại hỏi cái thứ mà nàng nắm riết trong tay.

Nàng run sợ trả lời “Com nắm của tôi!” Chắc chắn, thật đáng thương, com nắm đều bị nàng nắm trong tay mà chảy ra. Tốt nhất vẫn là bỏ vào trong túi xách đi, miễn cho làm cho xe đầy ngầy dầu mỡ.

“Com nắm? Tôi không nhớ rõ là trên bàn com Lương thăm có chuẩn bị món này.”

“Đây chính là ông nội của tôi làm.”

“Vì sao Phúc bá lại giúp cô làm bữa sáng? Cô không thích tay nghề của Lương thăm?” Trong lòng hần không nhìn được tố cáo tội danh nhỏ cho nàng.

“Đương nhiên là không phải, tay nghề của Lương thăm ngon vô cùng.” Nàng vừa nghĩ đến miệng đã đầy nước miệng rồi, chính là nàng không có lộc ăn thôi.

“Nếu vậy thì tại sao?” hần tò mò nhìn nàng một cái.

“Gia gia nói, tôi không giống mọi người cố gắng làm việc, đương nhiên không thể ăn đồ Lương thăm nấu.”

Thì ra là thế. Phúc bá cũng thật là, bắt quá thì nhiều hơn một đôi bộ bát đĩa thôi, hần cũng không tin nha đầu có thể ăn được bao nhiêu đồ ăn. Được rồi, tạm thời thu lại tội danh nhỏ của nàng vậy.

“Như thế nào không ăn lại chạy ra ngoài?” Hần dùng cặp mắt so với nữ tử còn đẹp hơn nhiều nhìn mái tóc hỗn loạn của nàng một cái, rõ ràng là biết rõ nhưng vẫn chế nhạo hỏi “Không lẽ ngủ dậy muộn đi?”

Ách...Cư nhiên bị lời nói của hần nói trúng mục tiêu. Lương Tử Bái khoé miệng hơi gật gật, một cỗ xấu hổ tăng vọt lên hai bên má. “Cô muốn bồi

thường cho tôi như thế nào?” Phong thái hần lãnh đạm hỏi.

“Gi?”

Nguy Tuyền Triệt thoáng giơ tay lên, ám chỉ nàng.

“....” Hắc hắc, đương nhiên là không có, bởi vì căn bản nàng sớm đã quên chuyện này. Vì vậy, nàng như thế nào đưa ra điều kiện bồi thường đây? Chẳng lẽ muốn nàng vì cái chuyện ngu xuẩn trước đây nói ra?

Ngay tại thời điểm Lương Tử Bái đang ngồi trong đầu sôi lửa bỏng, a di đà phạt, đến trường học rồi, may nha!

“Cảm ơn Trần thúc!” Nàng meo meo cười hướng Trần thúc ngồi ở ghế điều khiển nói lời cảm tạ, ánh mắt chuyển sang người ngồi bên cạnh, nàng lập tức trở nên lễ phép, “Thiếu gia hẹn gặp lại.”. Sau đó miệng không kiềm chế được cười thầm, thái độ vô cùng bình tĩnh mở cửa xe.

Bỗng nhiên có một cổ lực đạo từ phía sau giật lấy dây túi xách của nàng.

“A!” Nàng mất hết hình tượng kêu to, cả người ngã về sau trở lại chỗ ngồi cũ, thái độ kinh ngạc nhìn người kéo cặp, “Thiếu gia?”

“Mấy giờ tan học? Về nhà như thế nào?” Nguy Tuyền Triệt vẻ mặt ngạo nghễ hỏi. Hần thấy bộ dáng khẩn cấp muốn chạy của nàng thật sự làm cho người ta cảm thấy tức giận.

“Năm, năm giờ tan học. Đón xe trường về nhà.”

Năm giờ, so với hần sớm hơn... Trầm ngâm vài giây, hần mở miệng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, buổi sáng bảy giờ tôi muốn thấy cô ở gara.”

“Bảy giờ? Không được, tôi sẽ không kịp đón xe trường.”

Ngốc thật! Đã bảo nàng ở gara chờ hần, đương nhiên là muốn nàng cùng hần đi xe cho tiện lợi, chẳng lẽ nàng còn muốn giống như hôm nay chạy theo xe trường?

“Tôi là thiếu gia hay là cô? Hơn nữa, người không có kế hoạch bồi thường hợp lý còn có tư cách nói chuyện sao?”

Quả nhiên nói hai ba câu liền lập tức đem nàng phá hỏng.

Sau khi nói xong, hần lập tức buông túi xách nàng ra, hướng bà vai nàng đẩy về phía trước, ý muốn thúc giục nàng nhanh mau xuống xe.

Nàng chân trước vừa mới đi, hần lập tức đóng cửa xe lại, không quên bổ sung thêm một câu đe dọa, “Nhớ rõ, bảy giờ mà không thấy người, cô tự gánh lấy hậu quả.”

Hần còn không có cho nàng cơ hội trả lời, liền lập tức cho cửa kính màu đen nâng lên.

Hậu...nàng thật sự đã trêu chọc phải ai đây?

Lương Tử Bái cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay, chân bắt đầu dậm, “A! Quả thật là nước tới chân mới nhảy.” Nàng chưa kịp dứt lời đã vội vàng chạy vào trong trường học.

“Thiếu gia tựa hồ cùng Bái Bái rất hợp ý.”

Ánh mắt nghi ngờ của Trần thúc xuất hiện từ phía sau kính chiếu hậu, Nguy Tuyền Triệt vội vàng dừng cười, bộ dạng thông dong ho nhẹ vài tiếng.

Hợp ý? Trong từ điển làm người của hần căn bản có từ này sao? Hần chính là xem nàng không vừa mắt thôi.

“Trần thúc với tôi không hợp ý sao?” Hần bốn lạng bạt ngàn cân hỏi lại.

“Cái này không giống, thiếu gia nên quen những bằng hữu xấp xỉ tuổi mình.”

Lão Trần lái xe công tác đã nhiều năm, biết rõ cực khổ của thiếu gia, thiếu gia vất vả lắm mới được mọi người xem vào trong mắt. Ngày qua ngày học tập, huấn luyện, lúc nào cũng có một đồng người hầu hạ hần, cuộc sống từ đầu đến cuối lúc nào cũng buồn khổ không có gì thú vị. Dù sao người trẻ tuổi nên ở cùng người trẻ tuổi.

Thật ra thì mỗi người không cần gấp gấp để lớn lên, đến khi đến tuổi đều đã già không thể thay đổi được. Bởi vậy bây giờ thời điểm vui vẻ không phải nên tận tình hưởng thụ tuổi thanh xuân sao?

“Trần thúc, ông đã quên trong trường học rất hiếm có đồng học xấp xỉ tuổi tôi.” Mà đồng người này đều là đám người nịnh nọt lấy hần “chủ bảo gì làm đó”, hần thấy trong lời nói của Trần thúc có điểm không đúng.

“Nhưng thiếu gia chưa bao giờ vì những người đó mà bảo Trần thúc dừng xe.”

Gừng càng già càng cay! Trần thúc đơn giản chỉ nói một câu khiến cho Ngụy Tuyền Triệt đương nhiên á khẩu không trả lời được. Hắn vốn dĩ muốn phản bác với Trần thúc rằng chính mình muốn lấy có báo thù nàng nhưng cũng chỉ có thể khó chịu nuốt lại trong bụng.

Trần thúc không nói sai, hẳn quả thật sẽ không dừng lại vì đám người đó.

Muốn trở thành người nổi nghiệp, năng lực lãnh đạo đương nhiên không thể thiếu mà trong trường học các học sinh liền biến hắn thành đối tượng chứng minh thực tế.

Hắn làm cho mọi người đều trở thành tin đồ đáng vốc tiều tụy sùng bái hắn, nhưng hắn lại không dễ dàng đem họ vào trong lòng. Tóm lại hoàn cảnh, hắn chỉ biết bọn họ là người xa lạ, cho dù nhìn thấy bạn học ở trường hắn cũng sẽ không báo Trần thúc đem xe dừng lại.

Ngụy Tuyền Triệt bị người khác nhìn thấu, hắn cảm giác được một sức nóng tăng vọt ở hai bên má...

Nếu là hắn trước kia, nhất định sẽ vì việc này mà tức giận, nhưng mà hắn hiện tại đã muốn thu lại tính tình không phát tác. Hắn chỉ đơn giản mà bấu mỗi hồn dỗi, cúi đầu giả bộ đọc sách, để tránh đi ánh mắt sắc bén của Trần thúc qua kính chiếu hậu.

Đây là lần đầu tiên Trần thúc nói với hắn như vậy.

Ở bề ngoài, Ngụy Tuyền Triệt đã giữ lòng tự trọng không chịu thừa nhận, khi bắt đầu suy nghĩ lại sớm tràn ngập thân ảnh nhỏ bé...

“Thiếu gia, bắt đầu từ ngày mai, có phải hay không kêu Lương thẩm chuẩn bị thêm một phần người ăn? Tôi nghĩ nếu thiếu gia mở miệng, Phúc bá nhất định sẽ tôn trọng.”

Hắn ra vẻ không quan tâm lẩm bẩm. “Tùy ông.” Kì thật trong lòng hắn cảm thấy phi thường tốt.

Hắn bị làm sao vậy?

Ngụy Tuyền Triệt đối với chính mình cảm thấy hoang mang, không biết dựa vào cái gì mà Lương Tử Bái vừa xuất hiện đã làm điên đảo cuộc sống vốn có của hắn, mà hắn còn thực sự thích ở trong đó?

Sáng sớm hôm sau, Lương Tử Bái ở tình thế khó xử đứng ở phía trước gara.

Nếu hiện tại nhanh chóng xuất phát chạy, nàng có thể vượt qua giao điểm bốn mươi lăm đón xe trường thuận lợi xuống núi đến trường học.

Nhưng là bây giờ, giả sử nàng thật sự bạo gan chạy đi, nàng thật sự không biết thiếu gia cao cao tại thượng Ngụy gia kia sẽ thưởng nàng cái gì nếu nàng không nghe lời.

Theo một giây thời gian đi qua, nàng mang theo bữa sáng do Lương thẩm chuẩn bị, đi đến chỗ ngồi phía trước ---

Đúng vậy, là đồ ăn Lương thẩm làm nha! Hơn nữa lúc này gia gia cư nhiên gạt đầu nha. Tuy rằng nàng thật sự yêu gia gia, nhưng không thể không nói, tay nghề nấu ăn Lương thẩm vẫn là so với gia gia tốt hơn rất nhiều.

Ai nha, nàng chính là có điểm tham ăn cũng không phải không thích đồ ăn gia gia làm. Gia gia là người yêu thương nàng nhất trên thế giới, nàng thực cảm thấy hạnh phúc.

Nàng nhịn không được nhìn xuống đồng hồ điện tử ở trên tay...Ai, quên đi, do dự mãi như vậy cũng không phải là biện pháp, chờ thì chờ.

Suy nghĩ như vậy, nàng rõ ràng ngồi ở trên bồn hoa ngoài gara vừa ăn bữa sáng thơm ngào ngạt do Lương thẩm làm, một bên lấy ra quyển sách toán học tham khảo xem lại.

Thành tích cuộc thi ngày hôm qua chắc hẳn nhất định...vô cùng thê thảm.

Đúng rồi, đề bài thi không biết có bỏ vào túi xách hay không?

Nàng vội vàng mở ra một loạt bài sưu tầm trong túi, chỉ trong chốc lát, “Hô, tìm thấy rồi.” Nàng yên tâm đưa tay vỗ ngực, tùy tiện để bài thi ở bên sách tham khảo toán học sau đó tiếp tục ôm bữa sáng của nàng.

Đáng tiếc là đề mục trước mắt nàng xem hai ba lần vẫn không hiểu, rõ ràng là chữ cái bên trong nàng đều hiểu, như thế nào sau khi thêm vài con số đề mục bí ẩn trở thành ngôn ngữ ngoài không gian làm người xem không biết gì?

Không gian bắt đầu yên tĩnh, bỗng nhiên có một ngón tay tuần tú thỉnh linh xuất hiện từ phía sau người nàng, phóng qua bả vai gầy gò của nàng, đầu ngón tay hướng về phía đề thi nàng xem cả nửa ngày không hiểu, tiếp theo một giọng nói nam quen thuộc vang lên ---

“Đem con số này chuyển vào cách đổi thứ nhất, chuyển thành số liệu, sau đó sử dụng nơi này...” Ngụy Tuyền Triệt lâu lâu tốt bụng chỉ bài cho nàng.

Nàng làm theo lời hắn bảo. Di? Thật sự cùng đáp án bên cạnh giống nhau như đúc a!

“Đề bên cạnh cách giải cũng giống nhau. Thế giới này quả thật có quá nhiều người ngu ngốc, cô đừng đến để huỷ diệt thế giới văn minh.”

“.....” Người này nói chuyện lúc nào cũng nói trắng ra sao? Lại còn nói nàng ngu ngốc?

Nàng chính là học toán học không tốt mà thôi, nhưng bộ môn khác đều là nổi trội xuất sắc nha. Hừ!!

Ngay tại khi Lương Từ Bái đang chuyên tâm khai phương biểu thức số học, Ngụy Tuyền Triệt phát hiện vài tờ giấy kẹp trong sách tham khảo của nàng, hần không nói gì liền dùng sức rút tờ giấy ra khỏi sách tham khảo ---

“A! Người làm cái gì? Đừng lấy bài thi của tôi!” Lập tức ngấm lại bài thi có điểm số không được tốt, nàng vội vã muốn phi tiêu chứng cứ.

Ngụy Tuyền Triệt dựa vào thân người cao lớn chiếm ưu thế xảo diệu tránh được tay nàng, mở ra trang giấy trắng, xem nhanh qua một hồi sau đó liền không khỏi lắc đầu.

Lương Từ Bái vẽ mặt bắt đầu đỏ bừng.

Vài giây sau, hần đưa bài thi ra trước mặt, đôi mắt đẹp híp lại ra vẻ đồng tình nhìn về phía nàng, miệng chế nhạo hỏi: “Cảm xúc của cô là từ Hoa Kiều tới?”

“Cái gì?”

Vì sao nói cảm xúc nàng là từ Hoa Kiều tới? Lương Từ Bái không hiểu tí nào.

“Rõ ràng cô sinh ra lớn lên ở địa phương Đài Loan, quốc văn chỉ được sáu mươi tám điểm, có thể tha thứ cho cô vì phỏng đoán cô là người ngoài Hoa Kiều đến bởi vì không thường xuyên sử dụng tiếng Trung cho nên không quen thuộc lắm thế nên điểm số kiểu này có thể tạm tha thứ.”

Trên mặt Lương Từ Bái bắt đầu đen dần.

Người này thương tổn đến người khác quả nhiên không cần nói năng thô tục!

Tình tâm suy nghĩ lại, có thể nói ai? Ai bảo chính mình bây giờ đang ở trên trời, thân là đệ tử hồn nhiên không biết viết văn như thế nào, chuẩn bị không chu đáo kết cục tự nhiên trở thành vật hi sinh.

Bây giờ tới cực điểm Lương Từ Bái thực không thể tưởng tượng có một cái động lớn để nàng có thể nhảy vào.

“Quên đi người rõ ràng nói tôi thất học.” nàng tức giận trả lời hần “Có thể trả bài thi cho tôi đi?”

Hai ngón tay thon dài mang theo bài thi đơn bạc, ở khoảng cách trước mặt nàng chưa đến vài cm thì dừng lại.

Nàng không chút nghĩ ngợi rút bài thi lại, xem đi xem lại lập tức đem bài thi cùng mặt mũi bị thương bỏ vào túi xách. Lần này quả thật là ngoài ý muốn, bình thường môn văn nàng thể hiện tốt lắm, nàng thề! Bài thi lần này biến cảm xúc tẻ hết rồi.

Lương Từ Bái cảm thấy không phục trong lòng cảm thấy có gì đó khó chịu, vì thế nàng dừng cảm giác đầu lên ánh mắt nhìn thẳng về phía hần

“Bài tiếp theo tôi nhất định sẽ học hành chăm chỉ lấy điểm tốt về cho anh xem.” Trong ánh mắt không chỉ có phần muốn thanh minh, phần còn lại tuyệt đối là thật sự.

“Ngô, tôi sẽ mãi mãi mong chờ.” Ngụy Tuyền Triệt hơi khom người xuống nhìn nàng con người đem thâm thúy chứa đựng ý cười.

Chỉ trong nháy mắt này, hần lại giống như năm đó chỉ vì một cây kẹo mút mà dùng hết khí lực toàn thân phản kích lại cô gái.

“Tôi là nói thật sự nha.” nàng vừa nói pha một chút cường điệu.

“Nếu thật sự như vậy, giống như không thưởng cho cô thì không thể nói nổi.”

Đôi mắt nàng bắt đầu sáng ngời “Đúng vậy, cho nên chúng tôi đánh cược đi, ai thắng được một cây kẹo mút.”

Kẹo mút?!

Chắc, quả thật là sáng ý hay, nhưng vấn đề chính là kẹo mút ở trong lòng hần cho tới nay lại là bóng ma thời thơ ấu.

“Một cây đủ cho cô ăn sao? Không bằng cược một tá kẹo mút đi?” Hần tức giận nói.

Nhưng mà nàng hoàn toàn nghe không hiểu trêu chọc của hần, còn một lòng nghĩ đến hần cũng là người có sở thích yêu kẹo mút, sáng khoái nói: “Thật tốt quá! Chúng ta liền cược một tá kẹo mút. Chính là quốc văn của tôi có thể đạt được trên chín mươi điểm thì tôi thắng.”

Hần nhất định là điên rồi mới cùng nàng đánh cược! Điều kì lạ là hần cư nhiên không có cự tuyệt hơn nữa còn giơ tay lên đem lòng bàn tay đối mặt nàng

Dù sao nếu nằng thắng kẹo mút cũng không đáng bao nhiêu. Cùng lắm thì hân thắng sẽ đãi cho mọi người ăn, trong nhà người hầu nhiều như vậy, một người cũng đáng bao nhiêu tiền, Ngụy Tuyền Triệt nghĩ.

Lương Tử Bái vui rạo rức không do dự chút nào vươn tay dùng hết sức bàn tay đánh một chuông.

Trong nháy mắt hai lòng bàn tay dính sát vào nhau, một cái tiếng vang thanh thúy tạo nên, ba!

Lòng bàn tay người này dán vào lòng bàn tay người kia, mắt đối mắt, độ ẩm của đối phương xuyên thấu qua lòng bàn tay chậm rãi tiếp xúc đến lây truyền lẫn nhau...

“Không thể đối ý nha, kẻ bội ước là con chó nhỏ.” Nàng bướng bỉnh nhắc nhở hân.

Thấy bộ dạng cười híp mắt mảy của nằng, ngực của Ngụy Tuyền Triệt bỗng nhiên cảm thấy có gì đó mất nguyên hài lòng đó là cảm giác mà hân chưa từng có.

“Thiếu gia, xin chào. Bái Bái, xin chào.” Đúng bảy giờ, Trần thúc xuất hiện ở gara.

Lòng bàn tay của nằng vừa rời khỏi, Ngụy Tuyền Triệt không cảm thấy độ ẩm nữa, độ ẩm còn lại của nằng rất nhanh liền tiêu tán. Hân nhìn lòng bàn tay của chính mình cảm thấy mất mát cùng say mê thoáng chốc nảy lên trong lòng...

Chẳng lẽ, hân khát vọng muốn nắm lấy cái gì sao?

“Đang nói chuyện gì vui vẻ vậy?” Trần thúc vừa nói vừa hỗ trợ mở cửa xe giúp hai người lên xe.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình Ngụy Tuyền Triệt không nói gì, nhưng thật ra tâm tình của Lương Tử Bái bây giờ rất tốt, nằng khẩn cấp cùng Trần thúc chia xẻ “Chúng tôi đang đánh cược.”

“Cháu cùng thiếu gia đánh cược?” Trên mặt Trần thúc hiện lên vài tia dị thường.

“Đúng vậy, tiền đặt cược là một tá kẹo mút nha. Trần thúc, đến lúc đó cháu thắng sẽ mời chú cùng ăn kẹo mút.”

“Khụ khụ, cô có vẻ đã quên một sự kiện, muốn mời mọi người ăn kẹo mút, bài thi quốc văn lần sau cô phải đạt được trên chín mươi điểm, cô mới có cơ hội.” Ngụy Tuyền Triệt đã muốn ngồi trong xe nhện không được muốn hủy bỏ hi vọng của nằng.

“Tôi nhất định có thể, bằng không chúng ta chờ xem.” Nàng đối với chính mình vô cùng tự tin, cảm giác nhìn thấy thắng lợi ở trước mắt làm cho nằng vui vẻ đến mức hận không thể xoay tròn khiêu vũ ở trong xe.

Trên đời này còn có ai dám dùng khí thế nói chuyện như vậy nói với hân, Ngụy Tuyền Triệt bị sự tràn đầy tự tin của nằng chọc không biết nên khóc hay cười, mặt ngiêng đi cúi đầu trầm mặc.

Trần thúc ngồi vào ghế điều khiển bắt đầu khởi động động cơ, hai tay thuần thục cầm lấy tay lái đem xe chậm rãi ra khỏi khuôn viên, trước sau như một hướng đến phía trường học đi đến.

Vì cuối cùng nắm chắc thời gian đi học, Lương Tử Bái vẫn tiếp tục kẻ sách nước tới chân mới nhảy lấy sách tham khảo toán học tập trung tinh thần xem lại bài.

Ngược lại một bên Ngụy Tuyền Triệt ngày thường trầm mặc đọc sách của hân hôm nay ngay cả một quyển sách trong tay cũng không có, thay vào đó hân nhìn cảnh vật bên ngoài bay vút qua vừa sỗ, vẻ mặt có vẻ nhàn nhã mà thông dong.

Vài giây sau, một vài câu lẩm bẩm tiến tới lỗ tai hân.....

“Như thế nào lại là x và y? Thật sự là phiền toái...”

Lương Tử Bái thật sự làm bài hoài mà không hiểu, rốt cuộc người nào phát minh ra loại này loại nọ toán học, một đồng biểu thức số học cổ quái khiến cho mọi người thật choáng váng, thực sự ác nghiệt!

Ngụy Tuyền Triệt bắt đầu thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn đến người bên cạnh liếc nằng một cái.

Hân chỉ thấy nằng cầm cuốn sách tham khảo, hai mắt vô thần giống như xem thứ gì không phải là chữ viết, không đến hai giây liền không kiên nhẫn vò đầu gãi tóc, miệng lại không ngừng lẩm bẩm, trang quyển sách trên tay bay qua một tờ lại một tờ.

“Cô có muốn trực tiếp hạ cửa kính hay không? Gió thổi so với tay của cô còn nhanh hơn.” Hân lại nhện không được chêu chọc nằng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng bắt đầu cứng đờ, không chịu được phần nộ nói: “Ách....Không cần, cảm ơn.”

Nằng cũng không muốn như vậy a, ai biểu toán học cùng nằng không hợp nhau, nhìn nửa ngày vẫn xem là không có biết.

Quả nhiên là ngu ngốc, rốt cuộc là ai dạy nàng toán học chỉ để xem? Nếu thần kì như vậy, nhà toán học đã đổi thành nàng làm. Ngụy Tuyền Triệt vừa suy nghĩ vừa buồn cười.

Bởi vì nàng còn đắm chìm trong tâm huyết dốc hết chính mình tự hỏi, khuôn mặt trái xoan thanh lệ của Lương Tử Bái thỉnh thoảng xuất hiện cong mi cùng biểu tình mặt mũi nhàn lại chu miệng phong phú, Ngụy Tuyền Triệt nhìn xem không biết nên khóc hay cười toàn bộ đều bị nàng đã bại.

“Ai, anh tại sao lại lấy sách tham khảo của tôi?”

“Đưa viết đây.” Hấn xem cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái hướng phía trước mặt nàng vươn tay, miệng mang theo mệnh lệnh nói.

Hậu... Thật là một tên không thể hiểu nổi, hấn sẽ lại không nên ôn lại toán học cấp hai đi?

Trong lòng cứ việc nói thầm, Lương Tử Bái vẫn là ngoan ngoãn mở túi xách của chính mình, lấy cây bút máy từ trong bóp đựng viết ra đưa cho hấn, ai kêu hấn là thiếu gia chứ.

“Phạm vi của cuộc thi?”

“Từ nơi này đến đây, tổng cộng là bốn chương.”

Tiếp theo Ngụy Tuyền Triệt lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lật xem sách tham khảo, trong khi đó hấn cầm cây bút máy trong tay đánh dấu sao tại các biểu thức số học, không đến một phút, hấn liền đem sách tham khảo cùng bút máy trả lại cho Lương Tử Bái.

“Cái nào không đánh dấu sao không cần lãng phí xem nó, bắt đầu làm các đề hình tôi vừa mới tuyển, ít nhất sáu mươi điểm không là vấn đề. Không cần cảm kích tôi, tôi là không chịu nổi thế giới này càng ngày càng đầy người ngu ngốc.”

Nàng trừng lớn ánh mắt “....Thật hay gì?” Hấn nghĩ đến mình là thần hay sao? Nàng không thể tin được.

“Cô có thể xem nó là giả, sau đó chờ ôm một đồng trứng vịt về nhà làm đồ ăn thêm bữa tối.” hấn thanh âm vô tư nói, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Xem ra nàng hiển nhiên không học được một sự kiện đó chính là không được nghi ngờ hấn.

“Cái gì, anh mới là đồ trứng vịt!” Hấn cư nhiên trước khi thi nguyện rửa nàng, cảm giác như có điềm xấu. Khó trách trước đây nàng hội phát điên cắn hấn, khẳng định chính hấn tự gieo gió gặt bão. Hơn nữa hấn lên tiếng lần nào cũng chẳng dễ nghe.

Xe vừa đến cổng trường, Lương Tử Bái liền cầm túi xách hướng Trần thúc nói lời tạm biệt, sau đó nhanh chóng mở cửa xe tiêu sái bước nhanh tiến đến trường học, về phần Ngụy Tuyền Triệt cho đến khi nàng đi xa đến bãi cỏ mới oán hận quay lại thoáng nhìn hấn.

Cửa kính xe chậm rãi đi xuống...

“Lương Tử Bái...” Ngụy Tuyền Triệt nhô đầu ra khẩn cấp kêu tên thân ảnh ở phía xa.

Lương Tử Bái buồn bực quay đầu.

“Không có việc gì, chính là nhắc nhở cô, cẩn thận làm bài, nhưng đừng lấy trứng vịt về nhà làm đồ ăn. Dù sao ăn nhiều trứng đối với cơ thể không tốt.”

Ngụy Tuyền Triệt thanh âm không nhỏ không lớn nhưng vào sáng sớm yên tĩnh ở trường học, âm lượng như vậy cũng làm cho mọi người nghe được rõ ràng rành mạch.

“Ngụy Tuyền Triệt!” Tiếng hét bạo chúa kêu rõ họ tên của hấn.

Lương Tử Bái trừng trừng hai mắt, khuôn mặt đáng yêu hiện giờ vụn vỡ dị thường dữ tợn, nếu bộ não lý trí thần kinh tuyến của tên kia không có bị đứt, nàng khẳng định sẽ giống như trước đây xông lên phía trước cắn cho hấn một ngụm.

Hô, bình tĩnh, bình tĩnh....Nàng vội vàng hít sâu.

Phản ứng cảm xúc vô cùng cực đoan của nàng trong mắt Ngụy Tuyền Triệt thật sự cực kì thú vị, làm cho hấn cảm thấy chậm chạp luyến tiếc đem ánh mắt trên người nàng dời đi.

Hấn hướng nàng thịnh nộ vẫy vẫy tay. “Hẹn gặp lại Bái Bái. Ha ha ha...”

Thẳng đến khi thân ảnh của nàng ở phía xa hoá thành một điểm màu đen, Ngụy Tuyền Triệt không thể ngừng cười bây giờ mới thu lại tầm mắt, xoay người ngồi lại đàng hoàng.

Khoé miệng còn không kịp thu lại lộ vẻ tươi cười, bộ dạng quý dị bị nhìn chăm chú khiến thần kinh mẫn cảm của hấn phát ra, hấn bắt đầu ngẩng đầu, liền thấy Trần thúc đang quái dị nhìn hấn xem xét, vì thế hấn nhanh chóng thu lại tươi cười, hiện lên tư thái độc nhất cao ngạo.

“Đến trường học kêu tôi.” Vừa dứt lời, hấn rút lại biểu tình làm bộ nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng, thiếu gia.” Trần thúc cũng không trêu chọc hấn chỉ là lễ phép trả lời.

Ngay cả khi như vậy, Ngụy Tuyền Triệt trong lòng của chính mình cũng rất rõ ràng, hấn có thể ngụy trang bề ngoài tươi cười, nhưng không thể ẩn giấu cảm xúc bên trong. Hấn cảm thấy khoái hoạt.

Hơn mười phút sau, xe đi vào khu trường học quý tộc tư nhân học phí cao ngất ngưởng, hấn lại khôi phục lại bộ dáng nhập học, biểu tình xa cách lãnh đạm, không hề để ý những ánh mắt ái mộ ở bốn phương tám hướng mà đến, bộ dáng tiêu sái thẳng tắp đi đến trường học.

Sau khi xác nhận Ngụy Tuyền Triệt an toàn tiến vào trường học, Trần thúc mới có thể cho xe trở về khu Ngụy gia. Dọc trên đường đi, hấn vài lần nhìn không được hồi tưởng chuyện mới xảy ra....

Đã bao lâu rồi hấn không có xem qua bộ dáng mở ngực rộng cười to của Tuyền Triệt thiếu gia?

Vì muốn trở thành người nối nghiệp sự nghiệp của gia tộc, trong ấn tượng của ông, thiếu gia không ngừng yêu cầu phải lớn lên, không ngừng bị bắt học tập quá lứa tuổi, hấn cũng từng có một đứa bạn nhỏ bằng tuổi giống nhau có thể tận tình vui chơi tức giận mắng lẫn nhau còn thiếu gia có cơ hội sao?

Trần thúc nghĩ rồi nghĩ, lại phát hiện mình một lần nữa nghĩ không ra.

Từ nhỏ là một nhân vật có trọng trách trầm trọng, giới người ngoài mong đợi nhiều lắm, sớm đã thấy một cái thiếu niên mười tám tuổi sớm âm trầm trưởng thành như một người ba mươi tuổi đã lớn, xem ở trong mắt hấn không phải không đau lòng.

Hai ngày nay nhìn thấy thiếu gia cùng Bái Bái ở cùng nhau, thiếu gia tự nhiên toát ra tính būng bình của một tiểu nam hài, phát ra từ nội tâm ông cũng cảm thấy vui vẻ thay thiếu gia .

Mỗi người đều cần bạn bè, ít nhất cũng phải có một người, chính là để mình có thể biểu hiện cảm xúc nội tâm chân thật, chia sẻ tình nghĩa cũng không phải vì lợi ích đôi bên mà chính là chia sẻ buồn vui lẫn nhau.

Hình thức cũng rất đơn giản, cho dù có trêu chọc trong lời nói một chút cũng tốt.

Đây mới chính là làm người. Mà hiển nhiên thiếu gia đã muốn tìm được một người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thát Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sau một ngày cuối tuần mùa đông, Ngụy Tuyền Triệt thu lại thân phận học sinh bắt đầu trở thành người thừa kế đời thứ ba đỉnh cao của Ngụy gia cùng cha mẹ tham gia bữa ăn tối tổ chức từ thiện của tập đoàn Ngụy Thị.

Tuy Ngụy Tuyền Triệt là một học sinh mười tám tuổi nhưng khi mặc vào âu phục của danh sư thiết kế thủ công nổi tiếng thì một cỗ hồn nhiên trở thành một cô quý phái cùng trí tuệ khiến mọi người trong hội trường đều kinh sợ.

Cơ hồ từng người nhìn thấy Ngụy Tuyền Triệt đều đầy miệng khích lệ hấn, hấn đi đến đâu đều tràn đầy tiếng khen ngợi rồi tình rồi mù từ bốn phía, chỉ còn chưa có khen ngợi ngón chân của hấn thôi, trình độ khoa trương đến mức độ hấn chẳng hề sợ vài giây tiếp theo sẽ có người quỳ gối trước cửa đưa môi hôn ngón chân hấn, hấn nhất định cũng không kinh ngạc.

Không được tự nhiên sao? Ngụy Tuyền Triệt nhất định sẽ không.

Phải nói rằng, đối với những trường hợp xã giao như vậy hấn kì thật không hề xa lạ.

Khi còn nhỏ hấn đã được huấn luyện, sớm cũng đã biểu hiện thành thạo, cho dù nội dung khách quý có chán nản đi nữa, những lời ca ngợi hấn nghe lỗ tai sớm đã dài ra, hấn vẫn là có thể duy trì dáng người tao nhã của thiếu gia Ngụy gia, hấn vừa lộ vẻ tươi cười khiêm tốn hướng đến mỗi quý khách quý cảm tạ, hấn cũng vừa sử dụng kĩ xảo đem đối phương trở thành tiêu điểm để thoả mãn hư vinh của đối phương.

Nhiều lắm là hấn cảm thấy chính mình phiền chán mà thôi, bởi vì trường hợp bình thường loại này nhất định không thể không tránh gặp rất nhiều kẻ ngốc.

Hấn đột nhiên suy nghĩ nếu đem thời gian này chọc giận Lương Tử Bái, hấn có lẽ sẽ cảm thấy có chút ý nghĩa.

Hấn không phải có tài năng diễn xuất trời cho hay sao? Có thể ở phía sau lưng phi bóng người khác trên mặt biểu tình lại thành khẩn chân thành tha thiết.

Đương nhiên, hấn có thể đem nhân vật thiếu gia Ngụy gia mười tám tuổi diễn xuất nhập thần như vậy tuyệt đối phải kể công chính là cha mẹ “môn đăng

hộ đối” của hấn huấn luyện.

Hãy nhìn xem, ngày thường hai người lúc nào cũng như nước với lửa khó hoà hợp, nhưng chỉ cần đứng trước mặt người ngoài lập tức trở nên ân ái như một, trăm lần nùng tình, mặc kệ là tay trong tay hay ôm thắt lưng lẫn nhau vẫn là nói lời nhỏ nhẹ bên tai, hai người đều là bút viết thành văn, mười mấy năm qua ngai vàng vợ chồng vẫn bình yên, hình tượng ân ái không bao giờ phai, cho dù là diễn viên chuyên nghiệp đến đâu chỉ sợ là không kịp hành động cao siêu của cha mẹ hấn.

Hấn thật khó tưởng tượng, khi ra ngoài ban này hai người kia mới ở nhà làm một trần âm ỹ.

Mẫu thân rúc vào bên cạnh phụ thân hướng hấn vẫy tay, Ngụy Tuyền Triệt hướng trước mặt khách quý tạ lỗi sau đó bộ dạng thông dong hướng đến cha mẹ hấn.

“Tuyền Triệt, mau lên tiếng chào hỏi Triệu bá phụ cùng Triệu bá mẫu.”

Ngụy Tuyền Triệt đang nhìn gương mặt của đối phương trong vòng ba giây ngắn ngủi, thói quen trong đầu hiện lên tư liệu mới nhất ---

Vợ chồng Triệu Phong Nguyên, chủ tịch tập đoàn Nguyên Đình, duy nhất chỉ có một cô con gái, dựa vào phẩm bài đại công lập nghiệp, nhưng bởi vì thị trường khó khăn nên thu lợi gần đây không được như mong muốn hơn nữa đầu tư bên ngoài một mảnh cũng không xem trọng tình huống cho nên cô phiếu công ty giảm mức độ không nhỏ...

“Chào Bá phụ, bá mẫu, cảm ơn cô chú công việc bận rộn còn cố gắng thu xếp công việc tham dự bữa tiệc.” Hấn cúi đầu lễ phép ân cần hỏi.

“Tuyền Triệt, đã lâu không thấy cháu càng ngày càng có khí suất. Cô nghe nói Tuyền Triệt là đứa nhỏ kết hợp giữa thông minh cùng với suất khí, ở trường học có rất nhiều bạn học nữ đều đem cháu trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng.” Câu cuối cùng của câu dài kia kì thật chính là nói cho phụ mẫu Ngụy gia nghe.

“Nhã Quyên, đứa nhỏ này nào có giống chị nói tốt như vậy, là chị không chê thời, nhưng mà muốn nói bộ dạng xinh đẹp phải nói đến Ngọc Phân nhà chị tiếng tăm lừng lẫy là mỹ nữ, mỗi lần tham gia yến hội đều luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, giống như em nói, hội trường ngày hôm nay có ai có thể so sánh được với Ngọc Phân nhà chị? Nếu mà tình hình cứ như vậy đi xuống, chẳng bao lâu khẳng định sẽ có nam nhân muốn cầu thân đến nhà chị đập phá cửa nhà.” Ôn Như Mai đưa lời ca ngợi đến Triệu gia nữ nhi bảo bối.

“Ha ha ha ha...” Vợ chồng Triệu gia nghe được nữ nhi bảo bối được khen như vậy, cười đến cơ hồ toé toét.

Hãy nhìn xem, vừa nhắc tào tháo là tào tháo đến, Triệu Ngọc Phân mặc lễ phục hồng nhạt đi đến bên cạnh cha mẹ, nũng nịu lôi kéo cánh tay mẹ giống như bộ dáng tiểu nữ nhi đang làm nũng.

Nàng vừa mới chào hỏi vợ chồng Ngụy gia, còn về phần người đứng bên cạnh vợ chồng Ngụy gia - Ngụy Tuyền Triệt Ai nha, bộ dạng hấn vô cùng tuần tú, làm cho nàng thẹn thùng không biết đối mặt với hấn như thế nào.

“Ngọc Phân, tại sao lại không lễ phép như vậy, nhìn thấy Ngụy Tuyền Triệt cũng không chào hỏi một tiếng?” Triệu Phong Nguyên nhắc nhở.

“Tuyền Triệt ca, đã lâu không thấy.” Triệu Ngọc Phân về mặt ửng đỏ, hai con mắt không dám nhìn Ngụy Tuyền Triệt, âm thanh thẹn thùng chỉ so với con muỗi lớn hơn một chút nói.

“Đã lâu không gặp.” Ngụy Tuyền Triệt lễ phép đáp lại.

Hấn cùng với Triệu Ngọc Phân cùng học ở trường học quý tộc, bởi vì cuộc sống xa xỉ giống nhau, thường thường chạm mặt nhau ở các trường hợp xã giao, nàng cùng hấn đều cùng mười tám tuổi, nhưng bởi vì nàng sinh vào cuối năm cho nên nhỏ hơn hấn một tuổi.

Đối với khuôn mặt đỏ hồng cùng biểu tình thẹn thùng kia, hấn rất quen thuộc bởi vì trên mặt rất nhiều nữ sinh hấn đều thấy qua cái kia chính là ái mộ.

Hấn không phải ngu ngốc, cuộc đối thoại của hai bên nhà khắp nơi đều đầy sơ hở, chủ ý hiển nhiên chính là đặt trên người hấn cùng Triệu Ngọc Phân, mà hấn chán ghét nhất chính là kiểu đó.

Hấn không hề nghĩ tới sẽ giả bộ say đối với trường hợp này, hấn đơn giản chỉ kiềm chế cảm xúc thanh sắc bất động, lẳng lặng nhìn kế hoạch trường bối hai nhà bày ra.

“Tuyền Triệt, con mang Ngọc Phân đi ăn chút gì đi, các con là người trẻ tuổi có thể cùng nhau tán gẫu.” Ôn Như Mai tích cực giật dây.

“Đừng vậy, đi ăn một chút gì đi, đừng động đến chúng ta trường bối nhằm chán, giống như con gái của chú hay nói, chúng ta làm cha mẹ cảm thấy thật buồn, mỗi lần tụ hội chỉ tán gẫu sự nghiệp cổ phiếu với đám thanh thiếu niên của tụi con thật sự không thú vị. Nếu chú mà không nói với Ngọc Phân hôm nay có Tuyền Triệt tham gia, nó còn không nghĩ đến đi đâu.” Triệu Phong Nguyên cười hi hi.

Quả nhiên, thiên kim tiểu thư của Triệu gia lập tức hờn dỗi nhẹ nhàng dậm chân tỏ vẻ không thuận theo, giọng điệu ngọt ngào kêu “Ba, ba...”

“Ai, thật hâm mộ nhà anh có một bảo bối nữ nhi như vậy, nhưng bởi vì nhà chúng tôi lại chỉ có nam hài tử là Ngụy Tuyền Triệt. Vĩ Quốc thường la hét hâm mộ anh, hận không thể có một cô con gái mỗi ngày đều có thể làm nũng với mình.”

“Tôi mới hâm mộ chị cùng Vĩ Quốc có thể sinh đứa con vĩ đại như vậy, sự nghiệp tương lai có thể giao cho con chuẩn bị, vợ chồng sau này có thể đi du sơn ngoạn thủy, trái lại tôi chỉ có một đứa con gái là Ngọc Phân lại không có người nối nghiệp sau này không hẹn mà về hưu, hơn nữa nữ nhi lớn lên cũng không thể lưu lại được sớm sẽ có người trong lòng khăng định liền quên đi lão ba lão mẹ.”

“Ba ba, người ta mới mười tám tuổi nha...”

“Hiện tại con mới mười tám tuổi, chờ đến khi có người trong lòng, sẽ lập tức âm ỹ nói với ba là con đã mười tám tuổi rồi phải lập gia đình.”

“Ai da,...Ba, ba thật là...” Triệu Ngọc Phân về mặt thẹn thùng nhấc tay đánh nhẹ vào cánh tay của ba ba, đoàn người lập tức cười thành một đoàn.

Nguy Tuyền Triệt thật sự nghĩ không ra việc này có gì buồn cười, cách nói thô thiển như vậy nói thực ra nhất định không hấp dẫn người khác, hấn thà đi chùa nghe Phật đọc kinh còn hứng thú hơn xem bộ phim này.

“Em thấy Ngọc Phân không chỉ nhu thuận bộ dáng lại xinh đẹp, về sau ai mà lấy được cháu kia thật sự lễ vật từ trên trời rơi xuống, có đúng hay không Vĩ Quốc?” Ôn Như Mai hỏi lão công của mình.

“Đúng vậy, lời nói của lão bà chắc chắn là đúng” Nguy Vĩ Quốc một bộ dạng yêu vợ từ tốn nói.

“Anh thật chán ghét...” Ôn Như Mai cười đến loan mặt, xoay người thúc giục con “Tuyền Triệt, con còn thất thần làm gì? Mau dẫn Ngọc Phân đi ăn chút gì đi.”

“Dạ.”

Nhờ hai bên cha mẹ cố gắng cổ động, Nguy Tuyền Triệt đành phải dẫn Ngọc Phân đến một bên dùng cơm.

Trên bàn dài của hội trường đầy đủ các loại đồ ăn kiểu dáng sắp xếp tinh xảo tràn ngập hương vị, Triệu Ngọc Phân cầm đĩa đựng thức ăn, một bộ dáng khó xử, thật vất vả mới lấy được vài món điểm tâm nhưng trên vẻ mặt lại xem như làm tội ác.

“Sao không lấy nhiều một chút?”

Hắn đưa mắt liếc nhìn một cái, tâm tình mãnh liệt hoài nghi dạng điểm tâm này có thể cung cấp đủ nhiệt lượng cho thân thể, chẳng lẽ các cô gái đều thích tự ngược đãi?

“Không phải, sức ăn của em vốn không nhiều.”

Sau khi nghe câu này, Nguy Tuyền Triệt thiếu chút nữa nhin cười không được, chỉ là khi này hắn vừa thấy nàng đôi môi thíp bít tét lộ ra vẻ thèm nhò dãi lại biểu tình nhăn nhó bóp cổ tay, hướng hồ cho dù là một đứa bé ba tuổi sức ăn cũng không ít như vậy, sức ăn của nàng không tránh khỏi rất thái quá.

Nếu mà so sánh, hắn cảm thấy Lương Tử Bái còn thẳng thắn hơn một chút.

Sau khi gần đây cùng hắn quen nhau, Lương Tử Bái đều trực tiếp ở trước mặt hắn thưởng thức bữa sáng.

Nhưng mà đôi khi hắn không khỏi cảm thấy buồn bực, nàng ăn nhiều như vậy, rốt cuộc thức ăn đều chạy đi đâu rồi? Rõ ràng nàng đã muốn là tiểu cô nương mười lăm tuổi nhưng mà bộ dáng vẫn giống với tiểu nha đầu bị suy dinh dưỡng.

Vừa nghĩ đến nàng, trong lòng Nguy Tuyền Triệt không khỏi thoáng bình phục một chút, khoé miệng không tự giác gợn lên.

“Tuyền Triệt ca không ăn sao?” Triệu Ngọc Phân nhìn hắn trong tay cầm ly sâm banh quan tâm hỏi.

“Không đói bụng.” Hắn không thích ở loại trường hợp này ăn cái gì, lộ vẻ mặt nạ khi ăn làm hắn không tiêu hoá được.

Hắn cùng nàng ngồi dùng bữa tối, lặng im uống sâm banh trong tay.

“Tuyền Triệt ca thành tích của anh tốt như vậy, các phương diện đều biểu hiện kiệt xuất, sau khi tốt nghiệp trung học anh hẳn là ra nước ngoài du học đi?”

Nguy Tuyền Triệt không có trả lời chỉ là thản nhiên đưa mắt liếc nhìn một cái từ chối cho ý kiến.

Trên thực tế, với hắn mà nói, vĩ đại không có nghĩa là phải ra nước ngoài du học, không ra nước ngoài du học cũng không tương đương là không vĩ đại, hai chuyện này căn bản đều là cực kì khác xa nhau.

Triệu Ngọc Phân vô tình chính là thích loại cảm giác lạnh lùng trầm ngâm này của Nguy Tuyền Triệt, đối mặt với phản ứng không trả lời của hắn, nàng một chút cũng không buồn, còn khẩn cấp mở miệng nói “Anh có biết không, con gái thì luôn có vẻ nhát gan một chút, thử nghĩ đến sau khi tốt nghiệp trung học liền đến sống một địa phương không người quen, em sẽ cảm giác không an toàn nhưng mà ba em lúc nào cũng muốn đưa em ra đại học nước ngoài để được đào tạo chuyên sâu.”

“Cho nên?” Nguy Tuyền Triệt biết rõ tâm ý của Triệu Ngọc Phân liền giúp nàng đi vào đề tài trọng điểm, lòng thiện tâm biết rõ vấn đề, để cho nàng ta đi vào vấn đề chính nhanh một chút.

Nàng ngẩng đầu tràn ngập nhu tình nhìn hắn “Cho nên em nghĩ...Nếu mà có thể, có thể nhờ Tuyền Triệt ca hỗ trợ hay không, lúc em ra nước ngoài chiếu cố em một chút? Em nghĩ, nếu cuộc sống có người quen ở nước ngoài cùng nhau, em hẳn là có thể dễ dàng vượt qua nhất gan.”

Ấm chỉ như vậy hẳn là đủ rõ ràng đi? Triệu Ngọc Phân nói đến đây, cả người đều đã muốn thẹn thùng cúi đầu, không dám nhìn mặt đại soái ca trước mặt một cái.

“Nếu đã nhất gan thì không cần miễn cưỡng, ở trong nước vẫn có trường đại học có thể lựa chọn, tôi nghĩ phụ thân của cô hẳn là cũng luyện tiếc con gái mình ở nước ngoài hải hùng lo lắng.”

Hắn cũng không phải bảo mẫu càng không phải là quản lý làm sao lại đi chiếu cố nàng?

“Đúng là như vậy, nhưng ba em nói, các trường đại học Đài Loan chính là đều dùng một chút tiền liền có thể trao đổi được bằng tốt nghiệp trung học, căn bản là không có kiến thức gì, cho nên ý tưởng muốn ra nước ngoài học đối với em có vẻ tốt hơn.”

Sau khi nghe được điều này, Ngụy Tuyền Triệt không khỏi trong lòng hừ lạnh.

Nàng thật sự cho rằng các trường đại học Đài Loan đều dùng tiền để trao đổi bằng cấp, chẳng lẽ nàng muốn bằng cấp của trường đại học nước ngoài bằng cách sử dụng đầu của nàng?

Nếu thật sự là như vậy, hẳn chỉ sợ việc kia hẳn là điều khó thực hiện nhất của thế kỉ.

Nếu bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng của nàng cũng coi như là đoan trang, chính là đầu óc không được tốt lắm, Ngụy Tuyền Triệt hiểu rõ vấn đề trên người nàng thật ra thông minh hay không không quan hệ, quan trọng nhất là chính mình phải tự hiểu lấy.

Thực đáng tiếc, Triệu Ngọc Phân hiển nhiên không có được cái này.

Hắn cũng không vội vàng phá vỡ chỉ nhìn xem đồng hồ, trút hết tất cả suy nghĩ, im lặng nhắm nháp sâm banh, tùy ý để Triệu Ngọc Phân một mình lái nhai kế hoạch ra học đại học nước ngoài để khẳng định sự giàu có của mình.

Ngụy Tuyền Triệt trầm nghĩ, nếu hôm nay không phải cuối tuần, giờ phút hẳn hẳn là ở lớp học trở thành một cái học sinh đơn thuần dễ dàng mắc mưu, mà không phải lo ngại gì đến sự mệnh gia tộc, cũng không phải hi sinh thời gian cùng lỗ tai trên người một vị thiên kim tiểu thư nhằm chán có thể so với bài học còn chán hơn, vị Triệu tiểu thư này thật đúng là không đơn giản.

Hết thấy đều do cuối tuần chết tiệt.

Đối với người từ nhỏ đã được sắp xếp kế hoạch học tập mà nói, Ngụy Tuyền Triệt cho tới bây giờ cũng không cảm thấy cuối tuần có ý nghĩa đặc biệt như thế nào, nhiều nhất chính là không cần mặc đồng phục như ngày thường đến trường, không phải là thích cũng không phải là không thích, thời điểm mỗi khi đến thứ sáu, hẳn nhìn thấy các học sinh vì sắp đến ngày nghỉ mà nhảy nhót không ngừng, trong lòng hẳn kì thật không cảm thấy gì cả.

Nhưng là gần đây, hẳn lại mãnh liệt chán ghét khi đến cuối tuần.

Lời này một chút cũng không khoa trương, hẳn cùng Lương Tử Bái tuy rằng ở chung một mái nhà nhưng bởi vì thân phận lẫn nhau không giống nhau, một người thì sống trong một biệt thự sang trọng xa hoa, một người thì cuộc sống sinh hoạt tại một đồng phòng nhỏ phía sau biệt thự vốn dĩ dùng để chôn cất dụng cụ, đừng nói đến cuộc sống hàng ngày không gặp nhau, ngay cả khi hẳn ở trong phòng mát không chớp cũng khó cùng nàng gặp nhau.

Nàng rất ít khi đến dinh thự, hơn nữa hẳn lại có nhiều chương trình học tập lấp kín thời gian khoá biểu. Bởi vậy cơ hội duy nhất mà họ được ở chung cũng chỉ còn lại là quá trình ngắn ngủn mười phút đi nhờ xe đến trường học.

Lương Tử Bái vốn là một cô gái không có dã tâm, cá tính từ khi sinh đến nay đơn thuần đơn giản, thẳng thắn cùng trong suốt, nhưng hẳn lại không có, nguyên nhân vì hai người họ vốn khác nhau, khơi dậy hẳn trong lòng chính là ý niệm muốn chiều trọc nàng trong đầu.

Chỉ cần nhìn thấy hai má của nàng phồng lên, bộ dáng hờn hển, hẳn liền nhịn không được muốn cười, cũng chỉ khi ở bên người nàng, hẳn mới không hề cố kị thả lỏng phòng bị tự tại trở thành chính mình.

Nhưng mà, một tuần dù sao chỉ có bảy ngày, trừ ngày lễ cùng ngày nghỉ, ngày đi đến trường cũng còn lại năm ngày, như thế xuống dưới đối ra, hai người cùng nhau ở dưới một mái nhà cư nhiên thời gian một tuần chạm mặt của hai người cũng ít hơn hai giờ.

Nói như vậy cũng thật huyền diệu, bạn học trong trường học mỗi ngày thời gian ở chung với hẳn ít nhất cũng được tám giờ, lại chưa bao giờ có ai dễ dàng đi vào trong lòng hẳn, thế mà Lương Tử Bái có thể xuyên thấu qua lòng hẳn chỉ cần thời gian mười phút mỗi ngày, tích lũy ngày tháng nguyên bản khoảng cách xa lạ giữa hai người trong lúc đó từng giọt từng giọt biến mất thay thế thành quen thuộc.

Có lẽ tựa giống như Trần thúc ngày từ đầu đã nói, bọn họ thật sự rất hợp duyên đi.

Kì quái, đồng dạng là nói chuyện, vì sao khi Lương Tử Bái nói chuyện lại là loại thoải mái còn khi nghe Triệu Ngọc Phân nói chuyện lại khiến cho người ta cảm thấy như bị tra tấn?

Hắn nghĩ rằng là bởi vì trong thanh âm của Lương Tử Bái có một loại tiết tấu nhẹ nhàng, không dính cũng không ngáy, trong sáng mà sáng khoái, cho nên

khi hắn nghe nàng nói chuyện một chút cũng không cảm thấy gánh nặng, so sánh với Triệu Ngọc Phân trước mắt có một chút giống tiếng vo ve của con muỗi phá vỡ giấc ngủ, ở bên tai phát ra tiếng ong ong, làm cho người ta rất muốn vươn tay hung hăng đập một cái.

Không biết hiện tại Lương Tử Bái đang làm gì?

Nếu như giống như hắn đoán, nha đầu kia hiện tại khẳng định lúng lẳng cây kẹo mút vui đến nỗi quên cả trời đất hưởng thụ cuối tuần của nàng.

Nếu hắn đoán được tính tình này của nàng, hắn nhất định không cùng nàng đánh cược để cho nàng thắng, làm cho nàng dạt dào đắc ý đối với hắn đưa ra bài thi quốc văn được chín mươi ba điểm, điều duy nhất mà hắn có thể làm chính là sờ sờ cái mũi đưa một tá kẹo mút cho nàng.

“Coi chừng sâu răng nhé.” hắn cười lạnh đe dọa.

“Anh yên tâm, chỉ cần thắng được kẹo mút, cho dù muốn tôi mạo hiểm bị sâu răng buổi tối mỗi ngày, tôi đều nguyện ý.”

Haizz, nghĩ đến bộ dáng thích ý của nàng, hắn hình như đang ghen tị.

Nguy Tuyền Triệt chán ghét những ngày cuối tuần, chán ghét bị mắc kẹt trong tiếng nói nhảm chán của Triệu Ngọc Phân, thờ phụng ban thờ của Triệu tiểu thư, hắn nhìn xuống đồng hồ ngăn ngừa một phút cũng gần hai mươi lần xem kì lục thời gian trung bình, tầm mắt của hắn không tự giác hướng đến bên ngoài liếc mắt một cái.

Trong đầu duy nhất chỉ hiện lên bốn chữ “đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than”

Sau khi bữa ăn tối từ thiện kết thúc, Nguy Tuyền Triệt cùng cha mẹ ngồi trên chiếc xe limo sang trọng trở về nhà.

Một vài phút trước vẫn còn là vợ chồng hai người ân ái, nhưng vừa lên xe ngay lập tức liền chia ra hai bên trái phải mà ngồi, ngồi đối diện là Nguy Tuyền Triệt chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy châm chọc buồn cười.

“Tuyền Triệt, con cảm thấy Triệu Ngọc Phân như thế nào?” Ôn Như Mai hỏi.

“Là như thế nào? Mẹ hãy đem vấn đề làm rõ.”

“Đương nhiên là hỏi con có thích người ta hay không nha? Mẹ cảm thấy bộ dáng của nàng xinh đẹp, tính tình cũng đơn thuần, gia thế bối cảnh của Triệu gia tuy không bằng nhà chúng ta, nhưng trong quá khứ quen biết nhau, nếu hai nhà đám hỏi cũng coi như là môn đăng hộ đối.”

Ha, môn đăng hộ đối? Nguy Tuyền Triệt thật đúng là không biết mẫu thân của hắn rốt cuộc là dùng ánh mắt như thế nào lại thấy hắn cùng Triệu Ngọc Phân được gọi là môn đăng hộ đối.

“Mẹ, con chỉ mới mười tám tuổi, còn chưa có tốt nghiệp trung học mẹ lại nghĩ đến đại sự chung thân của con? Hơn nữa trước đó không phải mẹ muốn con suy nghĩ đến ra nước ngoài học?” Hắn áp lực phản cảm trong lòng, tận dụng khả năng lý trí nói với mẫu thân.

“Mẹ cũng không muốn vội vàng như vậy, nhưng không vội thì không được! Tuyền Triệt, xã hội thượng lưu hiện nay vòng vòng luẩn quẩn chỉ có bấy nhiêu, đứa nhỏ cùng tuổi với con thật ra rất ít, hơn nữa số lượng đó cũng trích từ một nửa bạn nam cùng lứa tuổi, nói thực ra, người thích hợp cũng không đúng là nhiều lắm, nếu mẹ hiện tại không sớm giúp con xem xét chờ đến khi con đến tuổi kết hôn, con như thế nào có thể tìm một lão bà môn đăng hộ đối đây? Nghe mẹ nói, tiên hạ thủ vi cường.” Ôn Như Mai hoàn toàn đắm chìm trong chiếc xe limo màu đỏ riêng của họ, tự phục vụ nói.

“Mẹ người lo lắng quá nhiều.”

“Mẹ đây chính là phòng ngừa chu đáo.” Ôn Như Mai tự mãn cho tầm nhìn riêng của mình.

“Cho dù là phòng ngừa chu đáo, việc con muốn cưới lão bà hắn là phải do con chính mình tự tìm lấy mới đúng.”

“Mẹ chính là lo lắng con sẽ không tìm được người thích hợp, không cần phải lãng phí thời gian, nhưng mà mẹ trước tiên là nói trước, con không thể lấy một nữ nhân mà mẹ không thích làm lão bà, mẹ sẽ không đáp ứng.” Đối với khả năng khống chế của Ôn Như Mai, ở trong xe hơi này hoàn toàn biểu hiện không thể nghi ngờ.

Kì quái, người lấy lão bà là hắn, vì sao phải vừa lòng mẫu thân? Hắn là muốn hắn cảm thấy vừa lòng mới là trọng điểm? Dù sao hôn sự này cũng là của hắn, không phải sao?

“Đối với mẹ mà nói, dạng người như thế nào là không thích hợp?” Nguy Tuyền Triệt khó chịu hỏi.

“Mẹ không phải là muốn can thiệp hôn nhân của con, kì thật yêu cầu của mẹ cũng rất đơn giản chỉ cần hai bên môn đăng hộ đối là được.” Ôn Như Mai cứ việc nói năng uyển chuyển nhưng trong tai Nguy Tuyền Triệt cũng không hoàn toàn là tất cả.

Từ đầu đến cuối, nói đi nói lại vẫn là bốn chữ không rời “môn đăng hộ đối”, hắn nghe vào trong tai trừ bỏ phản cảm còn có càng nhiều vô lực.

“Mẹ nói cái gì là không can thiệp rõ ràng là can thiệp! Vì sao lúc nào cũng muốn môn đăng hộ đối? Bốn chữ này là quy tắc vàng của hạnh phúc hôn nhân hay sao? Mẹ cũng không cần cô hủ như vậy?” hắn nhìn không được chế nhạo hỏi.

“Đây không phải là cổ hủ, đây là truyền thống, con còn trẻ nên không biết, môn không lo hộ không đối hôn nhân tuyệt đối không có khả năng hạnh phúc!” Ôn Như Mai không chút nghĩ ngợi bộ dạng đương nhiên đáp.

“Nếu môn đăng hộ đối bảo đảm hạnh phúc, vậy thì tại sao mẹ cùng ba ba mỗi ngày đều cãi nhau? Cha mẹ lúc trước kết hôn không phải là vì môn đăng hộ đối sao?” Ngụy Tuyền Triệt rót cuộc nhện không được đưa môi phản bác còn có ác ý cường điệu bốn chữ kia.

Lời này vừa nói ra, không khí trong xe nháy mắt ngưng kết thành băng.

Ôn Như Mai có vẻ như bị người khác tát một cái, biểu tình khó coi đến cực điểm, nhưng vô tình nàng không thể phản bác bởi vì nó là sự thật.

Ngụy Tuyền Triệt cũng không muốn làm điều này, nhưng hẳn thật sự đã chịu đủ, từ khi có trí nhớ tới nay, hai ba ngày hẳn lại nhìn thấy ba mẹ mình cãi nhau sống trong hoàn cảnh như vậy, hẳn nhất định sẽ tốt hơn sao?

Nếu môn đăng hộ đối không thể bảo đảm cái gì, hẳn không hiểu vì sao mẫu thân cứ tiếp tục ủng hộ bốn chữ này? Còn muốn đem hôn nhân tương lai của hẳn trở thành cái gông xiềng trầm trọng?

Ôn Như Mai cắn giận xoay người sang chỗ khác, không dám xia nhìn đến trượng phu này giờ không nói gì “Ngụy Vĩ Quốc, ông là kẻ điếc sao?”

“Tôi cũng không nghĩ muốn làm thân gia với Triệu Phong Nguyên, cổ phiếu của Triệu gia hiện nay đang xuống dốc thảm hại, hẳn muốn hai bên nhà kết hôn chính là hi vọng chúng ta có thể cứu lấy hẳn một phen. Tôi nghĩ rằng nữ nhi của Lí Vân Bang có vẻ phù hợp với Tuyền Triệt hơn.” Ngụy Vĩ Quốc giấu gọn biểu hiện kế hoạch khác của mình.

“Ông có ý định chính là đối nghịch với tôi phải không?” Đầu bị con tra đũa như vậy, trượng phu còn tiếp tục làm trái lại với nàng, Ôn Như Mai quả thực tức giận đến muốn giết người.

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thẳng, nữ nhi Triệu gia không phù hợp với Tuyền Triệt.”

“Chẳng lẽ nữ nhi của Lí Vân Bang lại phù hợp?” Nàng nghiêng răng hỏi.

“Đương nhiên.”

“Ngụy Vĩ Quốc, ông tưởng tôi là kẻ ngốc sao? Ông nghĩ rằng tôi và ông không biết rằng thê tử Phùng Kí Mai của Lí Vân Bang là mối tình đầu của ông sao?” Ôn Như Mai phát hỏa, không tiếc vạch trần bí mật của trượng phu.

Trên mặt Ngụy Vĩ Quốc hiện lên một tia xấu hổ, nhưng vì duy trì mặt mũi của một người đứng đầu nhà, hẳn vẫn ra vẻ thản nhiên nói “Thì đã sao? Tất cả đều là chuyện quá khứ.”

“Chuyện của quá khứ? Tôi biết ông cho đến bây giờ vốn không có quên nàng, nhưng bởi vì ông cùng nàng không có duyên phận, tại vì lúc trước Phùng Kí Mai chọn Lí Vân Bang nên ông mới theo tôi kết hôn. Mà ông hiện tại muốn con của mình lấy nữ nhi của nàng, suy nghĩ lại ông muốn Tuyền Triệt thay ông hoàn thành tiếc nuối cuối cùng của ông đời này sao?”

“Bà vịn vẹo sự thật”

“Tôi vịn vẹo sự thật? Hừ, Ngụy Vĩ Quốc, ông cho rằng tôi mới ngày đầu tiên quen biết ông sao? Tôi nói cho ông biết, ông đừng mơ tưởng, chỉ cần tôi còn sống một ngày, con trai của Ôn Như Mai tôi tuyệt đối không có khả năng lấy nữ nhi của Phùng Kí Mai! Tôi sẽ chính mình giúp con lựa chọn con dâu môn đăng hộ đối, không cần ông nhúng tay vào! Ông sớm đã chết tâm rồi.”

Không hề ngoài ý muốn, hai người vừa giương cung bạt kiếm âm ỷ cãi nhau, hoàn toàn không hề quan tâm bọn đang ngồi trên xe lại càng không để ý đến đứa con duy nhất của bọn họ đang ở đây, cái mà họ muốn chính là hoàn toàn công kích đối phương lẫn nhau, cho đến đối phương nhận thua cầu xin khoan dung.

Nhưng bởi vì bọn họ cũng không phải là người dễ dàng khuất phục, trận chiến này khẳng định sẽ không đình chỉ nhanh như vậy.

Ngụy Tuyền Triệt không thể nhịn được nữa đột nhiên quát lên một tiếng lớn.

“Đủ rồi! Ba mẹ yên lặng một chút cũng không được sao? Hôn nhân của con chính mình con tự quyết định, không cần nói cái gì môn đăng hộ đối với con, cha mẹ tự quản lý chính mình đi.” Vừa dứt lời, hẳn mở ra cửa xe cùng với cửa sổ nhỏ giữa người ngồi lái xe, đối với người lái xe trầm giọng nói “Dừng xe.”

Người lái xe không dám chần chờ đem xe chạy nhanh ngừng lại ở ven đường.

Hắn lập tức mở cửa xe, hoàn toàn mặc kệ nơi này cách biệt thự Ngụy gia một đoạn lớn khoảng cách.

“Tuyền Triệt, con muốn đi đâu? Nhanh lên xe!” Ôn Như Mai vội vàng kêu.

“Con chỉ muốn một mình im lặng về nhà, không cần đem con cuốn vào cuộc chiến tranh của hai người.”

Đóng sầm cửa xe, hẳn không bao giờ nguyện ý ngồi vào chỗ ngồi tranh cãi không ngớt kia trong xe, mặc kệ bên trong có bao nhiêu thoải mái, bao nhiêu

xa hoa, hấn chỉ cần im lặng, cho dù phải đi bộ còn tốt hơn là chính mắt thấy tranh chấp ngu xuẩn của cha mẹ.

Ông chủ không nói chuyện, người lái xe cũng không dám tùy tiện rời đi.

“Còn thất thần làm gì? Mau gọi điện thoại kêu lão Trần đến đón thiếu gia.”

“Dạ, phu nhân.”

Người lái xe lấy ra điện thoại của mình gọi về biệt thự, khẩn cấp liên lạc lão Trần bình thường phụ trách đưa đón Ngụy Tuyền Triệt làm cho hấn lập tức lái xe đến đón thiếu gia.

Sau khi liên hệ thoả đáng, người lái xe mới nom nớp lo sợ lái xe, nhanh chóng cho xe nổ mạnh, bắt đầu chạy nhanh đem hai người còn sót lại bên trong an toàn trở về biệt thự Ngụy gia.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ngụy Tuyền Triệt một mình phấn khởi đi nhanh trở về dinh thự của biệt thự Ngụy gia.

Hấn nguyên bản tức giận đến nỗi không thể áp chế cảm xúc, nhưng trong sự tiếp xúc với không khí lạnh cấp tốc của mùa đông hấn không còn phần nộ như trước nữa.

Mặc dù vẫn còn một cỗ buồn bực kéo dài bao phủ khắp ngực, nhưng so sánh với gần đây hay dữ dằn, hiện tại đã muốn tốt hơn.

Hấn tận dụng hết khả năng không nhớ lại chính mình cùng mẫu thân tranh chấp, đem toàn bộ lực chú ý vào tốc độ cùng với cảnh núi rừng vào mùa đông.

Việc đi bộ trên dốc ngày càng khó khăn, tuy là vào mùa đông, nhưng không bao lâu sao cả người hấn như muốn nóng lên, hấn đơn giản tháo bỏ cả vạt xiết chặt ở cổ, không hề cầu nệ cởi bỏ ách khoác tây trang trên người, áo sơ mi đơn giản cùng với ống tay áo được kéo lên, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Trước kia mặc kệ nỗi đau sâu như thế nào, hấn cũng không bao giờ tức giận nói năng ầm ỹ trước mặt cha mẹ, nhưng hôm nay hấn lại làm như vậy đã đủ thấy nhẫn nại của hấn đã đến cực hạn.

Hấn đã chịu đủ hết thấy bốn chữ “môn đăng hộ đối” phát ra từ thống hận trong lòng!

Bởi vì bốn chữ này, không biết đã hại bao nhiêu nạn nhân cả trai lẫn gái, ngưỡng không thể giải thích, làm cho tâm ý chân chính của hai người không thể ở cùng một chỗ, nhưng cũng làm cho đồng sàng dị mộng (cùng nằm một giường mà mộng tưởng khác nhau) không cam lòng buông tay, kết quả là đem cuộc hôn nhân trở thành một đồng khói chương khí quan hệ mù mịt, một đoàn hỗn loạn. Cha mẹ hấn chính là ví dụ tốt nhất.

Rõ ràng hai người đều bị ảnh hưởng làm cho mệt mỏi, nhưng lại yêu cầu con mình như vậy, không hề nghĩ rằng dạy hấn như vậy có bao nhiêu buồn cười với bản?

Môn đăng hộ đối như thế nào? Không môn đăng hộ đối lại như thế nào? Dựa vào cái gì mà bốn chữ này có quyền quyết định hôn nhân của hấn?

Đó là hạnh phúc tương lai nhân sinh của hấn, hấn tuyệt đối không muốn sự tình như thế này phát sinh!

Cuộc hôn nhân của hấn chính hấn tự có quyền quyết định của riêng mình, thê tử của hấn, hấn nhất định chính mình tự tìm lấy tuyệt đối không giao quyền quyết định cho người khác. Tuyệt đối không!

Một giả thuyết nhảy ra khỏi vấn đề - nếu không tìm thấy làm sao bây giờ?

Là nha, thế giới lớn như thế này, biển người rộng lớn, cũng không phải mỗi người đều có thể thuận lợi vào đúng thời điểm tìm được đúng đối tượng, rất nhiều người bối cảnh nghèo không thể tìm đối tượng thích hợp với chính mình, cuối cùng chỉ có thể thương tiếc cô đơn. Ví dụ như vậy không phải không có.

Hết sức trầm ngâm, một đạo âm thanh từ trong lòng hấn xông ra... thay vì tìm kiếm vô ích, tại sao hấn không chọn người để đào tạo riêng trở thành thê tử lý tưởng phù hợp với hấn?

Đúng vậy, tại sao hấn không thể tự chính mình đào tạo một thê tử lý tưởng?

Nguy Tuyền Triệt từ nhỏ được giáo dục tinh anh đã biết, chỉ cần có cố gắng nhất định sẽ có khả năng thành công.

Bên cạnh đó, hẳn cũng không phải là loại người thụ động chờ đợi quyết định của người trong nhà hay bất kì ý tưởng trù tuợng của họ, chỉ cần có cơ hội có giá trị phá vỡ đều đáng thử.

Khoá biểu nhân sinh của hẳn cũng rất đơn giản --- thay vì thụ động chờ đợi sao không chủ động tạo ra?

Tiền đồ như thế này hôn nhân cũng có thể như thế.

Hắn muốn chống lại “môn đăng hộ đối” của mẫu thân, nhưng cũng muốn có một thê tử hoàn mỹ của riêng mình, nhưng cơ hội như vậy cũng rất khan hiếm, phương pháp tốt nhất chính mình là tự nuôi dưỡng lấy. Tựa như lúc trước hẳn là kì vọng kì thác cao của gia tộc, thực hiện kế hoạch nuôi dưỡng tinh anh như vậy, bây giờ hẳn cũng muốn bắt đầu một kế hoạch mới “Kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ”.

Nhưng ai là người mà hẳn lựa chọn đây?

Không hề ngoài ý muốn, một khuôn mặt quen thuộc hiện lên....

Người đó có một đôi mắt trong suốt, hào quang cùng kiên định ẩn sâu trong đó chờ đợi được người khác phát hiện.

Nàng có lẽ có điểm bướng bỉnh không nghe lời, có lẽ không phải hoàn toàn ôn nhu, nhưng ôn nhu mà không nhu nhược, phóng túng mà không nuông chiều, hẳn nhìn thấy được tiềm năng tốt đẹp của nàng rất có giá trị khai thác.

Nàng là Lương Tử Bái.

Thân là cháu gái người làm vườn, không có gia thế bối cảnh hiển hách, trong mắt mẫu thân hẳn nàng tuyệt đối không phải là con dâu “môn không lo hộ không đối” mà Ngụy gia chọn.

Vừa vặn nàng là một cô gái, nàng là một trong những số ít có thể làm cho hẳn mở rộng lòng sẵn sàng chấp nhận nàng, bất quá nàng lại thích hợp trở thành thê tử của hẳn.

Nguy Tuyền Triệt có thể tưởng tượng, nếu hẳn lựa chọn Lương Tử Bái, mẫu thân hẳn sẽ khiếp sợ phần nộ ra sao. Nhưng hẳn cũng có thể tưởng tượng, nếu hẳn lựa chọn nàng, hôn lễ kết hôn của cô dâu chú rể nhất định là cam tâm tình nguyện.

Đối với phản kháng của mẫu thân hẳn cũng có thể không quan tâm, nhưng để lấp đầy khoảng trống cô đơn của mình, hẳn không nghĩ ra được, còn có ai so với Lương Tử Bái còn thích hợp hơn để trở thành người được chọn cho “kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ” của hẳn.

Thê tử... Giả sử có thể gọi nàng bằng tiếng xưng hô độc chiếm này, hẳn không có một chút kháng cự, ngược lại trong lòng lại nảy lên một cỗ phấn chấn vui sướng mãnh liệt.

Còn phải cần hoài nghi sao? Là nàng, chính là nàng.

Hắn bây giờ mười tám tuổi mà nàng mới mười năm tuổi, hẳn còn có một đồng thời gian lớn để giáo dục nàng, tuyệt đối có thể đem nàng nuôi dưỡng trở thành thê tử hoàn mỹ nhất của hẳn.

Khoé miệng Nguy Tuyền Triệt không tự giác giờ lên, trong lòng cảm thấy một cỗ vui sướng trước nay chưa từng có.

Lòng vui sướng khao khát, bên tai đột ngột vang lên một âm thanh sắc nét, đó chính là âm thanh phát ra do lốp xe cấp tốc ma sát với mặt đường. Theo bản năng hẳn ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, hé ra một gương mặt quen thuộc nhất thời xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của hẳn.

“.....Lương Tử Bái?”

Đợi một chút, có phải hay không quá thần kì? Trong đầu hẳn vừa mới nhớ đến nàng, vài giây tiếp theo, nàng cư nhiên liền tự động xuất hiện ở trước mặt hẳn?

Nhìn xem, đây đúng là số phận trời định, nàng nhất định là người mà hẳn chọn duy nhất cho kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ....

Lương Tử Bái nghiêng đầu mắt nhìn không chớp hoài nghi Nguy Tuyền Triệt.

Hắn làm sao vậy? Nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy hẳn như vậy. Trong ấn tượng của nàng, hẳn luôn luôn có cái gì đó thông minh, cử chỉ giờ tay nhắc chân tràn đầy tự tin, giống như bây giờ hẳn giật mình ngạc nhiên lúc đầu, sau đó một vài giây sau bộ dạng hoảng hốt ngỡ ngàng cười khúc khích, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng nhìn không được đưa tay quơ quơ trước mặt hẳn “Thiếu gia? Thiếu gia? Thiếu gia?”

Ở lần cuối cùng nàng cố gắng ra sức gọi, quả nhiên làm cho Nguy Tuyền Triệt say mê theo suy nghĩ của chính mình phục hồi tinh thần lại, hẳn thu lại tâm trí, khôi phục lại bộ dạng vênh vang, tức giận nói “Tôi không có điếc.”

Lương Tử Bái nhủ mi lại. Hắn không có điếc, vấn đề chính là phản ứng bất thường của hắn rất giống như gặp được “ma quỷ hiện hồn về”. May mắn hiện tại về mặt có điểm vênh vang trở lại, khôi phục lại bộ dáng của Ngụy Tuyền Triệt trong ấn tượng của nàng.

“Anh làm sao lại ở nơi này?” nàng không thể tin nhìn hắn.

Áo sơ mi trắng, quần dài thẳng thâm sắc, giày da màu đen bóng lóa sáng, còn có bàn tay tùy ý giữ lấy áo khoác tây trang trên người ---

Lương Tử Bái nghĩ rằng, Ngụy Tuyền Triệt nhất định không biết mình như vậy đi bộ trong núi rừng yên tĩnh đột ngột bắt mắt bao nhiêu.

“Đột nhiên muốn tản bộ.” hắn đương nhiên nói.

“Cái gì? Tản bộ? Ở nơi cách biệt thự Ngụy gia một khoảng lớn như vậy?” Lương Tử Bái cố quái nhìn hắn một cái, hứng thú của hắn tới đúng là thật nổi bật.

Ngụy Tuyền Triệt cảm thấy chính mình có cảm giác như bị nhìn thấu, nhanh chóng mặc kệ, bộ dạng vênh vang nói: “Như thế nào? Tôi không được đi tản bộ sao?”

“...Được, tất nhiên là được. Anh vui vẻ là được rồi.” Lương Tử Bái nhỏ giọng đáp lại nhưng buồn bực vẫn còn lượn lờ trong lòng của cô không xoay quanh được.

Hắn đương nhiên có thể tản bộ, chính là...hắn là Ngụy thiếu gia a! Cho dù nhất thời là thời điểm tốt cho tâm linh, nhưng muốn đi bộ ở núi rừng làm sao không có người đi theo hắn? Hơn nữa địa điểm lại cách biệt thự Ngụy gia khoảng cách xa xôi này.

Bình thường chỉ cần hắn ra ngoài, bên cạnh nhất định sẽ có Trần thúc, ít nhất hiện tại Trần thúc cũng có thể lái xe đi theo phía sau, nếu hắn cảm thấy mệt mỏi có thể ngồi thoải mái ở xe đi? Như vậy có vẻ hợp lý.

Lương Tử Bái là một nhà đầu thông minh, đối với nhiều sự tình đều nhạy cảm sâu sắc, vài lần cùng nàng đối thoại, Ngụy Tuyền Triệt đều cơ hồ phải vật lộn để đối phó với câu hỏi điều tra cuối cùng của nàng. Hắn thật sự hoài nghi, có thể kiếp trước nàng là đặc vụ công tác bằng không làm sao có nhiều nghi vấn như vậy?

Không nghĩ làm cho nàng có cơ hội tiếp tục trở thành đối tượng khảo vấn, Ngụy Tuyền Triệt đơn giản tiếp nhận lên tiếng.

“Cô đi đâu vậy?” hắn nhìn xe đạp của nàng hỏi.

“Thư viện. Có nhiều bài tập cần lên mạng tìm tư liệu.”

Lương Tử Bái không có máy tính riêng, gặp được bài tập lên mạng tìm tư liệu là đau đầu nhất, mỗi lần đều chỉ có thể lợi dụng ngày nghỉ cuối tuần để đi đến thư viện thành phố nằm ở dưới núi. Nhưng bởi vì người ta sử dụng máy tính thư viện công cộng, không phải người nào muốn dùng thì dùng đến, phần lớn thời điểm đều cần phải vận chuyển.

Giống như nàng hôm nay thời gian chờ đợi tìm tư liệu lâu như vậy, thật vất vả mới dùng đến máy tính, nhưng tra đi tra lại kết quả lại chỉ tìm được một ít tư liệu, thật sự là nổi giận.

May mắn bài tập như vậy không phải mỗi ngày đều có bằng không nàng thực sự muốn chết.

Hắn buồn bực nhíu mày, “Này không có thư viện gần đây sao?”

“Có a, ngay tại dưới núi. Nơi đó có tư liệu thông tin để cho mọi người sử dụng máy tính, tôi thường đến đó tìm tư liệu.”

Ngụy Tuyền Triệt về mặt hoang mang dường như không biết.

Vấn đề là, thân là Ngụy thiếu gia, hắn có phòng nghiên cứu lớn của riêng mình, bên trong có bộ sưu tập sách phong phú, máy tính chuyên dụng cá nhân được sử dụng là loại mới nhất, muốn tra bất kỳ tư liệu nào khắp nơi trên thế giới chỉ cần thông qua Internet đều có thể tìm kiếm thông tin mình muốn, căn bản không cần đến thư viện thành phố kín người hết chỗ ngồi xa xôi ngàn dặm, không cần cùng người khác sử dụng chung máy tính.

Kì thật, nàng có thể cùng hắn mở miệng mượn máy tính, hắn nhất định sẽ đáp ứng, nhưng nghĩ đến nàng cư nhiên một lần cũng không đề cập với hắn, cái này làm cho Ngụy Tuyền Triệt cảm thấy chính mình bị nàng bên ngoài xa lánh.

Hơn nữa vài giây trước, hắn còn đã chọn nàng là người được chọn duy nhất cho kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ.

Không được, hắn tuyệt đối không cho nàng xa lánh chính mình, hắn là trọng phu tương lai của nàng, nàng là thê tử tương lai của hắn, hắn muốn nàng học được ý lại vào hắn. Mặc kệ là gặp bất cứ sự tình gì, người nàng duy nhất nghĩ đến phải là hắn, hướng đến hắn giúp đỡ.

Hiện tại hắn phải bắt đầu “Kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ” công việc đầu tiên - huấn luyện nàng ý lại.

“Về sau nếu cần sử dụng máy tính thì đến thư phòng của tôi.”

Kì thật hắn có thể mua máy tính riêng cho nàng nhưng đây không phải là phương pháp tốt. Hơn nữa, hắn hiện tại muốn thực hiện huấn luyện ý lại khiến

cho nàng ý lại vào máy tính của hắn bắt đầu đi.

“Không cần, tôi...”

Thanh âm trong lời nói của Lương Tử Bái biến mất sau cái nhìn sắc bén của hắn.

“Đừng bắt tôi nói lần thứ hai.” Không bằng nàng vui vẻ tiếp nhận nói tiếng cảm ơn hắn nhất định sẽ vui vẻ một chút.

“Anh lúc nào cũng nói tôi thô lỗ, không sợ tôi phá hư máy tính của anh sao?”

Sử dụng máy tính công cộng không có áp lực gì, nhưng khi nghĩ đến máy tính tư nhân của Ngụy Tuyền Triệt áp lực không tự giác xuất hiện, nàng sợ chính mình không cẩn thận phá hư, đến lúc đó lấy cái gì bồi thường đây?

“Xin hỏi cô sẽ lấy cái búa đến đập máy tính sao?” Hắn tức giận hỏi.

“Đương nhiên không phải!” Có ai nóng tính đến nỗi đem búa đập máy tính? Cũng không phải là chiến đấu.

Hắn thỉnh linh nắm bàn tay mảnh khảnh của nàng, “Nếu cô chỉ dùng mười ngón tay này có thể đem máy tính phá hư, tôi đây cũng thừa nhận.”

Buông tay của nàng ra ngược lại hắn quay sang liếc mắt nhìn xe đạp cổ xưa của nàng một cái.

Không lâu khi này, Trần thúc đã gọi điện thoại đến để xác định vị trí của hắn, bởi vì hắn muốn ở một mình, hắn muốn Trần thúc tối nay lại đến bắt quá hiện tại đã có Lương Tử Bái ở bên người nếu Trần thúc xuất hiện nhất định sẽ chật chội.

Hắn lấy ra di động gửi một tin nhắn khiến cho Trần thúc dừng đến đây sau đó một tay đoạt lấy xe đạp của Lương Tử Bái..

“Uy, anh muốn làm gì?”

“Cái gì mà uy nha? Không lễ phép.” Hắn gõ một cái vào trán nàng.

Nàng phản kháng ngờ vực hắn “Là, thực có lỗi. Xin hỏi thiếu gia, anh cầm lấy xe đạp của tôi muốn làm cái gì?” Như vậy đủ cung kính đi?

“....Ngụy Tuyền Triệt.” Hắn đột nhiên mơ hồ thì thầm.

“A? Anh nói cái gì?” Nàng nghe không rõ ràng lắm.

Hắn tức giận lớn tiếng nói “Ngụy Tuyền Triệt. Tôi gọi là Ngụy Tuyền Triệt không phải là “thiếu gia”. Hay tôi nên nói, tôi cũng phải kêu cô một tiếng Lương tiểu thư hay Lương đồng học?”

Lương Tử Bái giặt mình về mặt suy nghĩ khó hiểu.

Người này bị làm sao vậy? Đột nhiên kêu nàng gọi họ tên của hắn? Nàng vẫn đều là theo mọi người kêu hắn “Thiếu gia” a! Đương nhiên rồi, trừ phi bị hắn chọc giận, lửa giận làm cho nàng nhìn không được kêu rõ họ tên của hắn “Ngụy Tuyền Triệt.”

Nhưng là, hiện tại hắn không có làm gì nàng, muốn hét lên tên của hắn có điểm không tự nhiên ai...

“Đi lên, tôi chờ cô.” Hắn cầm trong tay áo khoác cùng cả vật thắt cổ nhét vào trong lòng nàng, bước tới xe đạp chờ nàng lên ngồi.

“Anh biết chạy xe đạp?” Hắn từ nhỏ đã có người đưa đón hàng ngày, nàng hoài nghi hắn thật sự biết chạy loại phương tiện giao thông dành cho người thường này không?

Hắn lười trả lời, chỉ dùng ánh mắt mệnh lệnh nàng nhanh nhanh lên xe bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Nhất định là tam thái tử hiện hồn về, nếu không, nàng làm sao không dùng ngôn ngữ đối thoại phản kháng, chỉ cần nghe hắn đe dọa nàng liền nhanh chóng lên xe?

Mang theo tâm tình bất an không yên, Lương Tử Bái đang muốn lên xe ngồi....

“Đợi chút!” Ngụy Tuyền Triệt đột nhiên hoang mang.

“A?” Nàng đương trường đứng tại chỗ, cả người đứng thẳng bằng một chân, tư thế một chân hơi mờ qui dị, xa xa nhìn thấy giống như một con chó nhỏ muốn đi tiểu khó coi đến cực điểm!

Lương Tử Bái sững sờ, lắp bắp thu chân lại, nhìn không được hỏi “Lại làm sao vậy?”

Hắn nhú mày nói với nàng “Nữ nhi ngồi vậy rất khó xem, ngồi bên sườn.”

Quý dài dòng! Nàng liếc mắt một cái xem thường, thờ phỉ phò nghiêng người ngồi phía sau xe đạp.

Lương Tử Bái nắm chặt tay lại, hai tay ở trên xe đạp không biết nắm vào đâu đành phải vụng trộm nắm một góc vạt áo sơ mi của hắn để giúp ổn định trung tâm trọng lực.

“Ngồi xong rồi! Xuất phát!” Vừa dứt lời, Ngụy Tuyền Triệt dùng sức đạp bàn đạp, chiếc xe đạp đơn độc chịu sức nặng của hai người, bắt đầu lắc lắc tiến về phía trước.

Lương Tử Bái nghĩ đó là vì ban đầu bắt đầu, cho nên Ngụy Tuyền Triệt cần thời gian để ổn định trọng tâm, nhưng hắn bắt trọng tâm lâu quá, quá nhiều thời gian phải không? Cả người nàng mồ hôi lạnh nhịn không được hỏi: “Ngụy Tuyền Triệt, anh rốt cuộc có từng đi xe đạp không?”

“Đương nhiên là có, tôi ở phòng tập thể thao đi xe đạp cũng quá mấy trăm lần.” Hắn đưa ra ví dụ để bảo vệ danh tiếng.

Phòng tập thể thao?

Nha bán dâm! Cái mà hắn nói loại này chắc hẳn chính là thiết bị vận động xe đạp, căn bản thật sự không phải xe đạp! Trời ạ, nàng làm sao có thể đem an toàn tính mạng lại giao cho cái tên không biết lái xe đạp này, hỏi nàng cùng người mù khác nhau ở chỗ nào?

“Kì quái, xe của cô như thế nào lại khó lái như vậy? Luôn muốn ngã....” Ngụy Tuyền Triệt đầu đầy mồ hôi, hắn rất sợ thừa nhận lúc ấy chính mình đem hai người ngã xuống xe, tình hình đặc biệt này có thể rất mất mặt.

Nếu một người nam nhân mất mặt ở trước mặt lão bà của mình, khẳng định cả đời quên không được ---

Được rồi, hắn là một nam hài mười tám tuổi, mà nàng là người hắn chọn làm thê tử mà thôi, có thể không cần nghiêm khắc như vậy. Nhưng vô luận như thế nào Ngụy Tuyền Triệt cũng muốn quyết định sự tình, cho dù thời gian lâu hơn cũng không thay đổi. Đời này hắn nhất định chỉ lấy Lương Tử Bái.

“Cứu mạng a! Anh nắm bắt xử lí được không?” Lương Tử Bái hoa dung thất sắc hô to cảm thấy cổ họng của mình như bị nghẹn lại.

“Tôi biết.” Hắn cắn răng đáp lại.

Sau khi vừa nói xong từ “biết” thân xe lại rõ ràng lung lay ở phía dưới.

“Trời ạ! Ngụy Tuyền Triệt, anh cẩn thận một chút!” Không nghĩ ngại gì, nàng một phen ôm lấy thắt lưng của hắn, cả người gắt gao ghé vào lưng của hắn phát run.

Ngụy Tuyền Triệt ngồi ở phía trước cảm thấy bên hông chính mình chặt chẽ, hắn cúi đầu nhìn trước mắt hai bàn tay nhỏ bé xiết chặt lấy nhau, một cổ nói không nên lời, cảm giác thoả mãn không tên nảy lên trong lòng.

Hắn nghĩ rằng nàng hẳn là đã học được khoá học đầu tiên của “Kế hoạch nuôi dưỡng thê tử hoàn mỹ” của hắn.

Nói cũng thần kì, khi tay nàng ôm lấy thắt lưng của hắn một vòng, một cách thần kì xe đạp dường như không còn lung lay nữa, như thể trong nháy mắt Ngụy Tuyền Triệt cũng hiểu ra bí quyết làm chủ xe đạp.

“Cô xem, hiện tại không phải thực tron tru sao? Tôi đã nói từng đi xe đạp mà.”

Sống sót sau tai nạn Lương Tử Bái cả người cảm thấy như sụp đổ, căn bản không nghĩ lại lãng phí khí lực chửi mắng hắn, nàng chỉ hi vọng thời gian kế tiếp họ có thể bình an trở về nhà, không cần “sứt mẻ là tốt rồi.”

Liên hệ trên núi cùng với đại lộ dưới núi, Ngụy Tuyền Triệt ra sức đạp bàn đạp xe đạp, chờ Lương Tử Bái chậm rãi lên núi. Đường đi lên núi ngày càng hẹp nhưng cũng không phải quá khó khăn.

Hắn tuy rằng là một hào môn thiếu gia, cuộc sống an nhàn sung sướng được nuông chiều, bắt quá khi chờ lão bà của riêng mình – là “lão bà tương lai” lên núi mà thôi, đối với hắn mà nói nhiều nhất là người cảm thấy nóng thôi.

Hắn cực kì vui vẻ, dưới chân đạp bàn đạp điên cuồng, xe không ngừng chạy như bay về phía trước. Niềm vui đến cực điểm, hắn thậm chí vứt bỏ hình tượng quý công tử, giống như người điên ở núi rừng rỗng quý kêu to.

“Lương Tử Bái, đến cô, thống khoái kêu lên đi!” Hắn muốn nàng cùng nhau gia nhập hàng ngũ tê rống.

“.....” Đồ điên, không muốn đề ý đến anh ta.

“Nhanh lên, nếu không tôi đem xe dừng lại đến lúc đó thành tiếng kêu liên tục thảm thiết.” hắn biến thái đe dọa.

“Ngụy Tuyền Triệt là đồ điên!”

Khuôn mặt tuần tú cứng đờ lại....Quên đi, nàng là thê tử tương lai của hắn, hắn liền khoan dung đi.

“Hừ, tha cho cô một lần.”

“Ha ha ha ha!” Cảm thấy hấp dẫn khi đùa giỡn hân, Lương Tử Bái vui vẻ nở nụ cười.

Sau nửa tiếng, xe đạp cuối cùng rời khỏi đường đi trên núi, ngược lại vòng vào đường tư nhân xe chạy, chính thức tiến vào phạm vi biệt thự Ngụy gia.

Vẫn còn một khoảng cách xa, Ngụy Tuyền Triệt liền lên tiếng kêu to “Tôi đã trở về! A Trung, mở cửa nhanh lên.”

Người gác cổng bảo vệ nghe tiếng nói liền nghẹn họng nhìn trân trối vào hai người ngồi trên xe đạp.

“Thiếu gia....” hân chạy nhanh ra mở cửa khắc hình chim đại bàng để cho thiếu gia chạy xe liên tục không bị cản trở.

“Cảm ơn.” Ngụy Tuyền Triệt thoải mái vẫy tay, không có thời gian dừng lại tiếp tục dọc theo đường xe chạy về phía trước.

Hàng rào ngăn mở ra ảm áp chào đón sự trở về của hai người, tâm tình tốt đẹp, hân cảm thấy hôm nay hàng rào mở ra đặc biệt sáng lạn, hương khí cũng đặc biệt nồng đậm.

Ngụy Tuyền Triệt không có đem xe lái đến phía trước biệt thự Ngụy gia mà một đường hướng đến căn phòng nhỏ ở phía sau của Lương Tử Bái.

“Làm thế nào mà anh không đem xe dừng lại?”

“Nha, tôi không biết. Không phải nó chính mình tự dừng lại sao?”

Trời ạ....

“Đưa một tay phanh xe lại, dùng sức bắt lấy, bước chân thả xuống ổn định.” Lương Tử Bái tức giận nói.

Ngay tại khoảng cách cách phòng nhỏ không xa, Ngụy Tuyền Triệt dùng sức đưa hai tay phanh xe lại ----

Chỉ! Thân xe đạp im bất dừng lại.

Lương Tử Bái bất ngờ không kịp phòng bị thuận đà ngã về phía trước, đầu đập vào bức tường đồng vách sắt trước mặt “Nha! Đầu của tôi!”

“Lương Tử Bái, lưng của tôi mới đau nha!” Nha đầu kia luyện thiết đầu công hay sao?

Nghe thấy âm thanh đối thoại Phúc bá trước tiên từ trong phòng đi ra, nhìn thấy người lái xe là thiếu gia Ngụy Tuyền Triệt biểu tình của hân có vẻ thực ngoài ý muốn.

“Ha, Phúc bá xin lỗi đã làm phiền đến ông.” Ngụy Tuyền Triệt vẫy vẫy tay.

Phúc bá ngây ngốc vẫy tay đáp lại, sau khi ý thức được mình thất lễ, vội vàng thu tay lại, cung kính hô lên “Thiếu gia, sao cậu lại đến đây?” còn lái xe đạp?

“Trên đường gặp được Bái Bái liền cùng nhau trở về.” Chân dài đặt xuống, bộ dáng tao nhã cao thấp cùng xe đạp, quay đầu nói: “Lương Tử Bái, ngày nào đó chúng ta thử lái xe đến trường xem.”

“Tôi mới không cần!” nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hân đưa tay bóp nhẹ mũi nhỏ của nàng “Làm người thì phải có dũng khí nếm thử. Tôi đi đây, bye bye.” Sau đó bước chân nhẹ nhàng đi đến biệt thự.

“Bái Bái, sao lại thế này?” Phúc bá hỏi cháu gái.

Lương Tử Bái liền trả lời “Cháu cũng không biết, thời điểm lên núi gặp được thiếu gia đi một mình ở ven đường, anh ta lấy xe đạp của cháu cả hai cùng nhau trở về. Nếu sớm biết rằng anh ta chưa từng đi qua xe đạp, cháu sẽ không để anh ta có cơ hội chạm vào xe đâu. Làm cháu sợ muốn chết.”

“Cháu cầm trong tay cái gì vậy?”

Nàng cúi đầu vừa thấy “A, áo khoác tây trang cùng cà vạt của thiếu gia. Gia gia, cháu đi trước trả lại cho thiếu gia, lập tức sẽ trở lại.”

Vừa dứt lời, nàng cầm quần áo của Ngụy Tuyền Triệt bước nhanh đến biệt thự chạy, nguyên bản tưởng rằng có thể đuổi kịp hân, không nghĩ tới người này tay chân đều dài, tốc độ quả nhiên không thể khinh thường.

Nàng thấy quần gia mở cửa nghênh đón hân vào, cửa sắp đóng lại, nàng nóng vội hô to “Đợi chút, quần gia thúc thúc, thiếu gia đã quên quần áo.”

Nghe thấy tiếng nói, nguyên bản đại môn hoa lệ sắp đóng lại đẩy ra “Đi? Bái Bái, là cháu a.”

Nàng đứng lại tiếp thu không khí “.....Thiếu gia, quần áo của thiếu gia, anh ấy quên lấy.”

Ngụy Tuyền Triệt đã muốn đi vào trong phòng nghe thấy thanh âm của nàng lại nhô đầu ra “Ha, tôi cư nhiên lại quên quần áo của mình.”

“Cảm ơn cháu, Bái Bái, giao cho thúc là được rồi” Quân gia thúc thúc đưa ta tiếp nhận.

Nguyên bản tưởng rằng có thể như vậy thành công lui ra ngoài, Lương Từ Bái xoay người muốn đi ---

“Lương Từ Bái, khoan đi đã.”

“Chuyện gì?” về mặt nàng buồn bực.

Ngụy Tuyền Triệt một bên cho người đi lấy nước sôi cho hần, một bên quay đầu dặn “Lấy ly nước đây lại đây.” Sau đó bước chân qua quân gia tiến đến trước mặt nàng, kéo lấy cánh tay nàng “Tôi mang cô đi thư phòng của tôi.”

“A? Hiện tại?” Không cần gấp như vậy?

Người hầu mang nước đến “Thiếu gia, nước đây ạ.”

“Được rồi, uống ly nước trước đi.” Ngụy Tuyền Triệt đem ly nước đặt trong tay của nàng, ôn nhu thúc giục.

Lương Từ Bái đưa tay tiếp nhận, nhắm nháp một cách cẩn thận.

Sau khi uống nước xong, không hề cho nàng có cơ hội cự tuyệt, hần đưa nàng thẳng đến cầu thang xoay tròn khắc hoa, liền hướng đến thư phòng trên lầu.

Đây là lần đầu tiên Lương Từ Bái đi vào biệt thự Ngụy gia.

Mấy ngày trước, nhiều lần nàng đi vào bằng cửa sau dành cho người hầu để vào phòng ăn nhỏ ăn cơm mà thôi, cho tới bây giờ không hề nghĩ tới đại sảnh phía trước cứ nhiên làm cho người ta rung động như thế, chỉ cần chùm đèn pha lê phía trên trần nhà toả ánh sáng tuyệt đẹp như thủy tinh trong suốt khiến cho nàng xem đến choáng váng, càng đừng nói đến tác phẩm nghệ thuật trang trí bên trong mỗi một phần đều là như vậy xinh đẹp tinh tế, khiến nàng giống như đi vào bảo tàng tầm nhìn hỗn loạn, hoa mắt chóng mặt.

Ngụy Tuyền Triệt dẫn nàng qua hành lang dài tiếp theo mở một cánh cửa.

Trời ạ, thư phòng thật lớn....

Ánh sáng bên ngoài từ cửa sổ sát đất chiếu sáng đều từng ngõ ngách trong phòng, không gian trong phòng đầy kệ đựng đủ các loại sách, các loại bàn học gỗ thô được đổi mới vừa thanh lịch truyền thống cùng với lưu loát hiện đại, máy tính cá nhân mới mẽ độc đáo được đặt ở phía trên bàn.

“Được rồi, ngồi xuống đi.” Hần đề lấy bả vai nàng, làm cho nàng ngồi xuống chỗ ngồi nguyên bản là của hần, sau khi mở máy tính, liền đem công cụ bên trong giới thiệu cho nàng. Như vậy, về sau nàng muốn tra cái gì tư liệu, tuyệt đối so với thư viện thành phố phương tiện thoải mái hơn.

“Góc độ bàn học này là tôi tự mình chọn. Nha, cô xem”

Ánh mắt nàng theo đầu ngón tay thon dài của hần hướng đến cửa sổ sát đất nhìn...

“Từ nơi này nhìn ra ngoài, thời điểm ban ngày, toàn bộ cảnh núi có thể thu hết vào tầm mắt. Đến buổi tối, xem đèn chiếu sáng lóng lánh ở xa xa, cảnh núi rừng ban đêm một chút cũng không thua xa cảnh ban ngày.”

Ngữ điệu lời nói của hần có vẻ bay lên sung sướng, khẩn cấp muốn cùng nàng chia sẻ cảnh đẹp độc nhất vô nhị của nơi này.

“Thực sự đẹp nha....” Chỉ cần ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, cảnh núi rừng rậm rì liền đập vào trong mắt. Nàng nghĩ rằng chỉ cần ngồi ở chỗ này ngắm người, khẳng định đều làm cho người ta vui vẻ thoải mái

“Về sau nếu muốn dùng máy tính cô chỉ cần chính mình đến đây, khẳng định không có ai cản trở.”

“Vậy nếu muốn đến xem phong cảnh nơi này cũng có thể sao?” Tầm nhìn nơi này thật sự quá tuyệt vời, nàng thực sự ghen tị hần lúc nào đều có thể thưởng thức.

“Có thể. Chỉ cần cô muốn, lúc nào cũng có thể.”

Nàng đưa mắt nhìn về phía hần, vì hần đáp ứng mà lộ ra biểu tình cười meo meo.

Hần cúi đầu cùng nàng nhìn nhau trong giây lát, nhện không được đưa tay sờ sờ khuôn mặt mịn màng của nàng.

Không biết tại sao, thời điểm Ngụy Tuyền Triệt đưa tay chạm vào mặt nàng, Lương Từ Bái đối với chính mình sinh ra một loại ảo giác, giống như cảm giác hần đang quý trọng nàng.

Đã từng, nàng là hòn ngọc quý được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi mẫu thân mất, nguyên bản thể giới tốt đẹp của nàng trong một đêm nhanh chóng sụp đổ.

Vì muốn trốn tránh cái chết của mẫu thân, ba ba đối với nàng nhìn như không thấy, sau khi a đi vào cửa, tồn tại của nàng càng khó khăn hơn. Mỗi khi cuối tuần đối mặt với kí túc xá trống rỗng không một bóng người, nàng hoàn toàn bất lực cho đến khi gia gia đến đón nàng.

Nàng biết, gia gia là người yêu thương nàng nhất, nhưng tình yêu thương của gia gia có chứa một chút chua xót, bên trong vô hình khiến cho cảm thấy bất đắc dĩ trầm trọng.

Giờ này phút này, khi Ngụy Tuyền Triệt vuốt ve khuôn mặt nàng, nàng cảm thấy một loại tình cảm đơn thuần mà tinh khiết, như thể thời gian lại bắt đầu, nàng thích cảm giác khuôn mặt bị tay hằn nhẹ nhàng cọ xát...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thư phòng của Ngụy Tuyền Triệt liền như vậy trở thành địa phương mà Lương Tử Bái thường đến.

Nàng đặt chiếc ghế nằm màu lam bằng nhung ở trong góc là ngai vàng của mình, mỗi ngày khi tiến vào thư phòng sự kiện đầu tiên chính là nằm dài trên ghế nửa ngày, tiếp theo đọc sách tìm tư liệu, mục đích chủ yếu chính là thưởng thức cảnh đẹp.

Nàng lại tùy tiện như vậy là bởi vì biết ngày thường biệt thự không có người, Ngụy tiên sinh lại xã giao sự nghiệp sớm ra về trễ, Ngụy phu nhân thì mua sắm theo đuổi phát triển kinh tế. Hơn nữa Ngụy Tuyền Triệt cho nàng quyền thông hành, chỉ cần nàng tới ôm sách vở tới cửa, quản gia thúc thúc không nói lời nào chắc chắn sẽ cho nàng vào.

Mùa hè mười chín tuổi năm ấy, Ngụy Tuyền Triệt không có chọn ra nước ngoài du học, mà ở lại Đài Loan tham gia kì thi, thuận tiện trở thành sinh viên năm nhất của đại học Đài Loan.

Trùng hợp gia gia cùng bà nội hần từ Nhật Bản trở về Đài Loan ở vài ngày, biết được cháu trai biểu hiện nổi trội xuất sắc, không nói hai lời liền thoải mái cho một căn hộ rộng rãi ở thành phố cùng với một chiếc xe thể thao hoàn toàn mới tính như là phần thưởng.

Về phần Lương Tử Bái, bởi vì say mê chế tác các món điểm tâm ngọt, sau khi xem xét việc làm, nàng cũng không chọn trường phổ thông trung lập mà vào học ở trường học nấu ăn đứng đầu gần đây.

Nàng rất rõ ràng, nàng không giống Ngụy Tuyền Triệt có gia đình giàu có đứng phía sau hỗ trợ, có thể sớm một ngày học được cách tự độc lập đối với nàng là sự kiện tốt, đồng thời có thể giảm bớt gánh nặng trên vai gia gia làm cho lão nhân có điểm thoải mái.

Này ở trong thư phòng, các quyển sách trên giá sách đã được Lương Tử Bái chuyển sang tiểu thuyết, phần lớn thời gian, khi nàng bắt đầu buồn ngủ nàng sử dụng giá sách như công cụ dùng để che lấp ánh sáng chói mắt, chẳng hạn như bây giờ.

Ngụy Tuyền Triệt đặt cuốn sách xuống, ý định muốn đánh thức nàng dự định cùng nàng bàn bạc về sự lựa chọn tình nguyện của nàng.

Hắn vẫn cứ nghĩ nàng sẽ lựa chọn học ở một trường trung học bình thường tương lai tìm một trường đại học tốt sau đó thoả mãn giấc mơ đại học của nàng, bởi vì nàng từng nói qua, nàng thật sự mong muốn tay cầm quyển sách lướt qua khuôn viên trường đại học, cảm thấy cô gái như vậy có siêu khí chất, không hề nghĩ tới nàng cư nhiên phá vỡ hi vọng của mọi người lựa chọn học ở trường dạy nghề?

Nhân sinh có rất nhiều lựa chọn, thuận theo ý tưởng chân chính trong lòng mà lựa chọn, với một quyết định như vậy phải lựa chọn hoàn toàn khác nhau, trước đây là phát ra từ lòng yêu thích từ nội tâm, mà không phải vì gánh vác độc lập chính mình mà để cuộc sống phải chịu thiệt thòi.

Nếu điều nàng cần xem xét là tiền tài, việc đó căn bản không phải là vấn đề, Ngụy gia là nhà có tiền học phí của nàng hẳn cũng có thể trả rất tốt. Ngay cả khi tương lai nàng muốn học thạc sĩ tiến sĩ, hẳn đều có thể trở thành hậu thuẫn lợi nhất của nàng.

Nếu nàng thật sự thích, hẳn nhất định sẽ tôn trọng, nhưng nếu không phải thật sự thích, hẳn sẽ can thiệp.

“Nếu là vì vấn đề kinh tế, tôi có thể...” Từ trong nội tâm của Ngụy Tuyền Triệt, hắn đã đem nàng trở thành thê tử tương lai của riêng mình, nếu nàng cần hỗ trợ hẳn nhất định sẽ bụng làm dạ chịu.

Nàng miễn cưỡng mở đôi mắt, nghịch ngợm liếc mắt nhìn hắn một cái “Anh không phải luôn nói tôi là con kiến đầu thai, một khi đã như vậy, còn có cái gì so với học chế tác làm món điểm tâm ngọt còn thích hợp hơn với tôi?”

“Đầu bếp làm điểm tâm thực sự rất vất vả.” Hắn nhướn mi xoa nhẹ cái mũi nhỏ trên khuôn mặt lạc quan của nàng.

Hắn luyến tiếc, luyến tiếc công việc tương lai của nàng phải ở chỗ có nhiệt độ cực nóng hơn mấy trăm độ. Nếu chính là bởi vì nàng thích ăn, hẳn có thể

thuê một đầu bếp chuyên nghiệp làm cho nàng ăn, ăn đến khi nào nàng ngán mới thôi.

“Chỉ cần công việc chính mình thích sẽ không vất vả. Ngụy Tuyền Triệt, anh đừng có xem thường tôi, có lẽ trong tương lai tôi có thể trở thành nữ vương món điểm tâm ngọt, có thể có được một vương quốc điểm tâm ngọt của chính mình, các cửa hàng điểm tâm ngọt trải rộng khắp Đài Loan....” Mặt mày nàng cong lên, miệng say sưa biểu hiện kiểu ngạo công khai giấc mơ tốt đẹp của chính mình.

Ngụy Tuyền Triệt không có xem thường nàng, hẳn chính là không hi vọng nàng chịu uỷ khuất.

Nhưng bây giờ hắn nhìn thấy giấc mộng tốt đẹp trên khuôn mặt nàng, khuôn mặt là như vậy sáng rọi xinh đẹp động lòng người, hắn nghĩ nàng thật sự thích.

Một khi đã như vậy, được rồi! Hắn tiếp tục duy trì.

Tuy rằng lúc trước “Kế hoạch nuôi dưỡng thể tử hoàn mỹ” là muốn bồi dưỡng nàng trở thành thể tử lí tưởng phù hợp với hắn, nhưng hắn cảm thấy rằng, nếu nàng chính mình tự vận vẹo khuôn mặt để phù hợp với hắn, hắn cũng không nghĩ rằng cuối cùng người đứng trước mặt hắn là Lương Tử Bái mà hắn thích.

Phương diện cuộc sống có thể ăn, ngủ, có thể quản lí, có thể sửa, nhưng sự tình hiện tại liên quan đến tiền đồ lý tưởng tương lai, hắn phải tôn trọng nàng, dù sao đây cũng là cuộc sống của nàng không phải của hắn.

Nếu nàng muốn trở thành nữ vương điểm tâm ngọt, như vậy hắn cứ buông tay để cho nàng làm điều đó đi.

Hắn nhìn không được đưa tay sờ hai má phàn nộn của nàng, nàng lại là bộ dáng ôn thuận hưởng thụ đụng chạm của hắn, tưởng tượng chính mình được yêu thương.

“Con mèo nhỏ....” Nhìn bộ dáng ánh mắt nheo lại của nàng, hắn không khỏi mỉm cười nhỏ giọng gọi.

A, con mèo nhỏ? Nếu hắn vĩnh viễn có thể cho nàng cảm giác yêu thương như vậy, nàng liền nguyện ý suốt đời trở thành con mèo nhỏ của một mình hắn, ở bên người hắn không bao giờ rời...

Ý niệm trong đầu như vậy chợt loé qua, vài giây tiếp theo, Lương Tử Bái ánh mắt trừng lớn.

Trời ạ! Nàng làm sao lại có ý niệm như vậy trong đầu?

Chỉ cần khi hắn vuốt ve khuôn mặt nàng như vậy, nàng không hề bố trí phòng vệ liền vù vù ngủ say làm cho hắn vừa bức mình vừa buồn cười. Nhưng bây giờ khuôn mặt nàng lại có vẻ hoảng hốt mê mang, ánh mắt kinh sợ dường như bị cái gì đó dọa đến làm hắn có chút lo lắng.

“Bái Bái, rốt cuộc làm sao vậy?”

“....A?” nàng mơ hồ đáp lại, một đôi ánh mắt mơ hồ thất thường, đột nhiên không biết đối mặt với hắn như thế nào.

Tuy rằng Ngụy Tuyền Triệt lớn hơn nàng ba tuổi, nhưng nàng cho tới bây giờ không hề đem hắn trở thành anh trai, mà chính là cho rằng hắn là bằng hữu tốt nhất của chính mình, nhưng trong nháy mắt khi này, nàng cứ nhiên muốn trở thành con mèo nhỏ, nhưng lại thầm nghĩ của một mình hắn....Cái này không tránh khỏi quá thân mật đi?

Lương Tử Bái thoáng chốc hoảng loạn, bị ý niệm thỉnh linh xảy ra trong đầu của chính mình hung hăng dọa đến.

Không, không thể, bạn tốt chính là bạn tốt, nàng không thể tham lam như vậy!

“Lương Tử Bái, cô rốt cuộc là làm sao vậy? Nói cho tôi biết nhanh lên.” Bộ dạng nàng như vậy không nói một lời làm cho Ngụy Tuyền Triệt cảm thấy bất an, nhìn không được ra mệnh lệnh đối với nàng.

Nàng ngây ngô gãi đầu cười “Tôi dường như đã quên một điều.”

“Chuyện gì? Rất quan trọng sao?”

Nàng mãnh liệt gãi đầu “Vừa ra ngoài khi này, tôi hình như là đang đun nước, không nhớ rõ đã tắt bếp ga chưa, nếu sự thật đúng như vậy....Trời ạ, tôi còn phải chạy nhanh về xem. Nếu phòng nhỏ bị cháy, gia gia sẽ đánh mông tôi nò hoa mắt!”

Nàng trượt từ ghế xanh bằng nhung xuống dưới, tránh đi đụng chạm của hắn, không đợi hắn nói cái gì liền hoang mang hỗn loạn chạy ra ngoài.

Nàng vừa rời đi thư phòng liền trở nên yên tĩnh.

“Haizz, quý mơ hồ.”

Nhìn thấy ngón tay sờ không được da thịt phàn nộn, Ngụy Tuyền Triệt có chút tiếc nuối, xem ra hôm nay không có cơ hội trộm hương rồi.

Đúng vậy, trộm hương....Kì thật chuyện này hắn làm cũng nhiều lần rồi chính là Lương Tử Bái ngủ say nên không biết thôi. Mỗi khi nàng bị hắn vuốt ve

như con mèo nhỏ liền mơ màng ngủ đi, hắn luôn luôn ngồi ở bên cạnh ghế yên lặng nhìn dung nhan ngủ say của nàng, sau đó nhân cơ hội trộm một chút ngọt ngào từ môi của nàng.

Đôi môi kiều kiều nhuận kia của nàng, sớm đã không biết bị hắn hôn bao nhiêu lần.

Nhưng làm như vậy hắn cũng chẳng tốt gì mấy, mỗi một lần rời đi môi nàng, hắn đều phải khống chế thân thể đau đớn, tim thật lớn tự chủ mới bức chính mình rời khỏi nàng.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy nàng chính là tiểu cô nương, hắn không nên đối với nàng có hành động tà ác, nhưng mà không thể phủ nhận rằng kì thật hắn đã sớm chờ đợi đến cái ngày quang minh chính đại mà hôn môi nàng sắp đến.

Hắn muốn làm cho nàng biết, hắn dùng tâm tình gì đối đãi nàng, bảo vệ nàng cũng hi vọng nàng có thể sử dụng tâm tình như vậy đáp lại hắn.

Lúc trước may mắn hai người vẫn còn trẻ, chính mình có một đồng thời gian lớn để nuôi dưỡng nàng, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn thật sự quá sai, hắn chán ghét bọn họ vẫn còn trẻ ngày trở thành vợ chồng vẫn còn xa xa không hẹn.

Bởi vì hắn thật sự thích nàng....

Lương Tử Bái một đường chạy về phòng nhỏ của nàng và gia gia, sau khi trở lại phòng, mạnh tay đóng cửa lại cả người liền vô lực ngồi trên sàn nhà.

Chỉ cần nghĩ lại mấy chữ “chỉ thuộc về một mình hắn”, nàng liền cảm thấy hai má chính mình nóng nóng, thân thể nhộn nhịp đầu óc mơ màng giống như người sinh bệnh.

Nàng muốn tìm ai đó để kể tâm tình hỗn loạn giờ phút này của chính mình, nhưng lại không biết nên tìm ai.

Bởi vì nàng là học sinh chuyển trường nên nàng cùng bạn học cùng lớp cũng không kết giao sâu, người khác cùng họ đi đến căng tin hay nhà vệ sinh, nàng một lần cũng không tham gia.

Cẩn thận suy nghĩ, sau khi nàng vào Đài Bắc, người chiếm phần lớn thời gian cuộc sống của nàng dường như chính là Ngụy Tuyên Triệt....

Trời ạ, không cần nghĩ đến hắn, nàng hiện tại không cần nhớ đến hắn!

Nàng đưa tay đánh đầu của mình, muốn đem thân ảnh tạm thời của hắn từ trong suy nghĩ của nàng đuổi ra.

Đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một cái tên – Lí Thực Phân.

Còn nhớ rõ khi ở lớp học quốc trung, Lí Thực Phân ngồi ở phía trước nàng sau đó tuy rằng có thay đổi vài chỗ ngồi, có thể nói cũng huyền diệu Lí Thực Phân vĩnh viễn là một trong những bạn học xung quanh của nàng.

Lí Thực Phân là một người cô độc, không đối với ai đặc biệt tốt, cũng không cùng ai trở mặt, bởi vậy ấn tượng của nàng đối với Lương Tử Bái rất tốt mà Lí Thực Phân đối với nàng cũng coi như thân mật.

Càng khéo hơn là, sau khi bọn họ tốt nghiệp chẳng những học cùng một trường dạy nghề, ba năm vẫn là cùng lớp....Có lẽ về điểm này, nàng có thể gọi cho Lí Thực Phân?

Nàng cần phải có một bạn bè cùng giới nghe lời nói trong lòng của nàng.

Lương Tử Bái mở ra sổ lưu niệm tốt nghiệp, tìm phương thức liên lạc với Lí Thực Phân, sau đó xem xét một chút, xác nhận gia gia không có ở đây nàng mới dám bấm số điện thoại.

“Uy, xin hỏi có phải nhà của bạn học Lí Thực Phân không?” Nàng nom nớp lo sợ hỏi.

Người tiếp nhận điện thoại sững sốt giây lát sau đó “Bạn....là Lương Tử Bái?”

“Doạ! Làm thế nào mà bạn biết?” Nàng kinh hãi.

“Phốc! Ha ha, đương nhiên là vì mình nhận ra thanh âm của bạn a!” Vấn đề này thực ngu xuẩn.

Oa, có hay không lợi hại như vậy? Bất quá cũng có nói chuyện vài lần, Lí Thực Phân cư nhiên có thể nhận ra thanh âm của nàng? Lương Tử Bái thực sự bá phục nàng.

“Chẳng có thần kì gì đâu, bạn cư nhiên gọi cho mình, có chuyện gì sao?” Lí Thực Phân hỏi thẳng vào vấn đề.

Lương Tử Bái nhất thời không biết mở miệng như thế nào, đành phải đi vòng vòng đem đề tài của bọn họ trở thành chuyện trong lớp.

“Lương Tử Bái, bạn hắn là có sự tình khác đến tìm mình phải không?” Lí Thực Phân thoải mái hỏi lại.

“Ách....” Nàng không khỏi hoài nghi phụ thân của Lí đồng học có thể là tam thái tử mới có thể thần kì như vậy.

“Có chuyện thì nói bằng không mình gác điện thoại nha.”

Lương Tử Bái không thể bỏ lỡ cơ hội, cuối cùng mặt mày nhăn nhó đem hết hoang mang trong lòng nói thẳng ra. Nàng rõ ràng không phải là hạng cô gái yếu ớt không được tự nhiên, nhưng bây giờ gặp phải sự tình này nàng chính là không thể giống như Lí Thục Phân tiêu sái thẳng thắn như vậy.

Lí Thục Phân nghe xong lời của nàng, không lưỡng lự nói “Nha, bạn hẳn là đang thích hắn.”

“Làm thế nào mà có thể được?” Nàng kêu to.

“Nếu không phải như vậy, bạn sao lại phức tạp như vậy? Hôm tốt nghiệp, không phải Trần Chí Dương có viết thư tình cho bạn sao? Khi đó bạn một chút phức tạp cũng không có, trước mặt người ta có thể khéo léo từ chối tình cảm của hắn đem thư tình trả lại cho hắn còn cảm ơn hắn nâng đỡ.”

Trời ạ! Lí Thục Phân làm sao lại biết?

Vì không muốn Trần Chí Dương bị khó coi, nàng còn đặc biệt một mình cùng hắn đến hội trường, rất nhanh đem chuyện này chấm dứt, lúc ấy hội trường rõ ràng chỉ có hai người là nàng cùng Trần Chí Dương a!

“Bạn nhất định thực buồn bực vì sao mà mình biết được, bởi vì mình lúc ấy cũng ở tại hội trường. Hơn nữa sau khi bạn trời đi, Trần Chí Dương khóc lớn tiếng như vậy, mình muốn tại bị điếc cũng thật khó khăn. Bạn lúc ấy đối với Trần Chí Dương không có ý tứ gì cho nên có thể nhanh chóng xử lý, cùng một lý do, bởi vì bạn hiện tại có ý tứ kia cho nên mới cảm thấy phức tạp.”

Lương Tử Bái nói không nên lời phản bác hợp lý.

Đúng nha, nếu không phải như vậy nàng làm sao lại phức tạp như vậy?

Nhưng là... Nàng làm sao lại có thể thích Ngụy Tuyền Triệt? Hắn là bằng hữu tốt nhất của nàng a!

“Có phải là cái người mỗi ngày đưa bạn đến trường học?”

“....Ừm”

“Có vẻ đẹp trai thông minh, không cần nói gì nữa đem tặng cho mình.”

“Bạn không phải đã có bạn trai sao?” Âm cuối không tự giác đề cao.

“Nhiều cũng không kém. Huống hồ hắn đẹp trai như vậy, có bạn trai loại này nhất định có phong cách, mình.....”

“Không được!” Không đợi Lí Thục Phân nói xong, Lương Tử Bái liền tức giận gác điện thoại.

Sau đó vài buổi kế tiếp, vì thế mà nàng mất ngủ, nằm trong ổ chăn cả đầu đều là Ngụy Tuyền Triệt. Bao gồm lời nói của hắn, bộ dạng tươi cười, bóng dáng, ánh mắt của hắn...

Nàng không dám nói cho Ngụy Tuyền Triệt chỉ có thể vụng trộm thương nhớ hắn.

Nguyên lai thâm mến lại là một chuyện tình thống khổ như vậy.

Lương Tử Bái đã lâu, đã lâu không thấy Ngụy Tuyền Triệt.

Đêm khuya nửa tháng trước, hắn đã đáp máy bay tư nhân Ngụy gia đi đến nước Mỹ, dự tính sẽ ở đó cho đến khi học kì ở Đài Loan khai giảng, hắn sẽ ở đó tiếp tục giáo dục.

Hắn là người thông minh nhất mà nàng gặp qua, nàng cũng biết từ nhỏ hắn luôn nhận đủ loại kiểu dáng giáo dục tinh anh, chương trình học ở trường đối với hắn mà nói quả thật chính là cấp bậc vườn trẻ.

Nàng đã từng hỏi qua hắn vì sao không rõ ràng nhảy lớp đi? Dù sao trường dạy học dạy cái gì hắn sớm đã biết làm chi lại tiếp tục ở trường ngày qua ngày cố gắng cùng mọi người đi học?

Lúc ấy hắn chính là cười cười, đưa ngón tay uốn cong lại gõ cái trán của nàng, tức giận nói “Cô là chê cuộc sống của tôi quá dài à?”

Nàng ngay từ đầu không hiểu sau đó nàng có điểm hiểu được.

Vì muốn trở thành người nối nghiệp của tập đoàn, từ nhỏ Ngụy Tuyền Triệt bị yêu cầu không ngừng học tập quá lứa tuổi, hắn sử dụng rất nhiều thời gian vẫn chưa có cơ hội dừng lại, đã trở thành một phần cuộc sống tuổi tác của hắn.

Vì muốn cho chính mình có thể hô hấp một chút không khí của lứa tuổi mình, hắn cự tuyệt nhảy lớp, thà rằng giống mọi người cố gắng học tập, đi đến trường trở thành một học sinh trung học bình thường, thậm chí một sinh viên đại học.

Thế giới bên ngoài nhất định không thể tin được, cuộc sống như thế này đối với hắn mà nói kì thật là một loại hưởng thụ, cũng là một loại thả lỏng, hắn chính là dùng phương thức của chính mình tìm không gian hít thở.

Nhưng không hề nghĩ tới sự vắng mặt của hắn lại có thể làm Lương Tử Bái cảm thấy chính mình sắp thở không nổi.

Bởi vì cảm xúc phản đối tích lũy, nàng bắt đầu đánh mất cuộc sống, tuần trước khi báo danh ở trường mới, nàng cứ nhiên lại quên mang theo ô buổi chiều hôm đó lại có mưa rào sầm chớp liên như vậy sinh bệnh.

Bất quá chính là một hồi cảm mạo nhỏ, cứ nhiên ép buộc nàng ước chừng ở nhà nằm nguyên tuần, gia gia rất lo lắng cho nàng ban đêm luôn đến xem nàng vài lần.

Gia gia là một người không thích phiền toái, nhưng là vì nàng, ông ngoại lệ nhờ Lương thăm làm vài món đồ ăn khai vị chỉ hi vọng có thể làm cho nàng ăn nhiều một chút bồi dưỡng thân thể.

Ý niệm bệnh nhất định sẽ khỏi đâu? Khi nào mới hết?

Nàng nghĩ rằng có thể chờ đến khi Ngụy Tuyền Triệt từ nước Mỹ trở về lung lay trì hoãn trong lòng nàng mới có thể chân chính buông đi.

Nàng thật sự rất tưởng nhớ hắn, nhớ đến nỗi ngực đều đau, cảm thấy chỉ muốn khóc, thực hi vọng vài giây tiếp theo hắn sẽ trở về xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nhưng điều này làm sao có thể? Nàng cũng không phải không biết chương trình học có bao nhiêu quan trọng, nhiều đến chết đi được.

Bởi vì được giáo sư có tiếng khai giảng lớp học giảng bài, cơ hội ngàn năm có một, bởi vậy chẳng hề sợ học phí cao, các học sinh ưu tú khác đều đổ xô đến từ khắp nơi trên thế giới. Ngụy Tuyền Triệt cũng là vì hướng đến lão sư chuyên nghiệp mới không tiếc ngân dạm xa xôi đến nước Mỹ nghe giảng bài.

Không nhìn thấy hắn, nàng đành phải ở lại thư phòng nơi có hơi thở của riêng mình hắn để thỏa mãn một phần quyền luyến của nàng.

Nàng giống như con mèo nhỏ nằm ở trên ghế lam nhưng, sau khi khỏi cảm mạo khuôn mặt có vài phần gầy đi, nàng nhìn cánh tay lẳng lẳng nhắm mắt lại, hơi thở nhẹ hô hấp...

Cửa phòng bị đẩy ra phát ra tiếng vang nho nhỏ, nàng vẫn không nhúc nhích thân thể vẫn như cũ cuộn mình lại, đắm chìm trong giấc mơ tưởng niệm im lặng của chính mình.

Tám thám dưới sàn hấp thụ được âm thanh đầy đủ, Ngụy Tuyền Triệt lặng lẽ tiêu sái tiến vào nhìn đến bộ dáng ngủ trên ghế của Lương Tử Bái.

Một cổ kiên định trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng hắn.

“Như thế nào mà không mặc áo khoác? Ngủ như vậy nhất định sẽ cảm lạnh.”

Hắn đồng thời cúi người xuống, cởi áo khoác trên người mình bao phủ thân mình cuộn tròn của nàng, chiều dài áo khoác có hạn nên không thể che được đôi chân dài trắng nõn.

Hắn cứ như vậy ngồi trước mặt nàng, không nói lời nào nhìn vào nàng, vài giây sau, hắn vươn tay sờ khuôn mặt trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vuốt ve....

Cho đến bản thân thỏa mãn, hắn mới thu tay lại trở lại bàn học, mở ra nút mở máy tính chuẩn bị đưa tay sửa sang lại một ít tài liệu đi học.

Bất quá trước khi sửa sang lại tài liệu, hắn muốn đi tắm rửa thoải mái để rửa đi hành trình mệt mỏi này mới có tinh thần làm việc tốt.

Liếc mắt nhìn Lương Tử Bái một cái, sau khi xác định nàng tạm thời không có dấu hiệu tỉnh lại Ngụy Tuyền Triệt mới nhẹ nhàng mở cửa, đóng cửa đi ra ngoài không cho chút âm thanh nhỏ nào quấy nhiễu mộng đẹp của nàng.

Trong chốc lát Lương Tử Bái nửa tỉnh nửa ngủ dần dần hồi phục ý thức, nàng vẫn cảm thấy cảm mạo không hoàn toàn khỏi, cả người vẫn lười biếng. Nguyên bản nằm ở nơi này là vị trí thoải mái nhất của nàng, nhưng giờ phút này cảm giác đau rầu rĩ ở dưới bụng làm cho cảm xúc của nàng bị phá hư hết, hơn nữa cực kì không thoải mái.

Lông mày nhíu lại, nàng nặng nề thở ra một hơi muốn đem loại buồn cảm không thoải mái từ trong cơ thể đi ra. Nàng bắt đầu xoay người, mơ hồ cảm nhận được một cổ nhiệt lưu giữa hai chân chảy ra...

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, bắt đầu đứng dậy khiến cho áo khoác trên người rớt xuống ghế dựa, quả thật cảm giác có cái gì trong thân thể chảy ra giữa hai chân. Nàng cúi đầu vừa nhìn phát hiện giữa hai chân mình có vết máu.

“Uống!” Nàng đỏ rút một hơi, cả người kinh hoàng từ trên ghế nhảy dựng lên.

Trời ạ! Làm sao có thể như vậy? Nàng.... đổ máu....

Chẳng lẽ đây là của con gái mỗi tháng một lần...Kính nguyệt sao?

Chất lỏng nóng nóng từ trên đùi chảy xuống, nàng càng ngày càng không biết làm sao. Tuy rằng trước kia ở trường học nàng từng học qua giáo dục sức khoẻ thời kì trưởng thành, nhưng dù sao cũng đã muộn lâu trước kia, nàng vẫn chưa hề có không nghĩ tới lần đầu tiên lại như vậy trở tay không kịp.

Bây giờ nàng không biết làm cái gì mới tốt, nàng làm bản chính mình cũng lan đến thư phòng của Ngụy Tuyền Triệt, nàng quả thật không có dũng khí tiêu sái đi ra ngoài!

Rất xấu hổ!

Ngay tại khi Lương Tử Bái về mặt trắng bệch, thời điểm cả người cứng ngắc, cửa thư phòng bị đẩy ra.....

Nàng kinh sợ ngẩng đầu vừa nhìn thấy thân ảnh Ngụy Tuyền Triệt nước mắt liền chảy ra.

“Tĩnh?” Ngụy Tuyền Triệt cười hỏi, vài giây tiếp theo hần lập tức phát hiện tình trạng kì lạ của nàng còn có nước mắt của nàng “Làm sao vậy?”

Thấy hần muốn tiến về phía trước, nàng vội vàng ngăn cản hần “Không cần lại đây! Tôi, tôi....” Hoàn toàn nói không ra lời nàng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Ngụy Tuyền Triệt đưa mắt nhìn một màn, thấy quần nàng có vết máu lập tức hiểu rõ.

“Bái Bái, không có việc gì đừng hoảng sợ.”

Nàng cắn chặt cánh môi phát ra tiếng khóc nức nở.

“Trong nhà còn băng vệ sinh không? Đặt ở đâu? Tôi hiện tại đi lấy giúp cô.”

Nàng mãnh liệt lắc đầu, “Đây là lần đầu tiên. Tôi không biết....Cho nên không có....Thực xin lỗi, tôi lại đem ghế làm dơ, thực xin lỗi...”

Là lần đầu có kinh, Bái Bái của hần đến trễ, đến mười sáu tuổi mới trải qua lần đầu có kinh khó trách nàng sợ hãi như vậy.

Ngụy Tuyền Triệt cảm thấy đau trong lòng, đi về phía trước nhặt lên áo khoác bao lấy thất lưng của nàng bảo nàng ngồi xuống.

“Không!” nàng kháng cự.

“Không quan hệ, ngồi xuống đi đừng sợ. Tôi hiện tại sẽ giúp cô đi mua, cô cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ tôi. Đừng sợ, không có việc gì.” Thanh âm ấm áp của hần nhẹ an ủi nàng.

Nàng nâng lên khuôn mặt bối rối, vụng trộm ngắm hần liếc mắt một cái.

“Tôi lập tức quay lại.” Hần hạ người xuống hôn lên trán nàng một cái, hần chợt đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Sau khi Ngụy Tuyền Triệt rời đi, thư phòng chỉ còn một mình Lương Tử Bái, nàng ngồi trên ghế như “đứng trên than ngồi trên lửa”, cảm giác bụng phát đau rầu rĩ, cả người bị buộc chặt lại.

Nàng chỉ sợ trước khi hần trở lại sẽ có người xông đến nhìn đến tình huống xấu hổ như vậy. Nàng thậm chí khẩn trương đến nỗi các ngón chân đều cong lên.

Bị hần thấy một màn như vậy, nàng cảm thấy quá mất mặt, nhưng nàng lại không khỏi cảm thấy may mắn – may mắn hần xuất hiện bằng không nàng thật sự không biết làm gì mới tốt.

Đột nhiên, hoang mang từ đáy lòng nàng hiện lên, mấy vấn đề liên tiếp hiện ra...

Hần làm sao có thể ở trong này?

Hần không phải đang ở nước Mỹ sao?

Hần khi nào lại trở về?

.....

Không biết qua bao lâu dài như một thế kỉ, thời điểm khi cánh cửa thư phòng mở ra, trong nháy mắt Lương Tử Bái như bị cái gì đó đè ép, đột nhiên có một trận co rút nhanh....

“Đừng sợ, là tôi.” Ngụy Tuyền Triệt mang theo vài túi giấy đi đến.

Nhìn thấy hần, nàng cư xử cứng ngắc bây giờ mới thả lỏng thân người, một hơi thở dài nhẹ nhõm.

“Đi, đến phòng của tôi đi nơi đó có phòng tắm.”

“Nhưng là...” Lương Tử Bái không dám lộn xộn, sợ hãi tình hình tai nạn này sẽ mở rộng.

Ngụy Tuyền Triệt thấy thế, cầm cái gì đó trong tay đưa cho nàng, không nói hai lời liền xoay người ôm lấy nàng sau đó bước nhanh đi ra khỏi thư phòng, trải qua hành lang dài đi đến phòng ngủ của hắn.

Hắn ở cửa phòng tắm thả nàng xuống, “Nha, đi vào đi, tôi ở chỗ này chờ cô. Muốn tắm rửa một cái cũng có thể, cứ từ từ không cần cấp. Cái này là khăn sạch.”

“....Cảm ơn.” Khuôn mặt nàng đỏ bừng, nhanh chóng đi vào trong đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suýt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đằng sau cánh cửa đóng kín truyền đến thanh âm nước chảy....

Ngụy Tuyền Triệt ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, lẳng lặng chờ.

Tiểu cô nương của hắn đã trưởng thành, là một tiểu nữ nhân thành thực, tuy rằng so với người khác nàng đến trễ nhưng nàng thật là có lớn lên, có khả năng sinh ra đứa nhỏ.

Hắn không bao giờ nghĩ tới chính mình cư nhiên cùng nàng tham gia sự kiện quan trọng nhất của con người trưởng thành, hắn thật cao hứng, chính mình được tham dự.

Bất quá hắn cũng thật sợ ý thế nhưng vẫn không có chú ý đến vấn đề này. Nghe nói thời kì sinh lí của con gái đều không cảm thấy thoải mái, vì vậy hắn lấy ra di động, thừa dịp trong thời gian chờ đợi lên mạng sưu tầm muốn tìm phương pháp giải quyết.

Sau một lúc lâu, nàng cuối cùng cũng đi ra, thay quần áo sạch sẽ, mang theo túi to chậm rãi tiêu sái đi ra ngồi.

“Lại đây.” hắn đưa tay vẫy vẫy với nàng.

Trên mặt lộ ra vẻ đỏ ửng Lương Tử Bái chậm rãi bước về phía hắn, Ngụy Tuyền Triệt vươn đôi chân thon dài, móc chân đến một cái ghế, kéo nàng ngồi xuống cùng chính mình mặt đối mặt.

“Có nơi nào không thoải mái sao?” Hắn hai tay đặt trên bả vai nàng thật sự hỏi.

“Hoàn hảo....Bụng có điểm đau.” Nàng vẫn cứ nghĩ vì cảm mạo khiến cho cảm thấy không thoải mái, không hề nghĩ tới cư nhiên là vì thời kì sinh lý.

“Tôi có mua thuốc giảm đau với túi ấm áp, nếu thực sự không thoải mái có thể uống một viên thuốc sau đó đem túi ấm áp đặt ở trước bụng. Nha, tôi còn lên mạng tra một ít tư vấn, về sau nếu gặp em có thể nhìn xem, biết xử lí như thế nào.”

Nàng đưa tay tiếp nhận điện thoại của hắn, ngoan ngoãn nhìn những tư vấn có liên quan đến săn sóc bảo vệ sức khỏe thời kì sinh lý. Thực sự xấu hổ, nàng bây giờ lại giống như trở thành học sinh trung học lại một lần nữa học lại giáo dục sức khỏe.

“Đừng ròi, phía trên có nói ăn sôcôla tâm tình nhất định tốt, cảm xúc sẽ tốt theo, tình hình thân thể cũng trở nên thoải mái, vừa vặn lần này tôi từ Mỹ trở về có mua không ít sôcôlaEm chờ tôi một chút.”

Hắn đứng dậy mở hành lý ra, lấy ra một số hộp sôcôla từ bên trong, trở lại ngồi trước mặt nàng, xé gói mở ra, đưa một viên sôcôla đút cho nàng.

Nàng muốn chính mình tự ăn, hắn lại lắc đầu cự tuyệt nàng đánh phải há mồm ăn.

Sôcôla nồng đậm ở trong miệng tan chảy, vị ngọt mang theo một chút đắng, ăn ngon cực kì hơn nữa bọc ở bên trong là nhân hạnh nhân, vị phi thường ngon.

“Ăn ngon sao?”

“Ừm.” Ngon cực kì. Ăn ngon đến nỗi đều muốn làm cho người ta tan chảy theo.

Nàng thần nhiên nở một vòng cung nụ cười mờ nhạt, trong nụ cười còn có then thùng của tiểu nữ nhân, Ngụy Tuyền Triệt nhìn đến giật mình say mê.

“Lại đây ăn một cái.” Hấn lại dứt cho nàng “Gần đây có việc gì xảy ra? Như thế nào không trả lời thư của tôi?”

“Thư?” Miệng nàng chứa đầy sôcôla, lộ ra biểu tình một chút ngạc nhiên.

Hấn đem sôcôla giao cho tay nàng “Tôi có chụp một số bức ảnh, viết tình hình ở Mỹ gần đây của tôi, tất cả đều gửi cho em. Em bao lâu rồi không mở máy tính?” Tiếp theo trong hành lý lấy ra một cuốn sách.

Không xong rồi, không nhớ gì cả. Giống như là sau khi không giao bài tập, nàng liền ít khi chạm vào máy tính của hắn.

“Tiểu thư, em sẽ không nên mỗi lần đến thư phòng đều chỉ vì nằm ở trên ghế ngủ đi?” Hấn thực sự rất ghen tị cái ghế nằm đối với nàng lại quan trọng hơn hết thảy.

Nàng giật mình thức tỉnh “A, đúng rồi ghế nằm của anh...Em hình như đã làm bẩn nó, làm sao bây giờ?”

Cái ghế màu xanh kia là làm bằng chất liệu tơ nhưng không phải dễ dàng tẩy sạch, huống chi còn dính vài vết máu. Nàng quả thật ảo não.

“Chỉ là một cái ghế, em không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý.”

“Nhưng là...”

“Yên tâm, tôi sẽ không nói cho bất kì ai, đây là bí mật của hai người chúng ta.” Hấn đưa ngón tay dựng thẳng đặt lên môi mình, đôi mắt đẹp híp lại, tư thế mê người.

Trong phút chốc, ở trên đùi nàng hạ xuống vài cuốn sách dạy nấu ăn món điểm tâm ngọt.

“Đây là cái gì?”

“Sách dạy nấu ăn món điểm tâm ngọt. Tất cả đều là tôi tự thực hiện một chuyến đi đặc biệt đến từng hiệu sách lớn ở Newyork tìm cho em, các tác giả này hiện là đầu bếp điểm tâm ngọt nổi tiếng nhất. Bất quá nội dung sách dạy nấu ăn được viết bằng tiếng Anh, nhưng một chữ từ vựng tiếng Anh đối với nữ vương điểm tâm ngọt tương lai mà nói hẳn là không phải một chuyện tình khó khăn đi?”

Nàng không thể tin được mở ra tranh sách mới tinh, ảnh chụp mỗi món điểm tâm ngọt hình dạng thoát nhìn vừa tinh xảo vừa dễ thương khiến cho ai cũng cảm thấy ngon miệng, chỉ cần thưởng thức ảnh chụp sẽ khiến người ta không nhìn được tương tượng khi ăn nó vào miệng không biết hương vị có bao nhiêu tuyệt vời.

“Có hứng thú tìm hiểu là tốt rồi, học xong đừng quên làm cho tôi ăn. Tôi trước tiên nói trước, nếu món ăn không có tiêu chuẩn không được phép đưa cho tôi ăn. Tôi không phải thùng rác nhà bếp.”

Lương Tử Bái cảm động đến rơi nước mắt, gất gao ôm lấy sách dạy nấu ăn món điểm tâm ngọt, yêu thích không muốn buông tay.

Đúng rồi, nàng đã quên hỏi hắn “Anh như thế nào lại trở về?”

Nha đầu kia! Hiện tại mới nghĩ đến muốn hỏi vấn đề này?

Hấn đưa tay nhéo lấy vành tay của nàng “Bởi vì tôi là siêu nhân a, nhưng lại có năng lực biết trước. Nếu tôi trong thời gian này không trở lại chỉ sợ bị một cái tiểu cô nương dọa phá hư đến mất máu mà chết.”

Nàng bị hắn chêu chọc về mặt đỏ bừng, vừa tức lại vừa đưa tay chụm cánh tay của hắn.

Hấn thuận thế giữ chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, nhẹ nhàng đem cánh tay hướng đến trong lòng, đem thân hình nhỏ nhắn ôm vào trong ngực, cao giọng nói “Lương Tử Bái, không có gì phải sợ hãi, mặc kệ gặp bất cứ sự tình nào đều có tôi ở đây.”

Nguyên bản đã muốn làm dịu được tiếng khóc, ở trong lòng hắn như vậy nàng lại một lần nữa sống lại, nàng cảm thấy hốc mắt nàng nóng nóng...

Ngụy Tuyền Triệt vòng qua bả vai nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, nghĩ đến Lương Tử Bái của riêng mình bình thường thực kiên cường hôm nay đột nhiên yếu ớt rồi tình rồi mù.

Nàng rất nhớ hắn, thật sự rất nhớ hắn... Vì vậy, sau khi phát hiện tâm ý của chính mình, nàng chỉ có thể vụng trộm thăm mền hắn, không chút nghĩ ngợi đưa tay gất gao bao trụ lấy thân người hắn.

Ngụy Tuyền Triệt sững sờ một chút, này hình như là lần đầu tiên nàng ôm hắn như vậy?

Lòng hắn đang rung động, máu chảy mãnh liệt va chạm vào thành mạch máu, một cỗ tâm trạng vô danh dâng trào đánh sâu vào suy nghĩ của hắn.

“Lương Tử Bái, nếu tôi hiện tại đối với em làm một chuyện, em cũng không được dọa đến sợ hãi?”

“A? Cái gì...” Nàng không nghĩ ngờ ngẩng đầu hỏi.

Một chữ cuối cùng biến mất ở trong miệng hắn.

Nguy Tuyền Triệt rút cuộc kim lòng không được hôn môi nàng.

Mà Lương Tử Bái quả nhiên vẫn là bị dọa đến, ánh mắt mở lớn trừng hắn, hai má hồng đến nỗi muốn nổ mạnh. Tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng đụng chạm, cũng khiến nàng kinh sợ ngay cả một chữ đều không nói ra được.

“Dọa đến?” hắn khàn khàn hỏi.

Hắn thực sự đã muốn kiểm chế bản thân, cũng chỉ có chuồn chuồn nước lướt qua môi nàng một chút mà thôi, còn lại, hắn cái gì cũng chưa làm. Thực sự.

Nàng trừng mắt nhìn chằm chằm hắn trong một thời gian dài, dần dần, chiều rộng đôi mắt trở về như cũ. Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

“Vì sao?” Nàng hỏi rất nhẹ nhàng, ánh mắt còn thực sự.

“Bởi vì thích.” Hắn không chớp mắt một cái bình tĩnh trả lời nàng.

Nàng đỏ rút một hơi, tâm đi theo câu nói khi nãy của hắn...

Thích?

Thích cái gì?

Là thích người như nàng hay vẫn là thích hành động hôn này của nàng?

“....Anh đang theo tôi chơi trò đùa dai sao?” Nếu là như thế, nàng nhất định sẽ khóc hơn nữa còn hội gào khóc.

“Lương Tử Bái đồng học, nhân cách của anh không đáng tin tưởng như vậy sao?”

Nàng không biết cái này quá đột nhiên, cũng khiến cho người ta ngoài ý muốn.

“Trả lời anh! Chán ghét hay là thích?” Hắn từ từ tiến gần đến nàng.

“Cái gì?” Hơi thở của hắn phun trên mặt của nàng làm cho nàng rất khó phân biệt được tình cảm trong lòng.

“Em biết anh đang hỏi cái gì.”

“Anh, anh hiện tại là tam thái tử hiền lành sao?” Khẩn trương làm cho nàng không khỏi lựa chọn từ ngữ nói chuyện.

“Anh không ngại em lấy danh nghĩa tam thái tử trả lời anh.” Hắn nắm cằm dưới của nàng, vô lại cười nói.

Nàng mím môi, gật đầu mà không nói một câu, bị ánh mắt của hắn xem xét đến mắt hờn mắt vía. Cảm giác không được tự nhiên tích lũy đến cực hạn, nàng nhẹn không được đưa đầu lưỡi ra ngoài liếm đôi môi khô.

Ánh mắt bắt đầu mãnh liệt “Lương Tử Bái là em tự tìm lấy.” Hắn cắn răng nói.

Nàng làm sao vậy? Nàng chưa nói cái gì mà? Lương Tử Bái còn không biết chính mình rốt cuộc “tự tìm” cái gì, trước mặt Nguy Tuyền Triệt chào đón không đánh một tiếng liên cúi đầu hôn trụ môi nàng, hại nàng thiếu chút nữa không hấp thở nổi.

“....Ừm, ừm....a.....” Nàng gãy dựa kháng nghị.

Đáng tiếc, tiếng còn chưa có truyền đi ra đều bị hắn nuốt hết vào trong bụng.

Nguy Tuyền Triệt chính là một con thú lòng tham không đáy.

Nàng không rõ đây là tình trạng chóng mặt do thiếu oxy hay vẫn là bị gây ra bởi thời kì sinh lý trưởng thành, khi con thú đang tự nhắm nháp con ngựa là nàng đây, trừ bỏ hô hấp từng ngum từng ngum, Lương Tử Bái căn bản cái gì cũng không làm được.

Nhưng thật ra con thú nuốt lời nói của nàng, ăn đôi môi của nàng, cả người lại có vẻ đầy thoả mãn.

“Bái Bái, từ giờ trở đi, em phải đối với anh phụ trách.”

“A?”

Hiện giờ là cái gì tình hình? Vì sao nàng phải đối với hắn phụ trách? Rõ ràng là hắn hôn nàng a!

Nguy Tuyền Triệt cái tên giáo hoạt này ---

Nhưng là, cổ tình cảm kia ở trong lòng nàng cơ hồ trở nên ngọt ngào không chịu đi ra, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?

Cổ họng Lương Từ Bái thắt chặt lại, tim đập áy náy, người cũng choáng váng vui sướng....

Hiện trường trận đấu tranh giải thể giới trẻ làm món điểm tâm ngọt ở Hungary.

Lương Từ Bái đang chờ kết quả trận đấu công bố, đột nhiên thần kinh trở nên khẩn trương, nàng không nhịn được lặp đi lặp lại hít thở sâu, hai tay không ngừng bám chặt đùi của chính mình, cả người toả ra trạng thái bất an, biểu tình cứng ngắc như thể sẵn sàng nghẹt thở ngắt xi.

Lí Thục Phân cùng nàng tham gia trận đấu ở Hungary chú ý tới nhìn không được đầy đủ, chế nhạo nói: “Uy, bạn học, cậu bình tĩnh một chút được không? Bất quá chính là chờ lãnh thưởng, cậu còn “thất vọng” cái gì? Trận đấu cậu còn không sợ như thế nào lại sợ cái huy chương nho nhỏ như vậy? Lấy không được thì mình giúp cậu lấy.” Dứt lời còn không quên vỗ vỗ bả vai của nàng.

“Khụ khụ....” Lương Từ Bái kho khan vài tiếng.

Chắc chắn, lực cánh tay của bạn học Lí Thục Phân vẫn là mạnh như vậy....Làm bạn học nhiều năm, sớm đã trở thành thói quen, nhưng bị vỗ mạnh như vậy một cái toàn bộ thân người của Lương Từ Bái nhìn không được lung lay một chút.

Mùa hè năm trước, nàng cùng Lí Thục Phân tốt nghiệp trường dạy nghề nấu ăn, nguyên bản tưởng rằng mỗi người sẽ đi một ngả, không nghĩ tới âm dương kém như thế nào lại trở thành đồng nghiệp, cùng nhau làm việc tại một tiệm bánh vừa mới khai trương gần đây.

Ông chủ tiệm bánh là một người thanh niên trẻ tuổi thành thật, lớn hơn các nàng mấy tuổi, Lí Thục Phân vừa xuất hiện liền đem tâm tư đơn thuần đầu óc của ông chủ nhỏ trở nên choáng váng. Lần này Lương Từ Bái có thể đạt được hỗ trợ của ông chủ, đi đến Hungary tham gia cuộc thi món ăn điểm tâm thể giới, như vậy phải tuyệt đối kể công lớn nhất chính là Lí Thục Phân.

Bởi vì nàng nói với ông chủ nhỏ....

“Nếu Bái Bái lấy được huy chương cuộc thi món điểm tâm ngọt, chúng ta liền kết hôn.”

Bởi vì hướng đến những lời này, ông chủ nhỏ hào phóng cho nàng mượn nơi luyện tập, cung cấp nguyên liệu luyện tập, chỉ là lúc trước nguyên liệu luyện tập là sôcôla, Lương Từ Bái liền mượn ông chủ nhỏ ba mươi vạn khối!

Cho nên, nếu không đoạt giải....

Nha, trời ạ, nàng quả thực không dám tưởng tượng.

Đối chiếu với bộ dáng khẩn trương hề hề hiện tại, Lương Từ Bái vừa ở trên đài trở tay nghề làm món điểm tâm ngọt nhưng lại là thể hiện bộ dáng phong độ của một đại tướng.

Tuy rằng không khí lạnh ở Hungary làm cho nàng đột nhiên muốn chảy máu mũi, sợ hãi những người ban tổ chức, nhưng là cô gái nhỏ như nàng vẫy vẫy tay, vẻ mặt không thêm để ý, sau khi trải qua cảm máu đơn giản liền lập tức trấn định tinh thần tiếp tục tham gia cuộc thi trên đài, toàn tâm toàn ý tập trung vào tác phẩm của nàng.

Nàng khẩn trương như vậy, cũng không phải là sợ cái huy chương nho nhỏ kia, nàng chính là sợ chính mình vạn nhất không lấy được giải thưởng sẽ làm nhiều người kì vọng cao vào nàng thất vọng.

Quả nhiên làm điểm tâm ngọt là thời điểm nàng thoải mái nhất, nếu hiện tại trong tay nàng có một khối nguyên liệu sôcôla để làm nàng phân tâm, có lẽ nàng sẽ bớt lo lắng một chút.

A, bắt đầu tuyên bố giải thưởng...

Bên tai vang lên tiếng nói chuyện của người chủ trì đại hội, mỗi một từ nàng đều nghe không vào, công bố theo tứ tự từng chữ cái, nàng nhìn thấy các tuyển thủ đến từ các quốc gia khác đoạt giải vui vẻ hét chói tai cùng hoan hô.

Thứ năm, thứ tư, thứ ba...Ai, xem ra không có hi vọng rồi.

Trong đầu vừa mới hiện lên những chữ như vậy, Lương Từ Bái liền tựa hồ nghe thấy tên tiếng Anh của mình.

Trong nháy mắt đầu nàng liền sụp đổ, ước chừng vài giây sau, cả người giống như bị một cỗ cường lực lớn ném đến không gian ngoài thể giới không trọng lực...

“Đài Loan! Lương Từ Bái, cậu có nghe hay không? Đài Loan a! Cậu đoạt giải rồi! Cậu đứng thứ hai!” Lí Thục Phân ra sức nắm bả vai của nàng, dĩ nhiên hiện ra một trạng thái thất thần biết rõ nàng chưa tỉnh.

Lương Từ Bái không biết chính mình đi lên đài như thế nào, cũng không biết chính mình nhận huy chương như thế nào, vui mừng mà khóc, nàng chỉ cảm thấy một mảnh mờ lung trước mắt.

Nàng cho tới bây giờ không hề nghĩ tới chính mình có thể ra nước ngoài tham gia thi đấu, còn có thể lấy thành tích thứ hai vĩ đại, điều này thật sự quá

tuyệt vời! Thật sự quá tuyệt vời...

Đột nhiên, nàng tươi cười một chút, biểu tình khá giật mình, không thể tin ánh mắt của mình.

Đợi chút...nàng không phải nhìn lầm chứ? Như thế nào nàng lại nhìn thấy Ngụy Tuyền Triệt? Người này không phải ở Đài Loan chuẩn bị tốt nghiệp sao? Chẳng lẽ vì nàng rất tưởng nhớ hắn mà sinh ra ảo giác?

Nhưng là, hình ảnh tươi cười trước mắt lại chân thật như vậy...

Lương Tử Bái ngậy ngốc cầm huy chương tiêu sái bước xuống đài, dường như đang bị thôi miên đi đến trước mặt nam nhân.

“Hô, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đến không kịp rồi.” Ngụy Tuyền Triệt cười nói.

Thời điểm cuộc thi, người này còn ở trên máy bay, vì không muốn kinh động đến người trong nhà, lần này hắn không hề đựng đến máy bay tư nhân trong nhà, mà ngoan ngoãn lên ngồi trên máy bay hàng không bình thường, xuyên qua phương pháp vận chuyển đến Hungary.

Ở trên máy bay một chút, hắn liền gọi điện thoại cho Lí Thục Phân hỏi thăm tình hình mới nhất, nghe nói thời điểm ngay từ đầu cuộc thi Lương Tử Bái đột nhiên chảy máu mũi, lòng hắn nóng như lửa đốt, liền kêu tắc-xi nhanh chóng chạy đến hội trường cuộc thi.

May mắn nàng không có việc gì nhưng còn lấy được huy chương. Ngụy Tuyền Triệt quyền luyện không thôi sờ sờ khuôn mặt phấn nộn của nàng.

Quen thuộc chạm vào má trên khuôn mặt, ánh mắt nàng trở nên thoải mái giống như con mèo nhỏ của hắn.

“Bái Bái, chúc mừng em!” Tiếp theo, hắn cúi đầu hôn trụ nàng.

Ở cổ họng con mèo nhỏ lẩm bầm một tiếng, sau đó lập tức đầu hàng, mềm ngã vào trong ngực hắn.

Ngọt quá....Hắn hôn thật ngọt so với sôcôla còn ngọt hơn...

Lương Tử Bái cảm giác được chính mình xoay tròn, cái loại cảm giác thể giới không trọng lực bắt đầu trở lại.

Bởi vì kinh phí hạn chế, thời gian cuộc thi kết thúc, bọn họ chỉ đi dạo ngắn ngủi một buổi chiều ở Hungary, buổi tối liền hâm hấp nóng vội mang huy chương với chuyến bay đầu tiên tại Frankfurt, lại từ Frankfurt về Đài Loan.

Ngụy Tuyền Triệt nhường chỗ ngồi ở khoang hạng nhất, Lí Thục Phân mừng rỡ không đi quấy rầy cặp tình nhân này, làm cho bọn họ hai người hưởng thụ thoải mái ở khoang hạng ba này!

Ở trên chỗ ngồi, Lương Tử Bái cầm quyền sở nhỏ cùng với bút, chuyên tâm vào phân tích số lượng món quà mua vào buổi chiều “Gia gia, Lương thăm, Trần thúc, Hiều Quyên tỷ tỷ, quần gia thúc thúc, đại ca A Trung...”Sau khi xác nhận không có thiếu sót, thế này nàng mới cảm thấy nỡ thả thu hồi quyền sở tay.

“Xác nhận tốt rồi?”

“Vâng, mọi người đều có quà.” Lần này ra nước ngoài thi đấu, mọi người đều chúc phúc cho nàng, món quà là đại biểu cho lòng cảm kích nho nhỏ của nàng. Đương nhiên, gia gia khẳng định là tuyệt nhất, đặc biệt nhất.

Ngụy Tuyền Triệt gắt gao nắm lấy tay nàng...

Kì thật, hắn có một chuyện quan trọng muốn nói với nàng.

“Bái Bái.”

“Dạ?” Sau khi thả lỏng, dựa vào bờ vai hắn, lắng nghe hơi thở của hắn, cả người nàng có điểm buồn ngủ -- đều là hắn, nuôi dưỡng nàng ngủ thấy hương vị trên người hắn, cả người bắt đầu có thói quen lờn biếng không suy nghĩ.

“Anh quyết định ra nước ngoài học.”

“A?” Nàng đột nhiên trừng lớn ánh mắt, ở bên người hắn đứng dậy.

Hắn kéo nàng xuống, làm cho nàng tiếp tục dựa vào vai hắn “Gần đây mới quyết định.”

Kì thật cha mẹ đối với hắn biểu hiện mong đợi cùng nguyện vọng của bọn họ, họ luôn cảm thấy đứa nhỏ vĩ đại như vậy, Ngụy gia lại giàu có như vậy, thân là người nổi nghiệp duy nhất, hắn làm sao có thể không ra nước ngoài học tập?

Tuy rằng mỗi chương trình học hằng năm hắn sớm học tập, nhưng trưởng bối nghĩ rằng một số bằng cấp giáo dục cần được thoả mãn cho nên hắn đáp ứng.

“Em hiện tại là một nữ vương của một thế hệ mới điểm tâm ngọt, anh cũng muốn cố gắng, ít nhất cũng phải đạt được thạc sĩ mới được đi?” Hắn bóp nhẹ

chóp mũi nàng, trêu chọc nàng.

Nhưng nàng lại không thể trở nên vui vẻ bởi vì bọn họ sẽ chia tay.

“.....Sẽ đi thật lâu sao?”

“Một năm.” Bởi vì hắn không nghĩ cùng nàng tách xa lâu như vậy, cho nên hắn mới lựa chọn chế độ giáo dục ở nước Anh, một năm sau lấy được học vị thạc sĩ trở về Đài Loan.

Lương Tử Bái cũng biết chuyện tình này không có biện pháp, nàng không thể ích kỉ ngăn cản bước chân của hắn, hắn là người nói nghiệp của Ngụy gia, có đường đi hắn nên đi. Hơn nữa, chính là một năm mà thôi, cho dù sẽ rất tưởng nhớ, nàng cũng sẽ vì hắn nhẫn nại.

“Được rồi, liền một năm, nếu một năm sau anh không trở lại, em sẽ không để ý đến anh!”

“Anh biết.”

Nàng bay vào trong lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, hốc mắt nhịn không được nóng rức, không muốn cho nước mắt rơi xuống.

Hai mươi tuổi năm ấy, Lương Tử Bái đạt được thành tích đứng thứ hai ở cuộc thi làm món điểm tâm ngọt, cũng là vào mùa hè năm đó, Ngụy Tuyền Triệt một mình đến nước Anh du học.

Rõ ràng mùa đông còn chưa có bắt đầu, Lương Tử Bái đã muốn nhìn thấy trước: đây sẽ là một mùa đông rét lạnh.

Từ lúc mười lăm tuổi bọn họ đã gặp nhau, chưa từng tách xa lâu như vậy, cho dù nghỉ đông hay nghỉ hè Ngụy Tuyền Triệt đều đến nước ngoài học, lâu thì nửa tháng, ngắn thì chỉ một hai tuần, muốn thông qua một năm vững chắc như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng nàng nhất định sẽ nhẫn nại, vì hắn mà nhẫn nại.

Bởi vì nàng phát hiện, so với tưởng tượng của chính mình, nàng còn muốn thương hắn hơn...

Buổi tối tám giờ, Lương Tử Bái ngồi ở máy tính trước bàn ăn bữa tối.

Từ khi rời khỏi trường học, sau khi ra công tác xã hội, nàng liền rời khỏi cuộc sống của nàng cùng gia gia ở phòng nhỏ, chỉ khi có kì nghỉ mới trở về Ngụy gia thăm hỏi gia gia đang làm việc ở Ngụy gia.

Dù sao nàng cũng đã lớn lên, nên học tập tự độc lập, không thể luôn dựa vào Ngụy gia. Hơn nữa, nàng không phải người làm việc của Ngụy gia, tiếp tục ở lại nơi đó không phải ý tứ tốt, sau khi nàng cùng gia gia thảo luận, gia gia cũng ủng hộ quyết định chuyển ra ngoài của nàng.

Nàng hi vọng vài năm tiếp theo, chờ cho kinh tế ổn định, nàng có thể cùng gia gia sống chung, để cho nàng chăm sóc gia gia, gia gia có thể không cần lại vất vả như vậy. Dù sao người làm vườn cũng là một công việc cần phải có thể lực, mà gia gia tuổi ngày càng lớn, nàng thật sự không thể chịu gia gia vất vả như vậy.

Bất quá, Ngụy Tuyền Triệt có thể khó chịu.

Nghe được nàng muốn chuyển ra ngoài, hắn yên lặng nhiều năm trở thành thiếu gia không hề gây loạn nhưng bây giờ tính tình lại bắt đầu tái phát, bá đạo đưa cho nàng hai lựa chọn...

Hoặc là, ngoan ngoãn chuyển vào căn hộ ở thành phố mà lúc trước ông bà nội của hắn cho.

Hoặc là, làm cho Trần thúc mỗi ngày đưa nàng đi làm.

Nhưng mà làm ơn...nàng cũng không phải là người Ngụy gia a, dựa vào cái gì khiến cho Trần thúc mỗi ngày lái xe đưa nàng đi làm?

Nhưng hắn nói cái gì cũng không nhượng bộ, cố chấp vô cùng, nói cái gì nàng một mình thuê phòng bên ngoài rất nguy hiểm, chỉ chuyển đến nơi mà hắn chỉ định mới có thể yên tâm. Cuối cùng không lay chuyển được hắn, nàng đành phải khuất phục, ngoan ngoãn vào ở nơi lão đại hắn chỉ định.

Trước khi ra nước ngoài, chỉ cần không có sự tình gì, hắn sẽ tới nơi này, lại muốn cùng nàng cùng nhau ăn cơm, mỗi lần đến buổi tối, nàng lúc nào cũng phải đợi nửa ngày mới có thể đem hắn chạy về Ngụy gia trên núi.

Hiện tại không cần chạy, hắn bây giờ ở nước Anh xa xôi, nàng chỉ có thể xuyên qua chat webcam trên máy tính giải bỏ tương tư.

Tóc của hắn hình như có điểm dài, khuôn mặt có vẻ gầy....

“Mấy giờ?” hắn bây giờ đang hỏi thời gian ở Đài Loan.

“Hơn tám giờ.”

“Như thế nào dùng bữa tối trễ như vậy? Lương Tử Bái, em là đòi nợ sao?” Hắn đột nhiên từ quyền sách ngừng đầu lên, liếc mắt cảnh cáo nàng.

Nàng nhieu mày bữu môi.

Thật là một cái quý bá đạo! Ngay cả khi đi nước Anh còn bá đạo như vậy, thời gian ăn cơm cũng muốn quần đông quần tây.

Cần thận suy nghĩ lại, hẳn thật sự kiểm soát nàng bất kể là nhà ở, ăn, ngủ, nghỉ, mặc kệ là cái gì nguyên nhân, chỉ cần lão đại hẳn xem không vừa mắt, hẳn sẽ quần.

Còn nhớ rõ vài năm trước ngày khai giảng đầu tiên trường học nấu ăn, hẳn nhìn đồng phục hoàn toàn mới tinh của nàng, dường như đôi lông mày của hẳn nhanh chóng chau lại.

Kì quái, bất quá chính là đồng phục thôi...

“Như thế nào vậy lại ngần? Cổ áo vì sao lại thấp như vậy? Vật liệu này có thể hay không rất mỏng?”

“Ngụy Tuyên Triệt, em là nữ sinh viên của thế kỉ hai mươi mốt, anh sẽ không nghĩ muốn em mặc áo khoác dài đi học chứ?” Váy ngần là vì chân nàng dài, cổ áo thấp là áo giác của hẳn, vật liệu may mặc mỏng là vì mùa hè có vẻ mát mẻ.

Kết quả là, lão đại hẳn dám đem lần váy của nàng dài thêm mấy tấc, ở cổ áo may thêm chân đường viền cho kín đáo, đồng phục bên trong cũng bỏ thêm quần áo trong, thế này không dài dòng mới lạ.

Kết quả mùa hè hàng năm, nàng nhanh chóng bị kiện quần áo bên trong làm nóng chết!

Đúng rồi, hẳn cũng quần tư thế ngồi xe của nàng, nói cái gì ngồi hai chân hai bên không tao nhã, thế nào cũng phải muốn nàng ngồi bên sườn.

Trừ lần đó ra còn rất nhiều, từ cách ngồi, tư thế đi đường, phong cách mái tóc, tốc độ nói chuyện, cho tới thói quen ăn uống, mặc quần áo phong cách...Chỉ cần không vừa lòng ánh mắt hẳn, hẳn tuyệt đối không bỏ qua.

Quần quần, ai ngờ nhiều năm như vậy, nàng cư nhiên bị hẳn quản trở thành thói quen, tuy rằng thỉnh thoảng cũng oán giận một chút nhưng trong lòng vẫn thực ngọt ngào.

Nhìn xem, hiện tại bị hẳn cảnh cáo như vậy, nàng không chỉ cư xử tốt như con mèo nhỏ mà ngay cả cổ họng không dám hó hé một tiếng.

Ai, nàng chính là bởi vì muốn cùng hẳn ăn cơm...

“Gần đây có việc gì bận rộn không?” Hẳn hỏi.

“Bạn muốn chết. Có lẽ bởi vì sắp tới lễ Giáng Sinh, đơn đặt hàng nhiều hơn so với bình thường, em chỉ phụ trách bộ phận món điểm tâm ngọt đều bận đến nỗi không có thời gian ăn cơm.”

“Như thế nào không kêu vài người giúp?”

“Không có biện pháp, mọi người đều chỉ định em...”

Hắn ngừng đầu, lộ ra một chút cười yếu ớt “Bái Bái của anh hiện tại là nữ vương điểm tâm ngọt nổi tiếng. Đúng rồi, nhớ rõ yêu cầu lão công của Lí Thực Phân tăng lương, đỡ cho bọn họ áp bức em.” Nàng vất vả như vậy, tăng lương là chuyện hợp tình hợp lý.

“Yên tâm, Thực Phân thực sự chiều cố em, nàng có công lớn thay em tranh thủ quyền tự chủ tác phẩm, mặc kệ em nghĩ ra sản phẩm mới gì, ông chủ nhỏ vĩnh viễn chỉ có thể gật đầu.”

“Được, vậy là tốt rồi. Gần đây tuyết bắt đầu rơi ở Luân Đôn, muốn hay không đón Giáng Sinh ở Anh, bằng không sang năm anh mới trở về Đài Loan được, em không có cơ hội khác đâu!”

“Nhưng là người ta không muốn rời nhà...” Nàng bắt đầu ai oán.

Biểu tình gãy dựa của nàng chọc cười hẳn, một cổ ý niệm muốn hôn môi nàng xuất hiện trong đầu hẳn trở nên mãnh liệt “Có nhớ anh hay không?” Hẳn khàn khàn hỏi.

Nàng dùng sức gật đầu “Rất nhớ, rất nhớ.”

“Anh cũng vậy. Rất muốn sờ vào mặt của em” Hẳn kim lòng không được đưa tay về màn ảnh trước mặt, chạm vào nàng ở bên trong.

Ai, không có cảm giác mềm mại... Đáng giận! Thật sự là tra tấn người...

Đột nhiên, Ngụy Tuyên Triệt nhìn đến bó hoa hồng phía sau nàng.

“Đó là cái gì?”

“Cái gì là cái gì?” Nàng khó hiểu.

“Hoa hồng, ai đưa?” Hấn thanh âm chặt chẽ, không còn giống phía trước nhả thoải mái.

“Đồng nghiệp đưa, trước tiên là nói trước nha, em cùng hấn chỉ là đồng nghiệp thôi.”

“Nếu chỉ là đồng nghiệp, hấn vì sao lại đưa hoa hồng cho em? Nói mau, hấn có phải hay không đang theo đuổi em?” Hấn mang theo tức giận hỏi.

“Không thể nào, em cũng không phải là đại mỹ nữ. Hấn hấn là cảm kích em ngày đó giúp hấn lãng mềm bột.”

“Em không phải chỉ phụ trách bộ phận món điểm tâm ngọt sao? Lão công của Lí Thực Phấn làm sao có thể áp bức em như vậy? Thật sự là một cái vương bát đần!” Hấn mau chóng điên tức nói.

“Anh bình tĩnh một chút, trước hết nghe em nói đã. Hôm đó ông chủ nhỏ bị cảm mạo, anh ấy không thể mang theo vi khuẩn bên người đi làm bánh đi? Hơn nữa đồng nghiệp kia là mới tới, rất nhiều việc không có quen thuộc, nhưng những đầu bếp khác đều có chuyện tình của riêng mình, em lại vừa vận rảnh a cho nên em liền thuận tay giúp hấn lãng bột một chút.”

Ngụy Tuyền Triệt vẫn là khó chịu, hơn nữa trực giác nam nhân nói cho hấn biết, sự tình không phải đơn giản như vậy!

Lương Tử Bái không hề biết, đối với thứ thuộc về chính mình nam nhân tuyệt đối không cho phép người khác mơ ước, nghiêm trọng xâm phạm đến quyền sở hữu của hấn.

Cho dù là cảm kích, vì sao cố tình đưa hoa hồng nhưng lại là hoa hồng đỏ kiều điểm ướt át? Nếu cái này gọi là cảm kích, đầu của Ngụy Tuyền Triệt hấn liền cho mọi người chặt làm ghế ngồi.

“Anh không cần tức giận, em sẽ mang nó bỏ xuống. Anh không thích em cũng không cần.” Nàng vội vàng trấn an nói.

Hấn lửa giận cuối cùng thoáng bình phục một chút.

Đáng giận! Trước kia khi hấn ở bên người nàng, căn bản không ai dám tới gần nàng một bước, càng đừng nói là đưa hoa. Như thế nào hấn mới ra nước ngoài mấy tháng, hoa hồng đỏ liền xuất hiện ở nhà!

Tâm tình Ngụy Tuyền Triệt bị phá hư hết.

Hấn ói ra một mồm đầy khí, nhìn thời gian nói: “Anh muốn đi học rồi, mấy ngày gần nay có vài bản báo cáo cần đuổi kịp, nếu anh không đăng nhập em cũng đừng chờ anh. Nhớ rõ lời anh ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, biết không?”

“Biết rồi.”

“Tạm biệt.” Hấn vội hôn một ngụm ở trước màn hình, chợt tắt đi chat webcam.

Lần này, Lương Tử Bái nhìn màn ảnh đen nghìn nghịt, cảm thấy trong lòng buồn bã không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Dường Thê Bảy Năm Suyt Thát Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngày lễ Giáng Sinh chết tiệt này!

Mỗi năm có một ngày lễ Giáng Sinh, năm nay cư nhiên trùng ngay kì nghỉ ngơi cuối tuần, trên đường lớn người kín hết chỗ, cửa hàng đông đúc như lễ hội, trong suốt tuần qua, Lương Tử Bái đều ở tại phòng bếp vội vàng chế tác đồ ngọt lễ Giáng Sinh có giới hạn, thường thường sau khi bánh được đưa ra, người tiêu thụ điên cuồng xông lên giành lấy, số lượng trong nháy mắt tăng vọt.

Nàng cảm thấy chính mình giống như người không ngừng đẩy các tảng đá lớn trong thần thoại Hy Lạp, mỗi ngày đều phải chế tác đồ ngọt với số lượng ngày càng tăng không ngừng lặp đi lặp lại.

Mau một chết...

Bất quá, ở đó một chết như vậy cũng tốt, nàng đỡ phải khi rảnh rồi lại nhớ đến người yêu ở nước ngoài, trong lòng sẽ cảm thấy cô đơn.

“Đi, Từ Bái, mọi người cùng nhau đi chơi cả đêm đi! Dù sao ngày mai cửa hàng cũng nghỉ, không có chuyện gì đâu.”

“Không được đâu, các cậu cứ đi chơi vui vẻ đi.” Nàng khéo léo từ chối lời mời đi chơi của đồng nghiệp.

“A, Từ Bái, nhiều người đi mới náo nhiệt.”

“Được rồi được rồi, Bái Bái nghĩ không muốn đi thì không nên miễn cưỡng nàng.” Lí Thục Phân ở trước mặt mọi người nói, không muốn Lương Từ Bái phải khó xử, cười mờ ám đối với nàng, nháy mắt vài cái rồi nói: “Mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lương Từ Bái buồn bực không thôi nhìn nàng. Tuy rằng quen biết nhiều năm như vậy nhưng thời điểm Lí Thục Phân phản ứng, nàng thật sự xem không hiểu.

“Mắt của cậu không thoải mái à?”

“Bụng của mình mới không thoải mái!” Haizz, xem ra ám chỉ xem không hiểu, “Đi mau đi, mình sắp chết đói rồi, cậu mau chạy nhanh về nhà cho mình đi đỡ phải chướng mắt.” Kẻ ngốc vẫn chính là kẻ ngốc.

Lương Từ Bái thực sự không hiểu Lí Thục Phân, tiếp theo bà vai mang theo chiếc túi nhanh chóng rời đi. Hiện tại nàng thầm nghĩ mau mau về đến nhà, tắm rửa bằng nước ấm sau đó lẳng lặng nằm trên giường suy nghĩ về người nào đó.

Từ ngày đó ngăn ngừa chat webcam trở về sau, nàng cũng chưa thấy qua Ngụy Tuyên Triệt không biết hẳn thật sự bận rộn nhiều công việc không có thời gian để ý đến nàng hay vẫn là đang tức giận.

Nàng không phải là cô ý muốn suy nghĩ miên mang, thật sự là không khí kết thúc buổi chat webcam ngày đó quả thật không được tốt lắm, cho nên hẳn mới có thể cho rằng như vậy.

Hiện tại thời gian ở nước Anh chắc là buổi chiều, không biết hẳn có ở kí túc xá hay không?

Lương Từ Bái muốn thử thời vận chân bước nhanh hơn, tốc độ về nhà nhanh hơn, tiến vào trong phòng liền khẩn cấp mở máy tính.

“A, không có online nha?”

Nàng đơn giản đưa chân lên ghế ngồi, đầu gối vây quanh chính mình, ngây ngốc chờ đợi hơn nửa tiếng.

“Quên đi, hẳn cũng đã nói gần đây công việc bận rộn cũng đừng quấy rầy hẳn.” Đợi hẳn đăng nhập không được, nàng rầu rĩ thở ra một hơi, kéo túi trở về phòng, cảm thấy mệt rã rời cởi sạch quần áo trên người mình bước vào phòng tắm rửa.

Sau khi thân thể được thả lỏng bằng cách tắm rửa bằng nước ấm, nàng có cảm giác giống như hơi đói. Nàng cột nút áo choàng tắm lại sau đó từ phòng tắm đi đến nhà bếp, muốn làm cái gì đó cho chính mình ăn.

Đột nhiên, nàng mơ hồ nghe được vài âm thanh bất thường, bản năng dừng lại động tác.

Thanh âm hình như là cửa ra vào phía trước truyền đến. Nàng vội vàng đóng cửa tủ lạnh lại, trở về phòng lấy ra cây gậy đánh bóng bằng gỗ mà Ngụy Tuyên Triệt trước khi ra nước ngoài chuẩn bị cho nàng, sau đó bước chân rón rén đi đến cửa ra vào.

Trời ạ! Cứ nhiên có người dám mở cửa nhà nàng!?

Nhịp tim Lương Từ Bái bắt đầu tăng tốc, vài giây tiếp theo, nàng liền thấy cửa bị mở ra tiếp theo đẩy vào...

“A!” Nàng quát to một tiếng đồng thời cây gậy đánh bóng trong tay không chút nghĩ ngợi đập xuống.

“Bái Bái, mau dừng lại...”

Nhưng Lương Từ Bái không kịp thu tay lại, cây gậy bay ra phía trước nhưng may mà nó gặp phải cái bắt tay trên cửa, sau đó được để xuống đất phát ra dư vị tiếng vang “thùng thùng thùng”.

Nàng ghen hờn trần trối nhìn nam nhân trước mặt...

“Là anh.” Ngụy Tuyên Triệt lộ ra một chút bất đắc dĩ tự giễu cười khổ.

May mắn mà thần kinh vận động của hẳn tốt lắm, đúng lúc công kích kịp thời bằng không đã trúng một đòn của nàng, hẳn không vào bệnh viện mới là lạ.

“Anh, anh, anh như thế nào trở lại?” Hốc mắt Lương Từ Bái đỏ lên, vài giây tiếp theo, nàng bỗng nhiên vươn ra hai tay tiến lên, ôm chặt lấy hẳn.

Nha, sức lực thật là mạnh... Ngụy Tuyên Triệt suýt nữa không khỏi rung động bởi lực đạo của nàng, ngực bị nàng đâm vào nên cảm thấy khá đau, may mắn là cái đau này tuyệt đối là ngọt ngào.

“Con gấu túi này, em có muốn buông ra hay không?”

“Không muốn, không muốn....” Lương Từ Bái chỉ sợ đây là ảo giác, một khi buông hân ra sẽ không thấy hân đâu.

Được rồi, không muốn buông thì không buông. Ngụy Tuyền Triệt nhận thức, cũng may hành lí chỉ là một cái ba lô mà thôi.

Hân nghiêng người ôm thân nàng, một chân suất khí đá cửa ra, hai chân đá văng chiếc giày Oxford ở dưới, tiêu sái đi nhanh vào nhà sau đó hướng đến ghế sofa ở phòng khách ngồi xuống, ghế sofa chịu sức nặng của hai người.

Hô, vẫn là ghế sofa trong nhà thoải mái hơn, ngồi ghế dựa trên máy bay không tốt như vậy.

Và hiện tại, hân phải xử lí một chút con mèo nhỏ đáng yêu đang khóc vì vui mừng nằm ở trong lòng mình.

“Bái Bái, thấy anh ở gần đậm xa xôi từ nước Anh trở về đây, em không phải hân là ngược mặt lên cho anh nhìn em sao?”

Nhưng là nàng đang khóc, bộ dạng thật xấu xí a...

Nàng kháng cự, mặt vẫn chôn trong lòng của hân.

“Em không ngược mặt lên anh làm sao hôn em đây? Em có biết hay không anh trên đường đều suy nghĩ, nếu sớm thấy em từng bước, anh có thể thật thật hôn em, không bao giờ nữa dùng miệng ấm áp của anh dán lên màn hình lạnh như băng.”

“Anh chưa nói anh sẽ trở về.” Nàng lau nước mắt, uỷ khuất nói.

Nếu nói thì không còn là kinh hi rồi. Hơn nữa, hân có thể không trở về sao? Hân mới rời đi không bao lâu, cư nhiên sau lưng còn có người tặng hoa hồng cho nàng? Hơn nữa khi hân gọi điện thoại cho cơ sở ngầm tìm hiểu chân tướng sự việc, nữ nhân Lí Thực Phần kia lại ăn nói sinh động như thật, như thế nào hân có thể chịu làm không khí?

Nếu hân không trở về bảo vệ chủ quyền, chờ đến ngày đó lấy được học vị, chỉ sợ lão bà của hân cũng chạy đi mất!

Ngụy Tuyền Triệt đang muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để nói bao lời thương nhớ nàng, ngay chằng lúc này, bụng của người nào phi thường phá hoại cảm xúc phát ra âm thanh đói bụng, cô lổ cô lổ....

Bầu không khí lãng mạn biến mất, hân nheo ánh mắt lại, hiện ra nụ cười tình quái, dùng tiếng nói mềm nhẹ trầm thấp dán vào bên tai nàng hỏi: “Lương Từ Bái, em lại không nghe lời anh ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, phải không?” Vừa dứt lời, còn không quên hướng lỗ tai mẫn cảm của nàng dâng tặng thối một hơi miễn phí.

Sợ hãi! Nguyên lai rống to, kêu to không phải là việc khủng bố nhất, chân chính lợi hại là cái này - vừa ôn nhu vừa mang theo sát khí chưa từng có làm cho người ta sợ hãi.

Lương Từ Bái chợt dạ lui cổ lại, không được cười gượng: “Hắc hắc,...”

“Anh sẽ đòi nợ hôn sau, anh đi thay quần áo đây, anh cũng đói bụng rồi.” Hân sờ sờ cái bụng trống rỗng của mình nói.

Hậu ~ vậy mà còn nói nàng không ăn cơm đúng giờ, chính hân không phải là giống nhau sao? Haizz, tại sao lại quy định châu quan phóng hoá lại không cho dân chúng đốt đèn. Ngụy Tuyền Triệt căn bản là một ông quan tà ác!

Nhưng...nàng lại chính là yêu ông quan tà ác này.

Sau khi thưởng thức bánh gạo Hân Quốc cùng với bánh mật, bụng cảm thấy vô cùng ấm áp, tuyệt quá a!

Bởi vì vội vàng trở về, Ngụy Tuyền Triệt chỉ kịp cầm lấy một bộ quần áo bỏ vào trong túi, bỏ chạy đi đập máy bay.

Trong nhà khăn mặt có, chính là thiếu bàn chải đánh răng cùng với dao cạo râu, khó có được cơ hội sắm vai sẵn sàng, bạn gái nhỏ Lương Từ Bái nhảy nhót chạy đến cửa hàng tiện lợi để mua bàn chải đánh răng cùng dao cạo râu mới.

Nhưng sau khi được một đoạn đường, nàng bỗng nhiên lại kêu to: “A, quên mua một thứ rồi!”

“Cái gì?” Hân mở túi nhựa ra xem. Có bàn chải đánh răng, dao cạo râu cũng có, rốt cuộc là thiếu cái gì?

Nàng tính trẻ con hé miệng cười cười, ánh mắt lóe hào quang “Ồ chỗ này chờ em một chút, em lập tức trở về ngay.”

“Anh đi cùng với em.”

“Không cần! Anh ở chỗ này chờ em một chút là được rồi.” Nàng vẫy vẫy tay, không cho hân đi cùng, xoay người chạy thùng thùng thùng trở lại cửa hàng tiện lợi vừa mới mua bàn chải đánh răng kia.

“Thật không biết nha đầu kia đang làm cái quỷ gì đây?” Hân cười cười đứng chờ nàng ở phía trước cửa hàng.

Một lát sau, nàng một đường chạy trở về, giống như một đứa nhỏ buống binh nhảy ra trước mặt hắn, sau đó vịn phần vui vẻ lấy trong túi ra hai cây kẹo mút vị hoa quả...

“Đây nè, kẹo mút hoa quả!”

Nàng vui vẻ mở giấy gói ra, khần cấp đưa cây kẹo mút vị nho vào trong miệng hắn, cây kẹo thứ hai vị dâu tây đưa đến trong miệng mình.

Hắn nhíu mi, “Em đừng nói với anh đây là lễ vật ngàn dặm xa xôi trở về của anh đó chứ?..”

“Hậu, em đều cho anh ăn kẹo mút rồi, như thế nào miệng lại còn không có ngọt như vậy?” Nàng chu miệng tà nghệ liếc mắt nhìn hắn một cái, còn buống binh xoa bóp hai má của hắn.

Không ngọt? Ai nói? Hắn chỉ kém không bị kẹo mút trong miệng làm ngọt đến chết.

“Em làm sao không biết ngọt? Không tin em ném thử xem?”

Hắn đem miệng mình đưa đến trước mặt nàng, vui vẻ hé miệng ra, miệng hắn nhô ra rất giống con bạch tuộc vừa mới tái thể, chọc nàng buồn cười, vừa cười vừa né tránh miệng của hắn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu to.

“Ha ha...A...tránh ra....Anh thật chán ghét! Ngụy Tuyên Triệt, tốt lắm nha, em biết miệng anh ngọt rồi, như vậy có thể đi?” Nàng vừa cười không quên cầu xin tha thứ.

“Không thể.” Mãnh liệt cự tuyệt loại câu trả lời này.

“Bằng không anh muốn như thế nào?”

Hắn cũng thực sáng khoái, tự đưa tay chỉ môi của mình.

Hai má nàng phỉm nóng, đưa mắt nhìn xung quanh một chút, thừa dịp bốn bề vắng lặng bay nhanh đến hôn hắn một ngụm “Ừm, quả nhiên thật ngọt.”

“Thật sự? Như thế nào anh lại cảm thấy miệng của em không ngọt? Lại đây, anh ném thử.”

Thử? Thử cái đầu anh!

Ngụy Tuyên Triệt bắt đầu tiến lại gần, Lương Tử Bái nhanh tay lẹ mắt lấy ra kẹo mút nằm trong miệng của mình, vốn muốn đưa vào miệng hắn cách ba tấc làm cho hắn ăn một cái, không nghĩ tới một cái trượt tay, kẹo mút cứ nhiên liền như vậy đưa vào lỗ mũi hắn...

“A...” Mồm há hốc.

Ngụy Tuyên Triệt đưa hai tròng mắt hép lại thành một đường nhỏ nguy hiểm, ánh mắt tràn ngập sát khí trừng mắt nhìn đầu sỏ gây ra, lời nói cảnh báo khó khăn từ trong miệng phun ra.

“Lương Tử Bái!”

Lương Tử Bái ném chứng cứ xuống, không nói hai lời liền một trận điên cuồng chạy đi.

“Đứng lại! Em đứng lại cho anh! Lương Tử Bái, anh gọi em đứng lại, em có nghe hay không?”

Đương nhiên là nàng nghe được, nhưng chỉ có đưa ngốc mới đứng lại.

Lương Tử Bái cũng không có quay đầu lại, một đường chạy như điên trở về căn hộ, bởi vì sợ bị hắn bắt quả tang từ hình ngay tại chỗ, ngay cả thang máy nàng cũng không dám sử dụng, sức khoẻ thân thể cực hạn, một tiếng trống làm cho tinh thần nàng hăng hái hơn liền đi thẳng trở về lầu 12.

Cửa vừa mới mở ra, hai chân nàng như nhũn ra, bắt đầu thờ hồng hộc, lập tức ngã xuống ngồi dưới sàn.

Siêu ngu ngốc...Nhưng là chỉ cần nghĩ đến hình ảnh nàng vừa mới đưa kẹo mút vào mũi Ngụy Tuyên Triệt, nàng liền nhịn không được khanh khách cười, cười đến ứa ra nước mắt.

Không khác biệt nửa phần, Ngụy Tuyên Triệt cũng đuổi trở về, giống nàng vào trước cửa liền xụi lơ ngồi dưới đất, thờ hồn hèn ngay nửa câu cũng mắng không được.

Sau một hồi...

“Em bị bệnh à? Tại sao lại bỏ chạy vậy?” Hại hắn cũng đi theo nàng chạy đến mười hai tầng lầu.

“Ai bảo anh đuổi theo?” Nàng cũng thực uỷ khuất a.

“Em chạy đương nhiên anh phải đuổi theo.” Hắn tức giận cãi lại.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đối phương thật ngu ngốc, chính mình còn ngu hơn, tóm lại cả hai đều là kẻ ngốc.

“Thật là đáng tiếc....” Lương Từ Bái tiếc nuối nhìn cây kẹo mút trong miệng hắn nói. Kẹo mút của nàng chỉ mới ngậm được mấy phút, kết quả là vừa mới bị hắn doạ nên vứt đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thát Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Vào thứ sáu, Ngụy Tuyền Triệt vừa chấm dứt chuyến đi công tác bốn ngày ở Châu Âu, vừa mới trở lại biên giới, ngay lập tức vào công ty mở vài cuộc họp hội nghị quan trọng.

Hắn năm nay hai mươi lăm tuổi, sau khi ra sức học hành tốt nghiệp đại học lấy được học vị thạc sĩ, sau khi trở về nước, lập tức trở thành người nối nghiệp chính thức của tập đoàn Ngụy Thị, trở thành phó tổng điều hành trẻ tuổi nhất của tập đoàn.

Mặc dù trước đây, hắn sớm đã bắt đầu tiếp xúc với công việc của công ty, nhưng lúc ấy vẫn chưa có danh hiệu chính thức, chính là lấy thân phận trợ lý đặc biệt đi theo bên người thư kí làm việc thực tập, cho nên lần này biểu hiện tiến vào hệ thống sự nghiệp của tập đoàn, đều phá lệ hấp dẫn chú ý của mọi người.

Không hổ danh là người nối nghiệp từ nhỏ được bồi dưỡng giáo dục tinh anh, Ngụy Tuyền Triệt vừa mới bước vào liền khiến cho ngành buôn bán của tập đoàn rực rỡ hẳn lên. Cuối năm ngoái, tình trạng tập đoàn thực hiện toàn bộ tỉ lệ một trăm phần trăm, mà lúc ấy hắn chỉ mới tiến vào tập đoàn không quá ba tháng.

Thành tích như thế, làm cho cả nhóm trưởng bối đối với rất nghi ngờ không thừa nhận cũng không được, tiểu tử này quả thật có chút tài năng.

“...Được rồi, tôi đã biết, chuyện này chúng ta cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ cho người mau chóng đem bán hợp đồng qua. Ưông tổng, cảm ơn ông.”
Tắt điện thoại, Ngụy Tuyền Triệt lập tức đưa văn kiện cho thư kí “Trần thư kí, hợp đồng với Khải Phong mau chóng chuẩn bị, nếu không có vấn đề gì, tuần sau liền chuẩn bị kí hợp đồng.”

“Dạ, phó tổng.”

Ngụy Tuyền Triệt cũng không có ngần đầu lên, liền phân phó tiếp tục tiêu hóa chồng chất công việc mấy ngày qua, hiệu suất được tăng cao, làm cho Trần thư kí ở một bên nhìn không được phải lạy xuống thờ kính hắn.

Trời ạ, thể lực phó tổng như thế nào lại tốt như vậy? Sau khi đi công tác bốn ngày trở về, hắn hồn nhiên như không có vấn đề gì, cả người còn thần thanh khí爽, thậm chí tinh thần hưng phấn mờ vài cuộc hội nghị, hiện tại lại xem xét tài liệu? Thật là làm cho người ta há hốc mồm.

Vài đồng nghiệp cùng đi công tác với hắn, buổi chiều đầu giả bộ xin về nhà sớm nghỉ ngơi, chỉ có một mình phó tổng ở nơi này làm việc.

Nhưng sự nghiệp chỉ là nhất thời, sức khỏe mới là lâu dài, thân là một thư kí tốt, hắn hẳn là phải nhắc nhở phó tổng nghỉ ngơi mới phải.

“Phó tổng, ngài có phải hay không hôm nay hẳn là về nhà nghỉ sớm một chút?”

“Chờ tôi xem hết tài liệu đã. Giúp tôi lấy một ly cà phê.”

“...Phó tổng, thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn.”

Ngụy Tuyền Triệt dừng động tác lại xem xét tài liệu, ngẩng đầu nhìn thư kí liếc mắt một cái, biểu tình ngày thường nghiêm túc đột nhiên mỉm cười.

Tinh thần Trần thư kí bỗng nhiên có một trận sợ hãi, bất an nói: “Thật có lỗi, tôi chỉ là cảm thấy, nhiệt tình đối với công việc là chuyện tốt, tuy rằng bây giờ phó tổng còn trẻ, thân thể khỏe mạnh cũng rất quan trọng.”

“Anh nói chuyện phong cách giống như người vợ hiền nói. Có nghĩ muốn theo tôi cùng một chỗ? Tôi sẽ mua biệt thự, xe hơi, anh muốn có cái gì, tôi toàn bộ có thể tặng anh.” Hắn nhảy mất mấy cái, ngôn ngữ chế nhạo hời.

“Cái gì?” Trần thư kí há hốc mồm.

Cùng hắn ở một chỗ...Trời ạ! Phó tổng không phải là muốn chơi Brokeback Mountain (đây là phim Mỹ về tình yêu giữa hai chàng cao bồi, có thể xem google) đi? Nha, không, hẳn là nam nhân có cá tính bình thường, cũng đã muốn kết giao bạn gái nhiều năm. Hắn mới không cần cùng phó tổng làm loạn.

Nhìn biểu hiện thành thật đầy sợ hãi tới mức nghẹn họng nhìn trân trối của Trần thư kí, tâm tình đùa dai của gụy Tuyền Triệt hoàn toàn thỏa mãn, “Phốc! Ha ha ha ha...” Hắn thoải mái cười ha hả “Biểu hiện kinh hách của anh thật kinh điển!”

Kinh điển? Hậu? “Phó tổng, cầu xin ngài đừng chơi trò đùa này, trái tim của tôi không tốt.”

“Phốc, dùng mười ngón chân của anh suy nghĩ một chút – cùng một chỗ với anh?! Tôi cũng không cần!”

“Tôi đã biết, phó tổng, biểu hiện công tác của ngài rất khá, nhưng cảm tình chưa có tiến triển, bởi vì ngài vẫn chưa có tình cảm luyến ái gì cho nên phu nhân mới có thể...” Ach, phu nhân nói không được kê, không xong rồi!

Phu nhân? Ngụy Tuyền Triệt nhướn mi, “Mẫu thân của tôi lại gọi đến tra hành tung của tôi?”

“Chính là...hỏi ngài có phải hay không hôm nay về nước...”

Từ sau khi Ngụy Tuyền Triệt trở về Đài Loan, bắt đầu tiến vào công tác của tập đoàn, mẫu thân của hắn liền thân thiết lo cho đại sự chung thân của hắn, mỗi lần về nhà gặp mặt, cách nhau ba câu cũng không rời cưới vợ sinh con. Vấn đề chính là, hắn có kế hoạch của hắn, các bước của mình, hắn không muốn mẫu thân can thiệp đến hắn, đành phải dùng công tác viện cớ tránh né nàng.

Không nghĩ tới hiện tại nàng lại trực tiếp rõ ràng đích thân mình đến công ty...Ai, có mẫu thân như thế này, đau đầu a!

“Phó tổng, phu nhân hi vọng về sau mỗi ngày đều đem lịch trình của ngài cho bà xem qua.”

“Vậy thì mau chuẩn bị tốt cho bà một phần đi, tuyệt đối phải thực thú vị, biết không?” Cái gọi là “thú vị” tốt nhất chính là được bận rộn, Trần thư kí hoàn toàn hiểu được ý tứ của chủ mình, “Dạ.”

Ngụy Tuyền Triệt nhìn xuống đồng hồ, vì không muốn đợi những cuộc gọi liên tiếp chết người của mẫu thân, hắn tốt nhất là chui đầu vào lưới trước, nhìn xem mẫu thân hắn muốn diễn như thế nào thì diễn.

“Tốt lắm, tôi quyết định nghe theo lời đề nghị của thư kí trung thành, tan ca sớm, tài liệu này trước hết cứ để trên bàn tôi đi, ngày mai tôi lại tiếp tục xem.”

Rời đi công ty, Ngụy Tuyền Triệt trực tiếp đưa xe trở về biệt thự Ngụy gia.

“Thiếu gia, Triệu tiểu thư vừa đến.” Thời điểm quản gia mở cửa, vụng trộm nói nhỏ với hắn.

Lại là Triệu Ngọc Phân. Lần trước là nàng, lần thứ hai cũng là nàng, lần trước tốt nhất cũng là nàng - Xã hội thượng lưu Đài Loan không còn nữ nhân khác sao? Nếu không, mẫu thân làm chi thế nào cũng phải đem hắn cùng với phụ nữ ngớ ngẩn đó thành đôi?

“Tôi biết rồi.” Sau khi đem hành lý công tác đưa cho quản gia, Ngụy Tuyền Triệt cất bước vào nhà “Mẹ, con đã trở về.”

“Tuyền Triệt ca, anh đã về rồi, đi công tác có vất vả hay không?” Triệu Ngọc Phân dẫn đầu đi trước vọt tới trước mặt hắn.

Triệu Ngọc Phân ra nước ngoài học lẫn lộn cuối cùng cũng hé ra bằng đại học, thân thể rõ ràng đầy đà không ít, hamburger nước Mỹ thật sự đóng góp công không ít.

“Tuyền Triệt, con như thế nào hiện tại mới trở về? Không phải chuyến bay vào buổi sáng sao? Ngọc Phân người ta vì muốn chào đón con trở về nhà, chờ con trong nhà đã lâu.”

Bất quá là đi công tác bốn ngày thôi, cần tốn công sức chào đón trở về nhà sao? “Con trực tiếp vào công ty, bởi vì có mấy cái hội nghị quan trọng cần tham dự.” Hắn đẩy tay Triệu Ngọc Phân ra, chuẩn bị đi lên lầu.

“Trời ạ, Tuyền Triệt ca, anh chưa kịp nghỉ ngơi liền đến công ty họp, làm việc như vậy thân thể sẽ bị phá hư, sai giờ thật là đáng sợ...”

Đáng sợ? Hừ, sai giờ so với hắn mà nói cũng không đáng sợ, Triệu Ngọc Phân muốn gả cho hắn mới đáng sợ.

“Tuyền Triệt, buổi tối mẹ muốn cùng ba ba con tham dự yến tiệc, mẹ nghĩ con nên mang Ngọc Phân tìm một nhà hàng tốt ăn một bữa tối ngon, vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau.” Ôn Như Mai nhiệt tình đề nghị.

“Con không có rảnh, con chỉ trở về tắm rửa một cái, buổi tối có xã giao.”

“Xã giao? Như thế nào Trần thư kí không có nói gì?” Ôn Như Mai có chút không vui.

“Cái kia không quan hệ, Ngọc Phân có thể đi cùng con, nàng học ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, tiếng Anh nhất định lưu loát.”

“Mẹ! Con là đi bàn bạc công tác, không phải là đi chơi.” Hắn không nể mặt, tăng thêm ngữ khí nói.

Ôn Như Mai bị ngắt lời, thế này mới ngoan ngoãn cầm miệng.

Không có biện pháp, bà vốn cùng con không có tiếp quá gần, luôn cảm thấy mẹ con hai người luôn có khoảng cách, theo con càng ngày lớn lên, bà không thể can thiệp đến công việc của hắn, mỗi lần chỉ cần hắn nghiêm mặt xuống, bà liền sợ hãi.

Liếc mắt mẩu thân cùng Triệu Ngọc Phân, Ngụy Tuyền Triệt đi thẳng trở về phòng, cởi quần áo đi vào phòng tắm, sáng khoái tắm rửa.

Sau khi chuẩn bị xong, hắn mang theo chìa khóa xe đi xuống lầu.

Khuôn mặt Ôn Nhu Mai tươi cười, tiến lên nói với hắn “Tuyền Triệt, dù sao con cũng phải xuống núi, không bằng tiện đường đưa Ngọc Phân về nhà đi.”

Ngụy Tuyền Triệt đưa mắt liếc mẩu thân một cái, thật sự là chưa từ bỏ ý định, vô luận như thế nào chính là phải đem bọn họ cột cùng với nhau mới được, cho dù được vài phần cũng tốt. Trong lòng hắn cảm thấy phiền chán, từ chối cho ý kiến đi về phía gara.

Còn lại là Triệu Ngọc Phân được Ngụy mẫu ủng hộ, như con chim đi theo phía sau hắn.

“Tuyền Triệt ca, bụng người ta cảm thấy đói a, chúng ta có thể hay không dùng bữa tối trước, sau đó anh đưa em về nhà?”

“Thật có lỗi, tôi sẽ đến không kịp.”

“Đến không kịp a... Như vậy tốt lắm, chúng ta liền trực tiếp đến nơi hẹn cùng với đối tác đầu tư nước ngoài, anh cứ việc bàn công tác, em có thể chờ anh, chờ sau khi bàn xong rồi, em lại cùng anh đi ăn tối.” Nàng tận lực biểu hiện khéo léo lại ôn nhu.

Ngụy Tuyền Triệt đưa môi cười “Điều này có vẻ khá xấu hổ? Vì không muốn chậm trễ thời gian dùng bữa tối của cô.” Hắn đưa tay ra hiệu, Trần thúc chờ lâu ngày lập tức tiến tới “Trần thúc, phiền chú lái xe đưa Triệu tiểu thư về nhà.”

Tại sao có thể như vậy?! “Nhưng là đi rõ ràng bảo anh đưa em về nhà...” Nàng lời kéo hắn không tha.

Ngụy Tuyền Triệt không để ý tới, “Trần thúc, phiền chú.” Sau khi bỏ lại những lời này, hắn ngồi trên xe của mình, khởi động động cơ tăng tốc đi, đem Triệu Ngọc Phân giao cho Trần thúc.

Sau khi xe xuống núi, trực tiếp lái xe đến cửa hàng bánh nơi Lương Tử Bái làm việc.

Ngụy Tuyền Triệt nhìn xuống đồng hồ trên tay, còn có điểm sớm, nàng không có tan tầm nhanh như vậy.

Hắn đương nhiên có thể trực tiếp tới cửa đem người bắt đi, nhưng nàng nhất định không vui, không vui vẻ, nàng sẽ cấm hắn đến tìm nàng, cho nên, vì muốn làm cho nàng vui vẻ, hắn vẫn là ngoan ngoãn chính mình tìm việc gì làm để giết thời gian, chờ thời gian tan tầm đến hắn xuất hiện trước mặt nàng.

Đúng rồi, lúc phía trước nghe được Trần thư kí cùng bạn gái nói chuyện điện thoại, hình như nghe nói gần đây có mở một cửa hàng trái cây phong cách Nhật Bản, điểm tâm không chỉ có phong cách độc đáo, hương vị lại ngon cực kì, không bằng hắn thừa dịp hiện tại đi mua vài cái cho con mèo nhỏ trong lòng nếm thử.

Hắn gọi điện thoại hỏi Trần thư kí, bất quá tên kia cũng thật sự là một cái tên trời đánh, nói rằng không biết địa chỉ, chỉ đại khái cho hắn một khu vực, không có biện pháp, hắn đành phải xuống xe chính mình chậm rãi tìm kiếm.

Sau khi đem xe dừng ở ven đường, Ngụy Tuyền Triệt xuống xe đi dọc theo phương hướng Trần thư kí nói, đầu tiên rẽ vào một ngõ hẻm, sau đó hướng hai bên tìm kiếm.

Ban ngày có lẽ dễ dàng hơn một chút, nhưng hiện tại bây giờ sắc trời tối, hắn đi một hồi hơn nửa vòng, vẫn là không thu hoạch được gì.

“Kì quái, không phải là gần đây sao?” Hắn muốn gọi điện thoại cùng Trần thư kí xác nhận một lần, không hề nghĩ tới tình trạng tín hiệu không có xuất hiện. “Thật sự là gặp quỷ!” Hắn không kiên nhẫn mắng một câu, đưa điện thoại vào trong túi.

Đột nhiên, ánh mắt sắc bén của hắn phát hiện một mảnh ánh sáng bên tay trái có vẻ phát ra từ ngõ nhỏ kia, hình như xuất hiện một cửa hàng trái cây hư thực thực.

Kiến trúc tòa nhà chật chội, ánh sáng hơi hơi xuyên qua một cửa hàng trong đó, vào ban đêm phát ra ánh sáng màu lam hạt hấp dẫn Ngụy Tuyền Triệt đi tới.

Hắn lập tức nâng bước chân rẽ vào trong ngõ, thẳng tắp đi đến cửa hàng hơi hơi lộ ra ánh sáng.

Thật sự khá bí mật, mở một cửa hàng ở đây thật không dễ dàng.

Ngụy Tuyền Triệt đi vào trong cửa hàng, phát hiện hàng rào bằng gỗ vây xung quanh quầy tính tiền, phía sau còn có một tấm vải màu xanh sẫm lớn che khuất, trang trí khá cổ quái so với cửa hàng trái cây trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn không giống nhau. Trong lòng cảm thấy buồn bực, lúc này, tiếng bước chân từ phía sau màn che ở quầy loáng thoáng truyền ra.

Hắn vội vàng mở miệng hỏi: “Xin hỏi đây là bà chủ sao?”

“Hi, là tôi.”

Tiếng nói nữ nhân mang theo thanh âm dày đặc, nhưng nghe không được là người của địa phương nào.

Bà chủ thật kì lạ, ẩn ở đằng sau tấm màn không chịu đi ra, điều này làm cho thói quen nói chuyện người đối mặt của Ngụy Tuyền Triệt đành phải di chuyển thân mình, cố gắng nhìn thấy bộ dáng của bà chủ.

Mặc kệ là hấn đưa lưng thấp đến cỡ nào, chính là không thể theo vạt áo thấy một chút manh mối, chỉ nhìn thấy một đôi tay trắng nõn từ phía trong đưa ra.

Quên đi, bỏ cuộc thôi. “Bà chủ, tôi nghĩ muốn mua vài thứ trái cây, có thể hay không cho tôi xem mục lục?”

“Trái cây? Đó là cái gì?”

“Cô không phải ở đây bán trái cây sao?”

“Là hiệu cảm đồ!” Nữ nhân tức giận nói “Tên của cửa hàng không phải chữ viết thật to trên đó sao?”

Không xong, sắc trời bắt đầu tối, hấn căn bản không có chú ý tới tên của hàng, liền đem hiệu cảm đồ nhận thức làm trở thành cửa hàng trái cây.

“Thật có lỗi, là tôi đã lầm.”

Thời điểm Ngụy Tuyền Triệt muốn xoay người rời đi, thanh âm cổ quái của nữ chủ nhân gọi lại.

“Nếu anh đã đến đây nhất định là có nhân duyên, tôi liền cho anh cảm.”

“Bà chủ, tôi không có thiếu tiền, cũng không có cái gì để cảm.” Hấn lịch sự khéo léo từ chối.

“Nơi này không lấy đồ vật, chỉ lấy bí mật.” Ở phía dưới màn, cánh tay trắng nõn đưa ra hai bản hợp đồng cảm đồ. “Đây là giấy để viết, một cái là biên lai lưu trữ đưa cho anh, còn cái khác viết xong đưa đến cửa sổ gỗ trên tường là đến ngay.”

Không lấy đồ vật, chỉ lấy bí mật?

Ngụy Tuyền Triệt tiến lên lấy trang giấy, chỉ thấy trên trang giấy viết..

“Đừng có đánh giá thấp tôi, tôi là người chuyên môn thu nhập bí mật. Chỉ cần anh nguyện ý cảm một bí mật. Tôi sẽ thực hiện một nguyện vọng của anh.”

Còn lại ở phía dưới là người cảm, bí mật cảm, nguyện vọng thực hiện, ba chỗ đều có khoảng trống điền vào.

Nếu bây giờ muốn hỏi Ngụy Tuyền Triệt có nguyện vọng gì muốn thực hiện nhất, khẳng định chính là cùng Lương Từ Bái kết hôn.

Hấn là một người không tin vào thần thánh, kì thật cũng không tin tưởng cảm một bí mật có thể đổi được một cái nguyện vọng, nhưng đều đã đến đây, coi như là hữu duyên đi, hơn nữa gần đây mẫu thân thường xuyên bức hôn, thật là làm cho hấn phiền chán, nếu kí cái khế ước cảm đồ kia có thể đổi lấy an tâm thực hiện một nguyện vọng, có sao mà không làm?

Ngụy Tuyền Triệt cầm lấy bút, hưng phấn viết tên chính mình ở chỗ người cảm.

Về phần bí mật cảm. ...

Hấn bắt đầu suy tư một chút, bản năng nhớ tới bí mật lớn nhất của mình, sau đó không chút do dự viết xuống.

Tiếp theo, ở cột nguyện vọng thực hiện viết xuống – cưới Lương Từ Bái làm vợ.

Sau khi hoàn thành, hấn vừa lòng quan sát một chút.

“Bỏ vào đi.”

“Đúng rồi. Nhớ một điều, tuyệt đối không cùng bất cứ kẻ nào nói về bí mật hiệu cảm đồ chuyện tình.”

“Nếu không cẩn thận nói ra?” Sự tình luôn luôn vạn nhất.

Ngụy Tuyền Triệt không đợi được sự trả lời chậm chạp của nữ chủ nhân, chỉ nghe đến ở phía sau tấm màn màu xanh truyền một tràn tiếng cười thản nhiên, dường như đang nghi ngờ hấn không biết.

“Bà chủ? Bà chủ?” Hấn chán ghét cảm giác mặc danh kì diệu này, nhưng mà mặc kệ hấn kêu như thế nào, cái kia cổ quái thanh âm của nữ chủ nhân rốt cuộc không có đáp lại hấn.

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên trong túi, nói cũng kì lạ, không phải lúc trước còn không có sóng sao.

“Uy?” Hấn nhắc điện thoại.

“Phó tổng, tôi hỏi được địa chỉ cửa hàng trái cây, hiện tại lập tức truyền cho ngài.”

Sau một hồi, Ngụy Tuyền Triệt nhận được một tin nhắn ngắn, đồng thời cũng chú ý tới thời gian tan tầm của Lương Tử Bái sắp tới, hấn vội vàng đi ra hiệu cầm đồ hướng thẳng đến cửa hàng trái cây, mua này mua nọ, đi nhanh trở về xe.

Cái cửa hàng gì đâu, rõ ràng ngay ở phía trước, hại hấn vây vây cả buổi trong ngõ, còn đi một cửa hàng cầm đồ kì lạ.....

Hấn lấy ra biên lai cầm đồ nhìn, trong lòng vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Điện thoại lại vang lên, hấn nhấn nút nghe.

“Phó tổng, mua được chưa? Có khó tìm không? Đúng rồi, tôi có thể hay không nhờ phó tổng thuận tiện mua giúp tôi một hộp, ngày mai....”

“Trần thư kí, anh là có ý chọc giận tôi phải không? Đúng vậy, không khó tìm, nhưng bởi vì ngay từ đầu anh không có giải thích rõ ràng, hại tôi ở trong ngõ đi đông đi tây, kết quả là đi lầm đến một hiệu cầm đồ, gặp một cái bà chủ cổ quái....” Ngụy Tuyền Triệt phớt nhếch miệng.

Đáng chết! Không thể nói, như thế nào hấn lại nói ra?

Nhưng là, hấn chỉ nói câu đầu liền lập tức im miệng, hấn là không sao đi? Ngụy Tuyền Triệt không xác định lắm nghĩ.

Ai, quên đi, mặc kệ, nói thì nói. Hấn cũng không tin bản khế ước cầm đồ nho nhỏ như vậy hé ra lại có thể hủy bỏ cảm tình nhiều năm của hấn cùng Lương Tử Bái, cảm tình của bọn họ không có yếu ớt như vậy.

Bất cứ sự tình gì vốn nên dựa vào sức cố gắng của chính mình, cảm tình cũng thế, nếu đem cái này toàn bộ kí thác trên người thần thánh không khỏi cũng quá mạo danh kì diệu. Hấn cũng không muốn tìm phiền lòng của mình.

“Phó tổng, ngài nói hiệu cầm đồ bí mật là cái gì? Cái kia cổ quái bà chủ làm sao vậy?”

“Không có việc gì. Tôi nói chính là anh nói cái cửa hàng trái cây thật bí mật, hại tôi uống công chặng đường oan uổng, tôi hiện tại đang vội, không có biện pháp trở lại giúp anh mua một hộp, mời anh chính mình tự đi.”

Ngụy Tuyền Triệt đóng điện thoại, đem hiệu cầm đồ bí mật để qua một bên trong đầu, tiếp theo khởi động động cơ ô tô thẳng đến cửa hàng.

Một vài phút sau, xe dừng lại đối diện tiệm bánh, hấn nhanh chóng phím quay số của điện thoại.

“Bái Bái, anh đến rồi.”

“Chờ em một chút, em phải thu thập....” Lương Tử Bái nhỏ giọng nói. Đột nhiên, điện thoại trong tay nàng bị người nào đó đoạt đi “Thực Phân, đưa điện thoại cho mình!”

Lí Thực Phân một tay đẩy Lương Tử Bái ra, cười hi hi người trong điện thoại kia quả là Ngụy Tuyền Triệt “Nghê tre tiên sinh, anh hại tiểu thư làm món điểm tâm ngọt còn không có bán hết, anh nói bây giờ phải làm sao mới tốt nha?”

Lại là Lí Thực Phân, người này đặc biệt yêu thích lấy điện thoại của Lương Tử Bái. Không bán hết – ý tứ thật rõ ràng chính là muốn hấn mua mới thả người.

Ngụy Tuyền Triệt biết nghe lời phải, nói: “Bà chủ nhỏ, sự tình loại này rất đơn giản, phiền toái đóng gói sau đó đưa đến bộ phận bán hàng của tập đoàn Ngụy Thị, nói là điểm tâm khao thưởng đồng nghiệp tặng ca.”

“Ha, sáng khoái! Tôi liền thích anh như vậy.”

Hai phút sau, Lí Thực Phân phụ giúp đưa Lương Tử Bái ra ngoài, còn vẫy tay đuổi hai người đi nhanh.

Này có tính hay không là một loại tiêu tiền khác?

Sau khi đã trải qua một hồi hoan ái vui sướng, Lương Tử Bái xụi lơ nằm trên giường, thần thái cả người còn hốt hoảng không ngừng.

Ngụy Tuyền Triệt đưa thân thể mềm mại của nàng nằm sấp xuống trên người hấn, quyen liếc không thôi.

Hấn lấy ra vài sợi tóc trên má nàng, mỉm cười “Như vậy liền chịu không nổi?”

Nàng đỏ mặt, ánh mắt mông lung liếc mắt nhìn hấn một cái, tức giận thở phì phò, lười cùng hấn tranh cãi.

Vậy mà còn nói nàng, không phải do dục vọng của hấn không biết kiềm chế, đi công tác trở về không phải mệt chết đi sao? Ai giống hấn như vậy....

“Ai, con mèo nhỏ, không thể ngủ nha, em mà ngủ liền xong đời.” Hấn đưa tay sờ cằm của nàng.

“Bốn ngày nay anh đi công tác hay là đi nghỉ phép?” Tinh thần không khỏi quá tốt đi?

“Đương nhiên là đi công tác a, đều nhanh mệt chết anh.”

“Nếu mệt mỏi vì sao còn như vậy...” Nàng đột nhiên im miệng, không nói.

“Thế nào? Nói nha, anh như thế nào?” Hấn cố ý đùa nàng, cầm lấy sợi tóc hơi cong của nàng làm ngứa đầu mũi nàng.

Nàng càng ngày càng đẹp. Trước kia nàng chính là một cô gái hồn nhiên, hiện tại đã muốn trở thành một người tràn ngập hương vị tiểu nữ nhân, tao nhã mà mê người. Mỗi lần chỉ cần lẳng lặng nhìn nàng, cả đầu hấn liền tràn đầy dục vọng, rất muốn đem nàng một tác một tác ăn vào bụng, làm cho nàng trở thành bộ phận thân thể hấn.

“Tuyển Triệt, anh như thế nào lại...” Nàng cảm giác được dưới thân thể hấn hình như đang rục rịch.

Hấn trêu chọc sờ đầu nàng, giọng nam khàn khàn “Bái Bái, tìm thời gian, anh mang em về nhà cùng ba mẹ anh ăn một bữa cơm, sau đó nói chuyện tình của chúng ta.”

“Mấy giờ rồi?” Vừa nghe hấn nói như vậy, theo bản năng nàng nói sang chuyện khác.

“Mười một giờ.” Hấn tùy ý nhìn đồng hồ báo thức đầu giường.

“A, đã trễ như thế này, anh không phải hấn là trở về đi?” Nàng cả kinh đến độ muốn đẩy hấn ra.

Nàng cũng không biết chính mình bị làm sao, có thể cùng hấn thân mật làm tình, cũng không nguyện ý cho hấn lưu lại qua đêm, chỉ vì nàng không thích dòng chữ này. Nàng cũng biết được chính mình thật mâu thuẫn.

“Bái Bái, trả lời của em đâu?” Không có được câu trả lời thuyết phục, Ngụy Tuyển Triệt sẽ không bỏ qua.

“Cái gì?”

“Anh nói, anh muốn mang em về nhà ăn cơm cùng cha mẹ, thuận tình nói chuyện chúng ta kết hôn.”

Lương Tử Bái trong lòng ngạc nhiên “...Có cần gấp như vậy sao?”

Không biết từ khi nào bắt đầu, kì thật nàng đối với đoạn cảm tình này có chút lo lắng.

Thời điểm lúc ban đầu, mười mấy tuổi nàng thật sự không nghĩ nhiều như vậy, khi đó “Thích” đơn thuần là dừng cảm, không cần phân biệt địa vị thân phận. Nhưng là, khi nàng dần lớn lên, ra xã hội công tác mấy năm nay, nàng cũng dần dần ý thức được chính mình cùng Ngụy Tuyển Triệt có chênh lệch.

Hấn là một thiếu có nhà giàu gia thế tốt, mà nàng lại là một cái đầu bếp món điểm tâm ngọt bình thường.

Tuy rằng nàng có tài năng, nuôi sống chính mình cũng không khó, nhưng nếu đem nàng cùng Ngụy Tuyển Triệt một chỗ, nhất định sẽ bị người bên ngoài nói rằng là cô bé lợ lem trở thành phượng hoàng.

Đôi khi nghĩ đến tương lai, nàng cũng không nhận được nghỉ ngơi chính mình, có thể đi vào cửa Ngụy gia sao?

Bởi vì không nắm chắc, cho nên hấn không dám nói để bảo vệ tình yêu của bọn họ.

“Bái Bái, chúng ta đã kết giao nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em không muốn cùng anh kết hôn, trở thành vợ của anh sao?”

Đương nhiên là muốn, nàng thương hấn như vậy. “Nhưng là...Anh cảm thấy Ngụy tiên sinh và Ngụy phu nhân sẽ thích em sao?”

Mấy năm ở Ngụy gia, kì thật Lương Tử Bái rất ít gặp đến cha mẹ Ngụy Tuyển Triệt, phần lớn thời gian bọn họ đều tham gia yến tiệc cùng bữa ăn tối không bao giờ kết thúc, ngay cả khi nàng thường đến thư phòng của hấn cũng đều là thời điểm hai vợ chồng bọn họ trở về liền rồi đi.”

Vạn nhất không kịp, nàng sẽ trốn tránh, đợi cho cha mẹ hấn rời khỏi phòng khách, nàng mới rón rén bước ra ngoài.

Ngụy tiên sinh hoàn hảo, nhiều lắm chính chính là có điểm cứng nhắc, có vẻ làm cho nàng áp lực là Ngụy phu nhân. Thời điểm yến hội tổ chức Lương Tử Bái đã từng ở trong nhà xa nhìn Ngụy phu nhân, đối phương nói chuyện có loại ngạo khí cao cao tại thượng, đối với người làm rất lạnh nhạt, ý thức giai cấp rất mạnh. Nàng không nghĩ đối phương sẽ thích nàng.

“Chúng ta đã kết giao nhiều năm như vậy, hơn nữa gần đây mẹ anh luôn thúc giục anh nhanh chóng lấy vợ, anh cảm thấy bây giờ chính là lúc. Hơn nữa, chúng ta đều thân mật như vậy, em chẳng lẽ không muốn chịu trách nhiệm đối với anh sao?”

Lương Tử Bái bị lời chọc của hấn không biết nên khóc hay cười “Vị tiên sinh này, làm ơn một chút, có nam nhân nào yêu cầu nữ nhân phụ trách? Hơn nữa người bị ăn sạch sẽ chính là em a.”

“Anh là ngậy thơ nam nhân, nhiều năm qua khăng khăng một mực chỉ yêu một người, muốn em chịu trách nhiệm với anh có gì là không đúng.”

“Anh yêu em?” Nàng nghịch ngợm giương mi.

Vô nghĩa, nếu không yêu làm chi lại lãng phí thời gian cùng em ở cùng một chỗ? Hấn cũng không nói ra những lời này “Lương Tử Bái, em hỏi vấn đề này rất không lương tâm!”

“Vâng, là em không lương tâm, anh có thể nhanh chút đứng lên. Mười một giờ rồi, anh cũng nên về nhà.”

“Tại sao? Chúng ta cũng không phải nam nữ vụng trộm yêu đương, vì sao thời gian vừa đến em sẽ đuổi anh về nhà?”

“Chẳng lẽ anh muốn ở lại?”

“Có gì không thể? Anh là một nam nhân hai mươi lăm tuổi, không có vấn đề gác công, thảo luận vấn đề hôn nhân cùng bạn gái thân mật qua đêm, hợp tình hợp lý.”

“Nếu như bị cha mẹ anh biết anh không về nhà thì làm sao bây giờ?”

“Em cảm thấy bọn sẽ biết anh không về nhà sao?” Nàng cũng không phải không rõ ràng tình huống nhà bọn họ.

“Tuyển Triệt, kì thật em rất bất an...”

“Làm sao vậy? Nói cho anh biết, vì sao lại bất an?” Nhìn đến vẻ mặt nhũn mảy lo lắng của nàng, hấn gắt gao ôm nàng hỏi.

“Bởi vì thân phận chúng ta cách quá xa...”

“Kì quái, em trước kia không sợ, còn vì kẹo mút cắn anh nữa.”

“Đó là trước đây không hiểu chuyện...” Hấn lại nói về chuyện năm xưa.

“Kia hiện tại mời em không hiểu chuyện đi. Chỉ cần yêu anh, chờ gã cho anh là tốt rồi.” Hấn bá đạo nói. Tiếp theo hôn lên trán của nàng “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, dù sao đời này anh chính là thâm nghĩ muốn cưới em làm vợ. Bái Bái, đáp ứng anh, cùng anh trở về nhà được không?”

“Em còn chưa nói cho gia gia....Anh đoán đi, ông có thể hay không bị dọa đến?” Gia gia vẫn còn chưa biết nàng cùng Ngụy Tuyển Triệt đang kết giao đầu.

“Anh đây sẽ nói với ông “Đừng kinh hãi, đem Bái Bái gã cho cháu.”” Hấn trêu ghẹo nói.

“Anh là nói thật! Em là bảo bối duy nhất của gia gia, có thể nhìn thấy em có nơi dựa vào gia gia nhất định thực vui vẻ, em có trách nhiệm cùng nghĩa vụ phụ trách nguyện vọng của ông.”

Lại muốn nàng phụ trách?! Hấn muốn nàng phụ trách, nguyện vọng của gia gia cũng muốn nàng phụ trách, xem ra, nàng không gạt đầu quả thật không được!

“Kết luận đâu?” Dĩ một trận, hấn cũng không quên thúc giục trả lời của nàng. Không quên mục đích, đây là bản sắc thương nhân, nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm đề có kết quả mong muốn.

“Được rồi...”

“Vấn đề giải quyết. Hiện tại, xin vui lòng chuyên tâm cùng anh khoái hoạt đi.”

Còn “cùng nhau khoái hoạt” A! Thật sự là...Nàng nhanh chóng đỏ mặt nhanh như hơi nước, tức giận đánh bả vai hấn.

Hấn cười hôn nàng choáng váng, nhiệt liệt hành động đối với nàng.

Khi kích tình qua đi, tâm tình chưa hết vẫn còn dán trên lưng trắng như băng của nàng, bàn tay làm càn chạy theo từng đường cong duyên dáng của nàng. Thời gian mông lung, hấn tựa hồ nói với nàng một chuỗi chữ hết sức phiến tình, không nghĩ tới nàng cứ nhiên cảm thấy ngọt ngào đến không được...

Ai, nàng lại yêu một nam nhân xấu, hơn nữa, nàng còn thực chờ mong gã cho hấn.

“Như vậy có thể đi?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: end

Nguy Tuyền Triệt vạn lần không thể ngờ được sự tình lại trở nên như vậy.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng, nghênh đón bọn họ là một hồi hôn lễ long trọng, nhưng không nghĩ rằng lại là lễ tang.

Phúc bá gia gia của Lương Từ Bái đột nhiên qua đời, nguyên nhân tử vong là do nhồi máu cơ tim cấp tính. Trùng hợp là, Phúc bá bệnh đột phát vào ngày hắn đang chuẩn bị mang nàng trở về Ngụy gia gặp mặt cha mẹ, tuyên bố tin tức kết hôn của bọn họ, không hề nghĩ tới... Ai!

“Ba mẹ cuối tuần này, con muốn mang bạn gái đến gặp mặt ba mẹ.” Trên bàn cơm hơn một tuần trước đây, hắn như ánh nắng mặt trời sáng sớm chiếu khắp nơi, tràn đầy tin tưởng nói với cha mẹ.

“Bạn gái?” Ôn Như Mai nhíu mi hỏi “Như thế nào lúc trước cũng chưa từng nghe con nói kết giao bạn gái?”

“Thì bây giờ nói, con nghĩ mẹ cũng có thể yên tâm, không cần đưa Triệu tiểu thư đến cho con.”

“Cô gái kia là ai? Tên gọi là gì? Có bằng cấp nghề nghiệp gì? Lai lịch gia thế như thế nào? Ba mẹ nàng làm cái gì...”

Nguy Tuyền Triệt một chút cũng không ngạc nhiên mẫu thân mình sẽ hỏi như vậy. Bất quá, bởi vì đắm chìm trong bầu không khí đang yêu ngọt ngào, hắn khó mà phản đối được, mà thật lý trí trả lời mẫu thân “Mẹ, chủ nhật mẹ cứ tới, mẹ nhất định sẽ hiểu. Tin tưởng con, nàng tuyệt đối là một cô gái tốt.”

Nguy Vi Quốc một bên không nói gì thêm, chính là gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết nhất định sẽ dành thời gian.

Cuối cùng ngày đó cũng đến, ai ngờ...

Nguy Tuyền Triệt hưng phấn chuẩn bị đi đón Lương Từ Bái, xe vừa đến dưới lầu nhà nàng, hắn còn chưa kịp gọi điện thoại cho nàng, liền thấy bộ dáng nàng mang dép lê, một đường hoang mang rối loạn từ trong phòng khách chạy ra.

“Bái Bái, chuyện gì xảy ra?” Hắn chạy nhanh xuống xe ngăn nàng lại.

Ánh mắt nàng tan rã, hoang mang lo sợ, thật vất vả mới nhìn người đến là hắn, lập tức nức nở nói: “Gia gia... ông té xỉu!” Cả người nàng đều phát run, hai tròng mắt xinh đẹp tràn đầy sợ hãi.

“Nhanh lên xe.” Hắn mở cửa đem nàng lên xe, tiếp theo trở lại ghế điều khiển, đồng thời quay đầu xe lại, nhanh chóng gọi điện thoại về Ngụy gia.

“Chuyện gì xảy ra? Phúc bá vì sao té xỉu?”

Quần gia đầu tiên là sùng sốt một giây, rồi sau đó lấy lại tinh thần, nhanh chóng đem tình huống khẩn cấp báo cáo lại cho Nguy Tuyền Triệt biết.

“Xe cấp cứu đâu? Đã đến chưa?”

“Đã gọi điện thoại rồi.”

“Không được, chậm quá, lập tức kêu Trần thúc đưa Phúc bá đến bệnh viện, không cần chờ xe cấp cứu... Được rồi, gặp nhau ở bệnh viện. Tôi bây giờ lập tức mời viện trưởng một tiếng, động tác nhanh lên một chút!” Tắt điện thoại, hắn cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lương Từ Bái, “Không có việc gì đâu, Trần thúc nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa Phúc bá đến bệnh viện, chúng ta hiện tại đến bệnh viện trước, anh sẽ nhờ viện trưởng toàn lực cứu trị, đừng sợ.”

Nàng hoảng sợ đến cơ hồ nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Nhưng mà đáng tiếc là, không còn kịp đến bệnh viện, Phúc bá bởi vì bị nhồi máu cơ tim liền ở nửa đường vĩnh viễn ra đi.

Nghĩ đến chính mình ngay cả gặp mặt gia gia cuối cùng vẫn không nhìn thấy, Lương Từ Bái hoàn toàn sụp đổ.

Dường như nàng đang tự trách, tự trách vì sao không chăm sóc gia gia thật tốt? Vì sao không ở bên người ông, làm cho ông đột ngột ra đi một mình...

Nguy Tuyền Triệt biết hiện tại nói gì cũng đều không thể an ủi nỗi đau bi thương kịch liệt của nàng, hắn chỉ có thể gát gao ôm nàng, làm cho nàng khóc rống ở trong lòng hắn. Hắn muốn nàng biết, mặc kệ phát sinh chuyện gì, hắn cũng đều ở bên nàng.

Trước đêm hỏa táng di thể của Phúc bá, liên tục vài ngày Lương Từ Bái cơ hồ chưa rơi giọt nước mắt nào, ngơ ngác ngồi ở lễ tang, khuôn mặt hồng nhuận nay lại tiêu tụy, chỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh khuôn mặt gia gia...

Nguy Tuyền Triệt đứng ở phía sau nàng, đưa tay khoát lên vai nàng, không nói một câu gì.

Đột nhiên, nàng nói chuyện. . .

“Em không bao giờ quên được, lúc ở trong kí túc xá không một bóng người, trong nháy mắt thấy gia gia tới đón, ông cái gì cũng không nói, chính là chỉ ôm em thật chặt, em không bao giờ quên được, ngày nào đó em lấy được bằng tốt nghiệp, gia gia đem sổ tiết kiệm nhiều năm của mình toàn bộ đưa hết cho em, nói là muốn em đi Pháp học trường làm điểm tâm ngọt. Em không bao giờ quên được, ngày nào đó về nước lấy được giải thưởng điểm tâm ngọt về, gia gia sẽ lộ ra nụ cười, dùng bàn tay đầy nếp nhăn kia của ông sờ lấy đầu em, nói em tuyệt quá. . .” Thanh âm của nàng bị nghẹn ngào phá vỡ, toàn bộ khuôn mặt chôn vùi trong lòng bàn tay khóc.

“Anh biết không? Mỗi lần Tết đến, là thời điểm em cùng gia gia khó khăn nhất, gia gia vì muốn em có thể gặp mặt ba ba, liền ăn một bữa cơm đoàn viên, nhưng vẫn không thể chịu được sắc mặt của mẹ kế. Kì thật em một chút cũng không muốn trở về, cũng không muốn gặp ba ba, nhưng vì muốn gia gia an tâm, em cũng chỉ có thể giả vờ mong đợi, em cần bán một chút cũng không để ý bữa cơm tất niên chỉ có em cùng gia gia hai người! Thật sự. Nhưng vì gia gia. . .” Chưa nói xong lời cuối cùng, nàng đã muốn khóc không thành tiếng.

“Em là tuyệt nhất, ở trong mắt của Phúc bá, em vĩnh viễn là cháu gái bảo bối tuyệt nhất của ông!”

“Không, em không phải, như thế nào ông không đợi em? Em còn chưa có hiếu thuận tốt với ông!”

“Bái Bái, em không có sai, bác sĩ nói tất cả đến thật sự rất đột ngột.”

“Trái tim em đau quá, thật sự đau quá, thậm chí ngay cả cơ hội nói lời cuối cùng em cũng không có.”

“Vậy em bây giờ cứ nói, từ từ nói, muốn nói cái gì thì cứ nói, Phúc bá nhất định sẽ nghe được.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên. Lời nói của Bái Bái, ông nhất định nghe được.”

“Em muốn cùng gia gia nói, kiếp sau, em còn muốn làm cháu gái ông, còn muốn làm Bái Bái của ông. . .”

“Anh cũng muốn nói với Phúc bá, ông không cần lo lắng cho Bái Bái ở một mình, bởi vì anh sẽ thay ông chăm sóc em.”

Không biết đã qua bao lâu. . .

“Em nên ăn một chút gì đi, Phúc bá nhất định không hi vọng nhìn em vì ông mà thương tâm như vậy, phá hư thân thể của chính mình.”

Lương Tử Bái lắc đầu “Em ăn không vô.”

“Uống canh nóng được không? Anh đi mua canh cho em. Nếu em không chịu ăn, Phúc bá ở trên trời nhất định rất tức giận.”

Bởi vì gia gia, nàng rốt cuộc cũng gạt đầu.

Hắn sờ sờ đầu nàng “Anh lập tức quay lại.” Rồi sau đó hắn chạy nhanh ra ngoài trong đêm khuya bi thương này cố gắng vì nàng mua một chén canh ấm áp.

Các cửa hàng gần lễ đường đều đã đóng cửa, Ngụy Tuyền Triệt vất vả lắm mới nhờ được một ông chủ nấu một bát canh rau, trứng luộc cùng súp nóng, hắn mang theo canh nóng bước nhanh trở về, còn chưa đi đến lễ đường, liền nhìn thấy Lương Tử Bái đang nói chuyện với phụ thân, một bên có mẹ kế biểu hiện thật sự không kiên nhẫn đối với toàn bộ hành trình lễ tang. . .

“...Gia gia con có lưu lại cái gì không?” Lương phụ áp a áp ứng hỏi.

“Cái gì?” Lương Tử Bái dờ dẩn nhìn phụ thân.

“Chính là có gửi ngân hàng cái gì không? Trước khi ông chết có cho người cái gì không?” Mẹ kế nhìn không được chen vào hỏi.

Một cỗ bi ai này lên trong lòng, nàng tuyệt vọng nhìn bọn họ, “Chẳng lẽ gia gia mất, cha mẹ một chút cũng không bi thương, chỉ lo hỏi gia gia có để lại tài sản không?”

“Này. . .cha chỉ hỏi có một chút, có nhiều sự việc muốn xử lí. . .” Lương phụ thì thầm nói.

“Cha, gia gia là cha của cha, cha một chút cũng không khổ sở sao?” Nàng đau lòng hỏi.

Lương phụ nhất thời đỏ mặt, bắt đầu ngậm miệng không nói gì.

Nhưng mẹ kế ở một bên lại không ngừng nói “Có đứa con gái nào dám cùng cha mình nói chuyện như vậy sao? Chẳng lẽ phải giống như cô ngồi khóc sụt sùi như vậy mới là hiếu thuận sao?”

Ngụy Tuyền Triệt nhìn không được, tiến lên phía trước đứng bên cạnh Lương Tử Bái, nghiêm túc nói: “Lương phụ nhân, người cũng đã chết rồi, xin mời

bà tự trọng.”

“Gia đình chúng tôi nói chuyện với nhau, người ngoài xen vào làm gì?”

“Tôi không phải người ngoài, Bái Bái là vị hôn thê của tôi, cô ấy sẽ trở thành con dâu của Ngụy gia chúng tôi!”

Đôi mắt mẹ kể đột nhiên sáng lên, gả cho con của Ngụy gia, sẽ không phải là giàu to rồi? Bà bĩu môi, lập tức thay đổi thành vẻ mặt lấy lòng “Dì cũng không phải là muốn mắng nàng, chính là tiểu hài tử không nên nói chuyện như vậy thôi! Dì nói Bái Bái nha, về sau con gả cho Ngụy tiên sinh sẽ không cần lo về ăn mặc, ở phía sau con còn có đệ đệ cùng muội muội muốn học hành... Dì nói là nếu gia gia con có...”

“Không có! Gia gia gì cũng không có để lại cho tôi, Hấn chỉ có đem tình yêu đặt trên người tôi mà thôi!”

“Không có thì không có, làm gì mà nổi giận như vậy? Tìm được một ông chồng có tiền liền có thể khí điểm cao trương?” Bị Lương Từ Bái hét lên, mẹ kể đỏ mắt không cam lòng nói.

Lương Từ Bái rất tức giận, nàng thật sự muốn xông lên tát mẹ kể hai bạt tay, nhưng nàng lại không ngờ phụ thân mình lại yếu đuối như vậy, mẹ kể ở lễ đường của gia gia lại không lễ phép như vậy hấn cũng không nói gì? Rất làm cho người khác thất vọng rồi!

Ngày hôm sau, di thể của Phúc bá được hỏa táng, bởi vì Phúc bá yêu thích nhất là cây cối hoa cỏ cho nên Lương Từ Bái liền chọn thụ táng, hi vọng ông có thể nghỉ ngơi ở nơi mình thích nhất.

“Bái Bái về nhà thôi.” Sau khi chăm sóc tất cả, Ngụy Tuyên Triệt nắm lấy tay nàng, khẽ kêu.

Nhà? Nàng có nhà sao? Gia gia đã chết, nàng còn có nhà sao? Lương Từ Bái vẻ mặt mờ mịt.

“Bắt đầu từ bây giờ trở đi, anh ở nơi nào, nhà của em sẽ ở đó, anh sẽ trở thành nhà của em. Đi theo anh nào, anh đưa em về nhà.”

Nhà của nàng...Ngụy Tuyên Triệt sẽ là nhà của nàng. Về sau, nàng chỉ có một mình hấn...

Phúc bá đột nhiên mất đi đã đem lại đã kích rất lớn cho Lương Từ Bái, sau khi lễ tang qua đi, nàng một hồi bị bệnh nặng.

Ngụy Tuyên Triệt đem nàng về Ngụy gia, cho nàng ở trong phòng hấn, ban ngày có Lương thăm cùng Hiểu Quyên chăm sóc nàng, buổi tối sau khi tan tâm trở về hấn liền tiếp nhận.

Nhưng mà tình trạng của nàng khi tốt khi xấu, có khi mê mang, có khi một đêm không ngủ, sợ thể lực nàng không thể chịu nổi, hấn nhờ bác sĩ cho vài liều thuốc ngủ dùng ở thời điểm nàng mất ngủ.

Tình huống hôm nay cũng không khác gì, sau khi hấn dỗ dành an ủi, nàng thật sự cố gắng ăn hết một bát cháo, nhìn vào cuốn sách một chút chẳng bao lâu liền thiếp đi.

Hấn kéo chăn bông lên cho nàng để tránh nàng bị cảm lạnh, sau đó mới bụng bát cháo không xuống lâu.

“Hiểu Quyên, kêu Lương thăm nấu một chút cháo ấm, có lẽ buổi tối Bái Bái tỉnh lại sẽ muốn ăn một chút.”

Nữ giúp việc Hiểu Quyên tiếp nhận bát không nói: “Dạ, thiếu gia.”

Sau khi dặn dò xong, Ngụy Tuyên Triệt xoay người muốn trở lại phòng làm bạn với Lương Từ Bái, lại trùng hợp ở lầu gặp quản gia.

“Thiếu gia, tiên sinh cùng phu nhân mời thiếu gia đến thư phòng.”

“Chuyện gì?”

Quản gia không nói gì nhìn hấn một cái, hấn lập tức hiểu rõ. Sự việc hấn là có liên quan đến Bái Bái.

Ngụy Tuyên Triệt chợt thay đổi hướng đi, thẳng đến thư phòng của phụ thân.

Cốc cốc....

“Vào đi.” Ngụy Vĩ Quốc đáp.

“Ba mẹ tìm con?” Cha mẹ hấn rất ít khi tìm hấn nói chuyện, nhất định là có chuyện quan trọng mới tìm hấn.

“Ngồi đi.” Ngụy Vĩ Quốc chỉ vào ghế sofa phía trước.

“Ba mẹ tìm con hấn là vì chuyện của Bái Bái phải không?” Ngụy Tuyên Triệt trực tiếp hỏi rõ.

“Mẹ trước tiên nói, mẹ tuyệt đối không tán thành!” Ôn Như Mai đang trong tình trạng phần nộ hoàn toàn thiếu kiên nhẫn, lập tức nói ngay lập trường của mình.

Bà thật sự bị con làm tức chết, sợ hãi.

Bà như thế nào cũng không hề nghĩ tới, bạn gái trong miệng con mình nhưng lại là nha đầu Lương Tử Bái kia, mà càng làm cho bà kinh ngạc hơn chính là Lương Tử Bái ở Ngụy gia nhiều năm như vậy, bà cứ nhiên cái gì đều không phát hiện?

Bây giờ tốt lắm, đứa con tinh anh này của bà không chỉ muốn cưới người ta, còn không quản nhà người ta vừa mới có tang sự, liền khẩn cấp đem người về nhà, như thế nào điều này không làm cho bà tức giận?

“Lương gia nhà bọn họ vừa mới có người chết, tình huống xui như vậy, con cứ nhiên còn đem người về nhà, con không sợ bị ma quỷ ám ảnh sao? Mẹ mặc kệ, thả rằng đưa tiền cho nàng đi ở khách sạn, mẹ cũng không cho phép con tiếp tục cho nàng ở lại nhà chúng ta!” Ôn Như Mai nổi trận lôi đình nói.

“Mẹ, Phúc bá dù sao cũng làm việc ở nhà chúng ta nhiều năm như vậy, mẹ không thể từ bỏ một chút sao?”

“Hắn làm việc chúng ta cũng có phát lương nha. Hơn nữa cũng không phải mẹ hại chết hắn.”

“Được rồi, Như Mai, bà bớt tranh cãi đi.” Ngụy Vĩ Quốc nhin không được quát thê từ ngừng lại.

“Ông muốn tôi bớt tranh cãi như thế nào? Con chúng ta điên rồi, tôi cũng sắp điên rồi, ông còn muốn tôi câm miệng!”

“Vậy bà rộng to kêu to có thể giải quyết vấn đề sao?” Ngụy Vĩ Quốc cũng trả lời rộng theo.

Ba người mỗi người một phương, không khí nhất thời khó chịu.

Sau một hồi, Ngụy Vĩ Quốc mới hỏi: “Con đã cùng nàng kết giao đã lâu?”

“Đúng, rất nhiều năm, con thấy chúng con thật thích hợp, hơn nữa cũng gần đây mẹ luôn thúc giục con lo lắng chuyện kết hôn, con đã nghĩ đến, quả thật cũng là lúc quyết định muốn nói chuyện, chính là không nghĩ tới còn chưa kịp mang nàng chính thức gặp mặt ba mẹ, liền xảy ra chuyện tình Phúc bá.”

“Nếu sớm biết rằng sẽ là nàng, mẹ sẽ không cần cùng nàng gặp mặt ăn cơm.”

“Mẹ, làm sao nàng không tốt? Bởi vì Lương gia không có đủ tiền? Nàng không phải là thiên kim tiểu thư?”

“Nàng căn bản không xứng với con, mặc kệ là diện mạo hay bằng cấp công việc... Nàng một chút cũng không xứng đôi với con.”

“Nhưng là con yêu nàng, nàng cũng yêu con, cái này hơn hết tất cả. Con không hiểu, hai người muốn kết hôn, có cái gì so với trong lòng có lẫn nhau xứng đôi hơn? Từ lúc con mười tám tuổi gặp nàng, con liền lựa chọn nàng.”

Trời ạ. Mười tám tuổi năm ấy... Cứ nhiên lại thời gian lớn như vậy! Ôn Như Mai tức giận đến phát tác. Không để ý gì kêu lên “Không xứng chính là không xứng! Con từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành tài, bất quá nàng cũng chỉ là một nha đầu bình thường, dựa vào cái gì tiến vào cửa Ngụy gia chúng ta? Mẹ ra lệnh cho con, lập tức chia tay cùng nàng, nếu có đứa nhỏ liền bỏ, mẹ tuyệt đối không cần một con dâu môn không lo hộ không đối!”

Ra lệnh cho bọn họ chia tay!

Thậm chí nếu có đứa nhỏ cũng muốn bỏ đi!

Hết thấy chính là môn không lo hộ không đối...

Ngụy Tuyền Triệt bị một cỗ tức giận mãnh liệt vây quanh, cảm giác chán ghét này giống như trở lại cuối tuần kia nhiều năm về trước, hẳn bởi vì đã nhìn đủ “môn đăng hộ đối” của mẫu thân, giống nhau tức giận xuống xe tính một đường đi trở về núi.

Lại là môn đăng hộ đối... Bóng dáng gia thế thật sự quan trọng như vậy?

“Mẹ, mẹ có biết hay không con chán ghét khái niệm dòng dõi của mẹ? Mỗi lần mẹ luôn nhấn mạnh môn đăng hộ đối, con liền cảm thấy vớ vẩn buồn cười. Vì sao không thể không phải là môn đăng hộ đối? Vì sao đối tượng kết hôn không thể chính mình lựa chọn? Vì sao quyết định đến cùng phải là môn đăng hộ đối? Con chính là không cần...”

“Con chính là muốn đối nghịch với mẹ?” Ôn Như Mai vô cùng khó chịu chất vấn.

Ngụy Tuyền Triệt trầm mặc, nhưng không hề nhượng bộ.

“Con làm sao có thể như vậy? Con có hay không nghĩ đến chúng ta từ nhỏ dạy con, nuôi dưỡng con như thế nào?”

“Con biết, đối với một đôi vợ chồng không có huyết thống mà thôi, cha mẹ đặt tiền tài trên con quả thật rất lớn, cha mẹ mời danh sư từ khắp nơi trên thế giới đem con tạo thành tinh anh độc nhất vô nhị, bởi vì biết cha mẹ đã dành số tiền lớn như thế nào để bồi dưỡng con, cho nên mặc dù việc nào trong lòng không muốn, con đều cố gắng đi học, đạt tới bộ dáng đứa con lý tưởng trong cảm nhận của cha mẹ.” Cho dù không liên quan đến tình yêu, con cũng đều là cần răng nhai, câu cuối cùng này, Ngụy Tuyền Triệt để yên lặng trong lòng, nói cho chính mình nghe...

Vợ chồng Ngụy gia hoàn toàn khiếp sợ...

Một đôi cha mẹ không có quan hệ huyết thống... Làm sao hắn có thể biết?

“Con...” Ngụy Vĩ Quốc giật mình ngạc nhiên không nói nên lời.

“Đúng, con biết, từ rất nhỏ đã biết, thời điểm cha mẹ cãi nhau.”

Căn bản trong lời nói không có cái gì là đoàn bác sĩ nghênh đón hắn sinh ra, hắn chính là một cái cô nhi, không được chờ mong, chính là may mắn được Ngụy gia thu dưỡng, cho nên trong miệng mọi người trở thành thiên chi kiều tử. Hắn căn bản không phải là cái gì hàm chứa vững chắc sinh ra mệnh quý, hắn chính là một kẻ đáng thương!

“Nếu như vậy, con nên ngoan ngoãn nghe lời nói của cha mẹ, cưới một người vợ môn đăng hộ đối, mà không cần phải làm trái lại cha mẹ. Trách nhiệm của mẹ là nuôi dưỡng con, con phải có nghĩa vụ tuân theo.” Khiếp sợ qua đi, Ôn Như Mai tức giận nói.

“Im miệng, Như Mai!” Ngụy Vĩ Quốc nghe không nổi nữa, hoàn toàn đứng dậy quát lên ngừng lại ngôn ngữ hồ loạn của thê tử, đáng tiếc thương tổn đã tạo thành.

Ngụy Tuyền Triệt cười khò. Cho dù không phải con ruột, sống chung với nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ trừ bỏ trách nhiệm cùng nghĩa vụ sẽ không thể có mối quan hệ thân tình sao? Nguyên lai hắn khát vọng nhiều năm như vậy, chung quy chỉ là một giấc mộng xa vời...

Hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại, quyết định liều lĩnh phản đối.

Hắn mở mắt ra, cười lạnh nói: “Con đã nói rồi, nhưng mẹ đã quên con cực kì chán ghét môn đăng hộ đối, bởi vì cái đó không thể bảo đảm hạnh phúc. Vì muốn chứng minh cho mẹ một chút, con lựa chọn Lương Tử Bái!”

“Cái gì?” Ôn Như Mai kinh ngạc.

“Bởi vì nàng cùng con không có môn đăng hộ đối, chính là cháu gái người làm vườn, con biết nàng tuyệt đối sẽ không phải là con dâu lý tưởng mẹ chọn, cho nên mười tám tuổi năm ấy, con cũng đã quyết định nàng sẽ là thê tử đời này của mình.” Ngụy Tuyền Triệt không chút nghĩ ngợi nói ra.

“Con...” Ôn Như Mai biểu tình khó coi như bị người khác tát một cái.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm nhiệt độ thư phòng giảm xuống, một giọng nói mềm mại bỗng vang lên...

“Cho nên... Em chỉ là công cụ anh dùng để chống lại cha mẹ sao?”

Trong thư phòng ba người nghe thấy tiếng nói, không hẹn mà cùng quay đầu, ánh mắt đồng thời hướng đến Lương Tử Bái.

“Bái Bái?” Ngụy Tuyền Triệt vẻ mặt ảo não nhìn nàng.

Hắn thật không ngờ nàng đã tỉnh dậy, không nghĩ tới nàng lại đứng ở đó, càng không nghĩ tới nàng lại nghe thấy hắn nói những lời này...

“Tuyền Triệt, trả lời em!” Thanh âm nàng rất nhẹ, nhẹ giống như sắp không tồn tại.

“Bái Bái, không hoàn toàn như vậy. Có lẽ ban đầu anh có ý niệm này trong đầu, nhưng hoàn toàn không thể phủ định mấy năm nay chúng ta yêu nhau.”

“Vi chống lại cùng chứng minh, bảy năm thời gian cùng tôi ở chung một chỗ, anh thật sự không biết mình đầu tư lợi nhuận quá nhiều trên người tôi sao. Anh không phải là người thông minh nhất sao?” Nàng mơ hồ tự chế giễu nói.

“Bái Bái, em không được nghĩ như vậy!” Làm sao khi này hắn có thể phát điên nói chuyện như vậy? Thật sự là đáng chết!

“Chuyện này giải quyết tốt lắm, tôi sẽ không cùng Tuyền Triệt kết hôn. Cảm ơn những ngày gần đây. Hẹn gặp lại.” Nói xong, Lương Tử Bái một mình xoay người rời đi.

“Đứng lại! Bái Bái, em không thể như vậy, Bái Bái...” Ngụy Tuyền Triệt tiến đến đuổi theo, cầm lấy tay nàng “Khi này anh nói như vậy vì tức giận lời nói của mẹ, em không thể cứ như vậy phủ định tình cảm anh đối với em, bởi vì đó là sự thật, thật sự!”

Thật sự? Còn có cái gì là thật sự sao? Lương Tử Bái không dám khẳng định, nàng thật sự không dám khẳng định.

Bởi vì nàng là cháu gái người làm vườn, cho nên đủ kém cỏi, bởi vì hắn muốn chống lại quan niệm giai cấp của cha mẹ cho nên lựa chọn nàng...

Những lời này đối với nàng mà nói, giống như một con dao sắc bén đem hết lòng tự trọng của nàng phá thành mảnh vỡ, nàng như thế nào có thể tin tưởng đây là thật?

“Anh làm ơn hãy buông tay, đừng làm cho tôi khó khăn. Trừ phi, anh muốn tôi chết?”

Ngụy Tuyền Triệt bị hai chữ chết của nàng làm cho sợ hãi.

Không, không thể chết được! Làm sao hần có thể muốn nàng chết? Nàng đương nhiên không thể chết được?

Trời ạ, sự tình làm sao có thể trở thành như vậy? Hần làm sao có thể tự tay đem sự tình trở nên rối loạn?

Thấy hần bất động dừng lại, Lương Từ Bái đỡ dẫn rút tay lại xoay người rời đi.

Muốn hỏi nàng ở trong đêm khuya đi một mình trong vùng núi không một bóng người có đáng sợ không?

Hừ! Có cái gì phải sợ? Một người không còn ai, có cái gì phải sợ đâu?

Nàng ngược mặt lên nhìn ánh trăng âm đạm trên bầu trời, thê lương nở nụ cười...

Nửa tháng sau tại sân bay Charles de Gaulle ở Pháp.

Lương Từ Bái đi ra khỏi đại sảnh sân bay, gió lạnh đột ngột thổi đến, nàng nhin không được kéo cao cổ áo khoác lên.

“Phù!” Nàng thổi một luồng khí ấm vào lòng bàn tay mình, nhanh chóng chà xát hai lòng bàn tay.

Nguyên lại mùa đông ở Pháp lạnh đến nỗi người ta ăn không vô!

Nàng lẳng lẳng nhìn đất nước xa lạ này... Về sau, nơi này chính là nhà của nàng.

Chung quy gia gia cả đời tích lũy tiền bạc từng chút một, tính cả tiền bảo hiểm đều để lại cho nàng.

Nàng vẫn không biết gia gia đã lập di chúc, cho đến khi luật sư tìm đến cửa, nàng mới hiểu được gia gia vốn sớm đoán được sẽ có một ngày khó khăn như vậy, cho nên đã chuẩn bị trước.

Sau khi di chúc được đọc, mẹ kế quả nhiên thật sự tức giận, nhưng làm sao bây giờ?

Nếu lúc trước mẹ kế có thể biểu hiện kính trọng gia gia một chút, số tiền này, nàng có thể không cần, chỉ tiếc là tối hôm đó, phụ thân cùng mẹ kế làm cho nàng thất vọng rồi, cho nên ông càng muốn cho bọn họ một xu cũng không lấy được.

Vừa vặn nàng cần rời đi khỏi một đoạn cảm tình sai lầm, bởi vậy, nàng dùng số tiền gia gia để lại, rời khỏi Đài Loan. Đi đến nước Pháp hoàn toàn xa lạ này.

Nàng sẽ ở đây học tiếng Pháp, nàng sẽ nhập học vào trường dạy điểm tâm ngọt tuyệt nhất, nàng sẽ tự chính mình trở thành nữ vương làm điểm tâm ngọt xuất sắc nhất.

Có lẽ nàng sẽ cô độc, nhưng nàng nhất định sẽ dũng cảm...

Sau khi xác định mục tiêu của chính mình, Lương Từ Bái một mình xách hành lý, đưa tay gọi một tắc-xi, cầm trong tay tờ giấy ghi địa chỉ giao cho lái xe, sau đó đem vận mệnh giao cho tương lai.

Tin tức Ngụy Tuyên Triệt từ chức như một viên đạn liên tục gây kinh ngạc trong tập đoàn Ngụy Thị.

Người bên ngoài đều xem trọng ông chủ nhỏ tiếp nhận các doanh nghiệp này, cư nhiên lại không báo trước buông tha cho tất cả, điều này làm cho Trần thư kí đi theo bên người hần quả thực sợ hãi!

Giờ phút này, Trần thư kí đang đứng ở góc văn phòng, không biết làm sao nhìn thủ trưởng “trước kia” hoàn thành đóng gói đồ, công tác chuyển giao ra bên ngoài, đi liền đi, không bao giờ trở về vị trí cũ...

“Phó tổng...”

“Nha, Trần thư kí, tài liệu này phiền anh đưa đến cho chủ tịch lầu trên.”

“Dạ.” Trần thư kí nghiêm trọng đưa tay tiếp nhận, biểu tình ngũ vị tạp trần trên mặt.

“Đợi chút...” Ngụy Tuyên Triệt gọi hần lại.

“Còn có việc gì không phó tổng?”

“Trần thư kí, anh cùng tôi đã từng là cộng sự, tôi lấy tư cách bằng hữu nhắc nhở anh một sự kiện...”

“Mời phó tổng nói.”

“Thu lại biểu tình trên mặt sạch sẽ đi, một thư kí thành công phải học được cách che giấu cảm xúc. Biểu tình của anh như cha mẹ bị chết, người chủ mới đến sẽ thích sao?”

“Dạ, phó tổng.” Trần thư kí cũng muốn nhìn xuống a, nhưng cổ tình trời sinh hấn là một nam nhân cảm tính thành thật.

Nhìn hấn như cũ vẫn hé cái mặt buồn bã, Ngụy Tuyền Triệt thật bất đắc dĩ, đành phải vẫy vẫy tay, thúc giục hấn mau tránh ra.

Trần thư kí vừa mới xoay người, một mảnh giấy trắng từ trong tài liệu rớt ra...

Hấn lập tức khom người nhặt lên “...Biên lai hiệu cầm đồ bí mật?” Chắc, khi nào công tử hào môn lại không nên việc? Cưng nhiên phải đi hiệu cầm đồ mới có thể duy trì bề ngoài hào quang? Ai, thực đồng tình với phó tổng, “Phó tổng, đây là của ngài đây.” Hấn cung kính giao tờ giấy trắng vào trong tay Ngụy Tuyền Triệt.

Ngụy Tuyền Triệt nhìn đến biên lai này, bỗng nhiên nhớ tới sự việc trải qua kì diệu không lâu về trước...

“Đừng xem thường tôi, tôi là người chuyên thu thập bí mật

Chỉ cần người nguyện ý cầm một bí mật, tôi thực hiện một nguyện vọng của anh...”

Đi? Nội dung sao không giống với trước kia? Như thế nào lần trước hấn không chú ý hai hàng chữ kế tiếp...

“Nhưng một khi đem chuyện hiệu cầm đồ bí mật nói ra, hậu quả anh cũng không thể nào gánh vác”

Chẳng lẽ, chính là bởi vì hấn không cẩn thận đem chuyện tình bí mật nói ra, cho nên mới làm cho hấn cùng Lương Từ Bái rơi vào kết cục như thế?

Hấn cười khổ tiến gần đến máy cất giấy. Cầm biên lai trong tay thả vào, không quá năm giây, biên lai dĩ nhiên trở thành một đồng giấy vụn nhỏ.

Sau khi xử lí tốt sự tình, Ngụy Tuyền Triệt chậm rãi đi ra khỏi văn phòng phó tổng, đến khu giữ xe về nhà.

“Thiếu gia.” Giống như thường ngày quản gia đến mở cửa.

“Không cần, tự tôi làm được rồi.” Hấn khéo léo từ chối phục vụ của quản gia, chính mình mang theo cặp tài liệu đi lên lầu, cầm lấy hành lý, đơn giản bỏ vài thứ vào.

Lần này hành lý không cần quá rườm rà, bởi vì mang theo cái gì, không mang theo cái gì đối với hấn mà nói không quan trọng, quan trọng là hấn có thể tìm về cái gì?

Sau bữa tối, hấn đi vào thư phòng của phụ thân.

Cốc cốc!

“Ba, là con.”

“Vào đi.”

Hấn mở cửa ra, đi vào thư phòng của phụ thân Ngụy Vĩ Quốc, còn lại là mẫu thân Ôn Như Mai ngồi ở góc sofa, vẻ mặt tràn đầy nước mắt.

“Ba, mẹ, tha thứ cho sự tùy hứng của con, cảm ơn cha mẹ đã chiếu cố.” Hấn đã quyết định buông tha tất cả công tử hào môn, đi tìm người trong lòng kia.

Ôn Như Mai hoàn toàn khóc ra...

Bà vẫn nghĩ đến, chỉ cần bà kiên trì, chung quy con sẽ khuất phục, bà vạn lần không ngờ, đứa nhỏ Ngụy Tuyền Triệt này cư nhiên nguyện ý vì Lương Từ Bái buông tha cho tất cả hấn từ nhỏ đã có được?! So với tức giận trong lời nói, khổ sở trong lòng Ôn Như Mai thắng hết tất cả.

Tuy rằng không phải do bà mang thai 10 tháng sinh ra, tuy rằng không phải quan hệ mẹ con thân thiết, nhưng dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy, hỏi bà làm sao không có cảm tình?

Đề tay lên ngực tự hỏi, Tuyền Triệt quả thật là một người con tuyệt vời, từ nhỏ không chịu thua kém lại không ngừng cố gắng, không giống với những nhà giàu khác có con cái suốt ngày chỉ biết tận tình chơi đùa, vì muốn đạt nguyện vọng làm cha mẹ bọn họ, hấn mỗi ngày cố gắng học tập, hơn nữa cũng bởi vì hấn vĩ đại mới làm cho cha mẹ bọn họ ra ngoài cực có mặt mũi...

Bà cũng chỉ hi vọng vì hấn tìm một cô gái môn đăng hộ đối a, lần này bà thật sự làm sai sao?

Ai, đều do thời điểm tranh chấp ngày đó, bà mất đi lý trí, nói rất vô tình, kết quả đã làm thương tâm đứa nhỏ này, hiện tại nghĩ lại bà thật hối hận.

Ý thức được rằng đứa con duy nhất của chính mình ra đi, Ôn Như Mai thật sự rất khổ sở.

“Đều quyết định tốt lắm?” Ngụy Vĩ Quốc trầm giọng hỏi.

Kì thật, đối với tiêu chuẩn chọn con dâu, ông không hề kiên trì thế nào cũng phải là thiên kim danh viện môn đăng hộ đối, bởi vì môn đăng hộ đối không thể bảo đảm hạnh phúc, lấy ông cùng thế tử mà nói, lúc trước tuy rằng là môn đăng hộ đối thích hợp, nhưng hai mươi mấy năm qua đều cãi nhau, thế cho nên rất nhiều chỗ để sơ sót quên mất cảm thụ của đứa nhỏ này.

Tuyển Triệt mặc dù không phải là con ruột của ông, nhưng ông vẫn như cũ hi vọng hắn có thể có được hạnh phúc chính mình mong muốn, ông tôn trọng quyết định của hắn.

Đây không phải là lập trường của ba ba, đây cũng là lấy lập trường của nam nhân.

“Dạ, chuyến bay buổi sáng ngày mai.”

“Biết nơi ở của nàng?”

“Vâng.” Ngụy Tuyển Triệt gật đầu.

Ước chừng hắn bị Lí Thục Phân chửi bới một tháng, nàng mới nguyện ý nói cho hắn, Bái Bái rời khỏi Đài Loan đi đến nước Pháp, về phần địa chỉ ở nước Pháp đương nhiên không phải do Lí Thục Phân cho, tình bạn nữ nhân đôi khi so với nam nhân còn mạnh mẽ chắc chắn hơn. Là do chồng của Lí Thục Phân mềm lòng, mới giúp hắn trốn lấy, đây là hi vọng duy nhất của hắn.

“Đi đi. Nếu nàng thật sự đối với con rất quan trọng, phải đem nàng về đến đây. Một năm, hai năm... Chẳng sợ phải phí cả đời, là do con chính mình lựa chọn, phải làm thì cứ làm.” Ngụy Vĩ Quốc nói.

“Cảm ơn ba.” Hắn nhìn hai mắt đầm lệ của mẫu thân, cất bước tiến lên, ngồi xổm xuống, “Mẹ, không cần cãi nhau cùng ba ba, đừng làm chuyện tình làm chính mình không vui.” Hắn đưa tay lau đi nước mắt mẫu thân.

“Con không cần đi được không? Mẹ nhận thua, mẹ với con xin lỗi được không? Con không thích Triệu Ngọc Phân, mẹ sẽ không bức con cưới nàng...”

“Như Mai, cho con đi đi, đó là quyết định của Tuyển Triệt.” Ngụy Vĩ Quốc ngăn cản thế tử.

“Nhưng nó là con tôi!” Ôn Như Mai kích động lôi kéo Ngụy Tuyển Triệt “Con còn có thể trở về sao? Con sẽ không cần mẹ nữa?”

“Mẹ, con nhất định phải tìm được nàng, nếu nàng nguyện ý, con sẽ dẫn nàng cùng nhau trở về, cha mẹ bảo trọng.”

Hắn không phải không cần cha mẹ, chính là một phần hắn phải đi để khôi phục cảm tình, bởi vì nếu không làm như vậy hắn đến chết đều hối hận.

Ôn Như Mai vén tóc lên, không ngừng lau đi nước mắt trên khuôn mặt.

Ngụy Tuyển Triệt đứng lên rời khỏi thư phòng.

Hôm sau, hắn đáp máy bay đi nước Pháp sớm nhất, đi tìm nữ nhân hắn yêu chân thành.

“Sao anh lại tới đây?” Lương Từ Bái kinh ngạc hỏi.

Đầu tiên thấy Ngụy Tuyển Triệt trước mắt, nàng còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Dù sao nơi này cũng không phải Đài Loan, mà là nước Pháp xa xôi.

“Em nói đi?” Hắn ôn nhu hỏi lại.

“Tôi không biết.” Nàng lấp bắp lắc đầu.

“Không, em biết, chính là em không muốn thừa nhận.”

Từ ngày đó trở đi, Lương Từ Bái từ từ phát hiện Ngụy Tuyển Triệt giống như một âm hồn không tiêu tán đứng ở sau lưng, bất kì thời gian nào, địa điểm nào, chỉ cần nàng nhớ tới, vài giây sau hắn liền xuất hiện.

“Anh có thể hay không không cần đi theo tôi?” Một ngày nay, nàng rốt cuộc nhịn không được nói ra.

“Có thể, vậy chúng ta đi cùng nhau đi.” Hắn lộ ra bộ dạng tươi cười mê chết người không đền mạng.

Hừ! Ai muốn cùng nhau đi với hắn? Bọn họ đã không còn quan hệ gì.

“Anh điên rồi sao?” Nàng quát to với hắn một tiếng, sau đó tốc độ nhanh hơn rời đi.

“Anh không điên, nhưng nếu em không khẳng định yêu anh, anh sợ mình sẽ thật sự điên mất, nếu không muốn đi cùng nhau, anh đây đành phải tiếp tục đi theo em.” Hắn ở phía sau nàng nói.

Lương Từ Bái trở lại chỗ thuê, nhanh đóng cửa lại, hơn nữa nhanh chóng khóa lại.

Nàng ngồi dưới đất mồm to thở phì phò, đầu ngón tay run run sờ lên ngực đang kịch liệt nhảy....

Còn có thể yêu sao? Còn có thể... thương hẳn sao? Hẳn đã từng làm cho nàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, nàng còn có thể yêu sao? Nhưng nếu không thể, sao tìm lại đập dồn đập như thế này?

Một ngày khác, nàng bước ra khỏi cửa siêu thị, tay hẳn lập tức đưa tới.

“Anh giúp em cầm.”

“Không cần.”

“Cái này rất nặng, trở về tay đau như thế nào làm điểm tâm ngọt?” Hẳn ôn nhu nói.

“Không cần anh lo!” Nàng không thể nhịn được rống lên với hẳn.

Không cần đối với nàng ôn nhu như vậy, cũng không cần đối với nàng tàn nhẫn như vậy, nàng đã muốn chuẩn bị tốt mình cô độc, hẳn còn đến trên chọc lòng nàng như vậy.

Nàng, chung quy chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi.

Lương Tử Bái hoang mang lo sợ, bối rối không thôi, đầu óc lại lần nữa xuất hiện ý niệm muốn chạy đi trong đầu. Nàng vội vàng đi nhanh, bước chân bắt đầu nhanh hơn...

“Bái Bái, đừng chạy! Sẽ ngã mất, em từ từ đi, Bái Bái!”

Đột nhiên, một chiếc xe chạy đến, nàng quay đầu sợ hãi nhìn, vài giây tiếp theo, một cỗ mạnh mẽ từ phía sau nhằm về phía nàng, đem nàng ngã xuống, đem nàng ôm vào trong ngực, đem nàng bảo vệ ở dưới thân thể mình.

Đầu nàng trống rỗng một hồi lâu, cho đến khi bên tai vang lên âm thanh, nàng mới bối rối nhìn hẳn...

Trời ạ, hẳn bị thương! Vì cứu nàng!

“Tuyển Triệt, Tuyển Triệt, Tuyển Triệt...”

Nàng hoảng sợ la hét tên của hẳn, kêu trên đường đi vào phòng cấp cứu cầu bệnh viện.

Bóng ma gia gia đột nhiên qua đời, làm cho nàng không ngừng run rẩy trong quá trình chờ đợi...

Giống như qua một thế kỷ, cuối cùng nàng cũng nghe thấy bên tai vang lên tiếng nói của hẳn.

“Đừng sợ, không có việc gì.” Cánh tay hẳn đưa bằng bó bằng vải theo hình tam giác, may mắn người cũng không có gì đáng ngại.

Nàng kiềm chế xúc động muốn khóc, biểu tình cố ý dờ dẫm nói: “Vốn không có việc gì, lãng phí thời gian.” Rồi sau đó nhanh chóng chạy lấy người.

Nguy Tuyển Triệt vẫn như cũ ôn nhu đi phía sau nàng.

Tiểu nữ nhân làm đau lòng người này, nàng nghĩ rằng hẳn không phát hiện mắt nàng như muốn cận kề biểu tình ướm át sao?

Bất quá cũng bởi vì sự việc ngoài ý muốn này, nàng rút cuộc cũng cho hẳn đi vào chỗ ở của nàng.

“Phòng tắm ở bên kia, chính mình tự tắm rửa, miễn làm dơ sofa của tôi.”

Hẳn ngoan ngoãn đi vào, vài giây sau lại đi ra “Có thể hay không giúp anh? Anh không cời được.”

Nàng muốn kháng cự nhưng thỉnh cầu của hẳn cũng rất thành khẩn, nàng đành phải đi vào phòng tắm, chịu đựng suy nghĩ mơ hồ đều nảy lên tăng vọt, ra vẻ bình tĩnh giúp hẳn cời quần áo.

“Anh nhanh một chút trở về Đài Loan, không cần ngày nào cũng đem mạng của chính mình ra đùa ở nước Pháp.”

“Vậy còn em?”

“Tôi? Tôi đương nhiên ở tại chỗ này, nơi này là nhà mới của tôi, tôi sẽ đi học ở trường dạy điểm tâm ngọt, làm việc ở đây, cuộc sống cũng ở đây.” Nàng mạnh mẽ trả lời.

Nhưng chỉ có trong lòng nàng hiểu được, nàng nói chính là cho chính mình nghe, nói cho chính mình nghe dễ dàng như vậy không được dao động mềm lòng.

“Vậy ở lại đi! Anh cũng vậy. Anh làm công ở gần trường dạy điểm tâm ngọt, hi vọng số tiền lương này có thể đủ cho anh nuôi dưỡng con mèo nhỏ.”

“Con mèo nhỏ?” Ba chữ này trúng lấy lòng của nàng, làm cho nàng nhin không được nhớ lại trước kia, nhưng mà rất nhanh nàng liền ngăn lại chính mình.

“Làm công? Việc đó không thích hợp với thân phận của anh.” Nói xong, nàng đứng dậy rời đi.

Hắn cầm lấy tay nàng, phát hiện sợi dây trên tay nàng...

“Em còn đeo nó? Thực trùng hợp, dấu răng của anh cũng còn.”

Dường như bị phát hiện bí mật, nàng có vẻ thập phần xấu hổ “Tôi chỉ là không rảnh để ý nó.”

“Anh không nghĩ như vậy.”

“Ngụy Tuyền Triệt, tôi cầu anh, anh nhanh chút trở về thế giới của anh đi được không? Đây không phải cuộc sống của một thiếu gia hào môn. Một ngày hai ngày thật mới mẻ, lâu ngày anh liền chán.” Bởi vì đấu tranh giữa yêu hay không yêu rất đau khổ, nàng chịu không được kích động kêu to.

“Em làm sao biết trong lúc đó anh không chọn cuộc sống thiếu gia hào môn mà lại chọn em?” Hắn kéo khuôn mặt nàng lại gặm nhẹ.

“Anh...”

“Em không thể muốn tâm của anh, lại không chịu phụ trách anh, như vậy là không đạo đức.” Hắn rõ ràng ôm lấy nàng, mặc kệ nàng giãy dụa như thế nào, hắn cũng không buông tay.

Từ ngày đó trở đi, hắn liền giống da trâu đuổi hoài không đi, từng bước xâm nhập cuộc sống của nàng. Chén bát bàn chải đáng răng nhiều hơn, phòng tắm của nàng nhiều hơn một chiếc khăn, nàng nấu đồ ăn nhiều hơn, trên giường của nàng cũng nhiều hơn một người, sau đó người kia để lại trên người nàng một cái lại một cái hôn.

Một ngày, Lương Tử Bái ngồi trước máy tính viết thư cho Lí Thục Phân, sau khi viết xong, nàng có thói quen đi trang web dạo Đài Loan, nhìn xem tin tức Đài Loan, trong đó tin tức nổi bật nhất trên mạng hấp dẫn ánh mắt của nàng.....

“Hiệu cảm đồ? Đầu năm nay còn có hiệu cảm đồ a? Hơn nữa cư nhiên là cảm bí mật.....” Nàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì hiệu cảm đồ?” Đứng ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối Ngụy Tuyền Triệt hỏi.

Đúng vậy, thiếu gia hào môn hiện tại đang giúp nàng nấu ăn dọn dẹp.

“Tin tức nói, Đài Loan gần đây có lưu truyền một truyền thuyết về một hiệu cảm đồ bí mật, hiệu cảm đồ hứa sẽ cho người đến giao dịch một nguyện vọng. Tin tức còn nói, hiệu cảm đồ này rất thần bí, không có người biết vị trí chính xác của nó ở đâu, chỉ có người có duyên mới có thể phát hiện. Có vẻ ly kỳ là, chỉ cần là đem chuyện bí mật của hiệu cảm đồ nói ra cho người khác biết, sẽ bị trừng phạt, không chỉ nguyện vọng sẽ biến mất không thấy, còn có thể phát sinh một ít chuyện tình kỳ quái.”

Ngụy Tuyền Triệt cười khổ.

Kỳ quái thì không đến mức, nhưng bị giáo huấn thảm hại, thống khổ xác định vững chắc là có, bởi vì hắn chính là người có duyên từng bài phỏng qua hiệu cảm đồ bí mật.

Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, “Anh nghĩ thử xem, có thể chỉ là trên mạng lời đồn hay không?”

“Có lẽ, cũng nói không chừng hiệu cảm đồ bí mật là thật.” Mặc tạp dề, cầm oa sọt, biểu tình bày ra người đàn ông chu đáo thần bí cười cười, trả lời theo kiểu qua loa ba phải cái nào cũng được. Hắn thỉnh thoảng liếc mắt một cái, “Như thế nào? Thấy đáng vẻ của em dường như rất hứng thú, không phải cũng muốn đi hành hương tìm kiếm thử chứ?”

“Đây là lần đầu tiên em mới nghe đến hiệu cảm đồ bí mật này, nếu em không phải đang ở Pháp, hơn nữa tin tức trên mạng còn nói hiệu cảm đồ bí mật chỉ người có duyên mới có thể gặp, nếu không em cũng thực sự rất muốn đi hành hương a! Nhìn thử xem có thực sự thần kỳ giống như mọi người nói hay không, chỉ cần cầm một bí mật là có thể đổi một cái nguyện vọng a.” Trên mặt nàng tràn đầy vẻ khát khao.

“Trăm ngàn lần không nên! Vạn nhất nếu em không cẩn thận nói ra, không chỉ nguyện vọng sẽ biến mất, hậu quả cũng không phải em có thể gánh vác nổi.....” Hắn chính là nạn nhân đã bị máu chảy đầm đìa đây.

“Xem anh kia! Sao lại khàn trương, em chỉ là nói mà thôi..... Di? Anh cũng tin tưởng a? Em nghĩ anh chắc không tin mấy thứ này đâu.” Nàng nghiêng nghiêng nhìn thấy hắn dường như hơi kích động.

Ngụy Tuyền Triệt vội vã tỉnh táo lại, từ chối cho ý kiến cười cười.

Trước kia, hắn thật không tin mấy cái thứ quái lực loạn thần này đâu, luôn nghĩ đến nhân định thắng thiên, nhưng hiện tại hắn sẽ không dám nghĩ như thế nữa, dù sao hắn không cần thận thât hứa với hiệu cảm đồ kia, làm cho lão bà chạy là sự thật.

Hắn cũng không phủ định hiệu cảm đồ bí mật tồn tại. Đối với cuộc sống nhân sinh trên thế giới này, có lẽ sự tồn tại của cửa hiệu cảm đồ này, sẽ là lực lượng giúp bọn họ bước tới, nhưng thành hay bại đó chính là bí mật của cửa hiệu kia, họ có giữ được hay không mà thôi, đến lúc đó trách nhiệm chỉ sự

họ gánh vác không nổi.

Hắn là một thí dụ.....

Bái Bái rời đi kỳ thật hắn phải chịu trách nhiệm lớn nhất, hắn không đổ lỗi cho ai, là vì hắn không tốt, mới để cho nàng không thể lại tin nhiệm hắn. Cho nên, cho dù không có chuyện hắn đã vi phạm bí mật đã ước hẹn kia, hắn nghĩ Bái Bái vẫn sẽ rời đi.

May mắn trải qua mấy ngày nay cố gắng, hắn rốt cục lại có thể cùng chú mèo con đáng yêu kia chia xẻ từng hạnh phúc nho nhỏ trong cuộc sống. Cho dù mỗi ngày phải làm nấu cơm, cho dù bên cạnh hắn chỉ còn một mình nàng, hắn cũng cam lòng.

Hắn không phủ định bí mật hiệu cảm đồ, vì hắn biết trong lòng mọi người ai cũng đang mang theo ao ước được một lần có duyên gặp gỡ cửa hiệu kia, nhưng thân là một người từng trải, hắn phải khách quan nói.....

Hạnh phúc không thể hoàn toàn ỷ lại hiệu cảm đồ bí mật, hạnh phúc là nên dựa vào sự cố gắng chính mình.

“Con mèo nhỏ mập mạp, tắt máy tính, ăn bữa tối!”

“Tại sao lại chỉ có món trứng chiên, rau luộc?” Lương Tử Bái nhìn lại, biểu tình cứng nhắc trừng mắt nhìn trên bàn chỉ mỗi một món thức ăn.

Nguy Tuyền Triệt xấu hổ gật đầu, chỉ kém không quỳ xuống đất khẩn cầu, “Anh không biết làm thứ khác.... Nhưng anh cam đoan, chậm nhất cuối tuần này, anh nhất định sẽ học thêm món mới. Đừng đuổi anh mà....”

“Hô. Được rồi, tạm chấp nhận anh vậy.”

“Cám ơn, ăn nhiều một chút, nhất định phải ăn no ăn no nha.” Hắn ân cần giúp nàng gấp thức ăn.

Lương Tử Bái nhin ý cười, cúi đầu ăn cơm.

Xem ra, nàng vẫn chưa trở thành nữ vương của các món điểm tâm ngọt, nhưng thật ra biến thành nữ vương tình yêu trước

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thê Bảy Năm Suyt Thất Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.